Unu

— Hei, King, cum te simți?

Chloe închise ochii și oftă, împotrivindu-se tentației de a-și lăsa capul pe dulăpiorul din spatele ei. Știa că Scott doar încerca să se arate prietenos — nici măcar nu făcuse o glumă — dar situația în care se afla Chloe era epuizantă. Toată viața fusese mulțumită să navigheze pe apele puțin adânci ale iazului popularității școlare, delectându-se cu starea de anonimat.

Desigur, acum se terminase cu asta.

— Încă sunt puțin slăbită, răspunse, întorcându-și spre el fața și zâmbind palid. Dar, în general, mai bine. Mersi.

— Nene, porcăria asta e chiar *serioasă*. Văru-meu a avut-o, și a trebuit să facă școala acasă, pe timpul verii, atât de mult rămăsese în urmă.

Scott își potrivi mai bine căștile și făcu spre ea un gest ca și cum ar fi amenințat-o cu un pistol.

— Pace ție!

De ce-o fi trebuit să aleagă tocmai mononucleoza[1]*?* se întrebă pentru a cincizecea oară în ziua aceea. Contaminarea cu Epstein-Barr fusese pretextul inventat de Serghei, despre care informase conducerea şcolii, pentru îndelungata absenţă a lui Chloe; şi, chiar şi-acum, când se mai aşternuse praful, Chloe nu era de părere că dezvăluirea adevăratului motiv al absenţei sale ar putea fi primită prea bine.

Îmi pare rău pentru chestia asta, că n-am mai apărut la şcoală timp de câteva săptămâni, se închipui Chloe spunându-i directorului. *Ştiţi, eu sunt* om-pisică *şi a trebuit să mă ascund cu alţii din rasa mea într-un enorm conac numit Firebird, care mai găzduieşte şi o companie imobiliară, cât timp a încercat să mă vâneze cultul ăla străvechi de tip masonic, crezând că l-am omorât pe unul dintre asasinii lor. A, şi, în plus, am nouă vieţi şi se pare că sunt liderul spiritual al poporului meu, care crede că a fost creat de zeiţe ale Egiptului antic.*

Nţ. Chloe nu-şi putea închipui că ar ţine.

— Dar nu s-ar fi putut măcar să fie o tumoare pe creier? Sau chiar o rinoplastie? se întrebă ea cu voce tare.

Îl urmări cu privirea pe Scott, îndepărtându-se pe coridor şi bătând palma cu adevăraţii lui prieteni. Era un tip pe care Chloe îl cunoscuse până acum doar vag, însă cel puţin reacţia lui era de preferat faţă de a altora.

[1] Boală infecţioasă acută, provocată de un virus, denumită popular „boala sărutului".

Keira Henderson, de exemplu, le tot spunea tuturor că ar trebui să existe o clasă specială pentru cei suferinzi de boli venerice şi pentru Chloe.

Dintre toate relele pe care i le făcuse Serghei, minciuna cu mononucleoza/„boala sărutului" era printre cele mai urâte. În fine, dintre cele pe care ea chiar putea *dovedi* că le făcuse el, adică. Era greu de precizat momentul în care ţinerea ei la adăpost faţă de asasini se transformase în ţinerea ei închisă pur şi simplu. Şi, din moment ce Ordinul A Zecea Lamă era o organizaţie al cărei unic scop declarat era să extermine poporul Mai, membrii ei o răpiseră pe mama lui Chloe, insistând că era pentru propria ei protecţie. La întâlnirea de la Presidio, când se dăduseră cărţile pe faţă, liderul Ordinului jurase că Serghei nu s-ar da în lături de la nimic ca să-i reteze legăturile lui Chloe cu prietenii ei umani şi cu familia, şi chiar dacă ea ajunsese să vadă în Serghei un fel de tată-surogat, pe durata ultimelor câteva săptămâni, se pomenise întrebându-se dacă nu cumva e adevărat.

Chloe chiar sperase că viaţa ei va reveni la normal, atunci când îi părăsise pe Mai, se întorsese acasă şi reîncepuse să meargă la şcoală. *Vezi să nu.* În orice caz, nu încă. Ordinul era acum rezonabil de potolit, după ce Chloe îşi sacrificase una dintre vieţi ca să-şi salveze mama, şi toată lumea îşi dăduse seama că ea era „Aleasa". Plus că — şi Chloe nici măcar nu mai vorbea cu cineva de la Firebird, în prezent — sentimentele ei

față de Serghei erau încă nelămurite, Brian dispăruse și, în fine, ea era încă împărțită între acesta și Alek. *Și toată lumea crede că am mononucleoză. Grozav.*

Chloe își scoase telefonul mobil și-l sună pe Brian, însă imediat îi intră mesageria vocală, așa cum se întâmplase la ultimele ei douăzeci de încercări. Și mesageria lui vocală era plină. Nu mai auzise nimic despre el încă din seara în care ea murise și înviase, salvându-și mama din schimbul de focuri dintre Mai și oamenii Ordinului. Brian, *fiul* conducătorului Ordinului, trecuse de partea ei... și-și atrăsese jurămintele de răzbunare din partea celor din A Zecea Lamă. Își luase rămas-bun de la ea la fereastră, când se sărutaseră prin geam, după care dispăruse prin orașul întunecat.

— Hei, Selina, ce faci? o întrebă Paul, ducându-se spre dulăpiorul lui.

Începuse să-i spună așa de când ea le povestise, lui și lui Amy, despre adevărata ei natură. Selina era alter-egoul lui Catwoman și, după cum bănuia ea, felul lui de a se împăca, oarecum, cu faptul că *ea* avea superputeri, în timp ce el, fanaticul benzilor desenate, rămânea un om normal. *Dacă-l ajută, să fie*, se gândi Chloe.

— Pe bune, pe lângă că sunt obosită tot timpul și toată populația de vârstă școlară își bate joc de mine, mai sunt și alte simptome ale mononucleozei pe care ar trebui să le cunosc?

— Știu că nu poți să te duci în unele țări din Africa, din cauză că Epstein-Barr interacționează cu nu știu ce

ciupercă ciudată şi-ţi poate provoca moartea, răspunse Paul, diplomatic.

— Nu ţări africane, nu ciuperci ciudate. Bifat, bifat.

Se gândi, vag, la Semeţia din New Orleans, alcătuită în principal din Mai care preferaseră să rămână în Africa, după ce fuseseră forţaţi să plece din Egipt, şi, până la urmă, emigraseră în Louisiana.

— Cum te descurci, cu întoarcerea şi tot restul?

Chloe oftă şi se rezemă de dulăpioare, cu mâinile împreunate la ceafă.

— Să vedem. Trei săptămâni de lecţii ultra-complicate la trigonometrie de recuperat, am reuşit cumva să ratez şi Reconstrucţia după Războiul Civil, şi trebuie să deduc de una singură în laborator, după ore, reacţiile de oxidare-reducţie. A, zise, pocnind din degete, *şi Moby Dick*. Tot tacâmul, carne de balenă, picioare de lemn şi aşa mai departe, până marţea viitoare.

— Asta, hm, e cam naşpa, zise Paul.

— Nu cred să se fi inventat deocamdată un cuvânt mai presus de *naşpa* care să descrie adecvat situaţia mea şcolară, declară Chloe.

Porniră împreună pe coridor, Chloe târându-şi picioarele spre ora de educaţie fizică, pradă unui grav acces de lene. Încă nu se hotărâse dacă să-i tulbure minţile domnului Parmalee executând brusc un slam-dunk[1], sau s-o dea pe *Smallville*[2] şi să încerce să-şi ascundă

[1] Termen din baschet desemnând procedeul prin care un jucător introduce mingea în coş de deasupra acestuia.

[2] Serial american de televiziune, având la bază benzile desenate cu Superman.

puterile secrete, comportându-se ca un copil normal, leneș și inapt din punct de vedere fizic.

— Dar cu, știi tu...

Paul își căuta cu stângăcie cuvintele, lucru care rareori i se întâmpla. Făcu un mic gest, mimând ghearele.

— Cu adaptarea, ca om normal, la traiul cu maimuțe ca voi? replică sec Chloe. Chiar nu e mare brânză, Paul. Asta am făcut toată viața.

Paul încuviință, însă expresivele lui sprâncene ca două omizi se apropiară un pic, ca ale unui personaj de anime mimând îngrijorarea. Paul trecu ca o vijelie de-a lungul culoarului în nădragii lui de trening gen DJ exaltat, și Chloe își dădu seama că nu-l mai văzuse în pantaloni kaki încă de când... în fine, de dinainte ca ea să descopere cine era în realitate și să-i întâlnească pe Mai. Și, în timp ce intra în vestiar, o întrebare îi răsări în minte: *Oare ce altceva am mai pierdut?*

În seara aceea, când se duse acasă la Amy ca să învețe împreună, camera prietenei sale, deja plină de tot felul de bucăți de materiale și dezordonată, arăta de parcă ar fi explodat o fabrică de confecții: semn clar că se apropia sărbătoarea de Halloween. Peste tot se vedeau cutiuțe pline cu paiete, mărgele, nasturi și alte lucruri sclipitoare, presărate pe toate suprafețele disponibile. Frânturi de dantelă și bucăți de catifea erau împrăștiate peste tot. Un tub cu adeziv, o foarfecă, mai multe ace și o mașină de cusut stăteau, toate, cocoțate în echilibru

precar într-un colţ, parcă temându-se ca nu cumva să se prăbuşească în haosul de dedesubt şi să fie încorporate în vreo ţinută ciudată. Precedentele realizări triumfale ale lui Amy atârnau pe umeraşe, arătând ciudat de organizat prin comparaţie cu haosul din restul încăperii. Ea deja îşi pusese muzică de Halloween: *Buffy: The Musical* urla în demodatele ei boxe din lemn, ascunse pe sub resturile de materiale.

— Mă gândesc la secolul al şaptesprezecelea, zise Amy, ducându-şi un deget la buze. Ştii, prin intermediul morţilor-vii. Zombi, nu vampiri.

— Mda. Vampirii sunt *prea* de domeniul trecutului, bombăni Chloe, ştergând rezultatul problemei de matematică la care lucra şi luând-o de la capăt.

Reuşise să-şi găsească un petic de loc într-un capăt al patului prietenei sale, şi se folosea de un sul de muselină aşezat pe genunchi în chip de pupitru portabil. În faţa ei, caietul se balansa, instabil, pe manualul de matematică, plin de sinusuri, cosinusuri şi fragmente de ecuaţii.

Amy luă de bun comentariul prietenei sale.

— Da, *ştiu*! Nu-i aşa că e ridicol? Dar astea vor fi grozave. De data asta, o să folosesc oase veritabile la corset... ai auzit de Dark Garden? Mi-au zis că pot să-mi vândă resturi din schelete, ca să le pot folosi.

— Amy, eu încerc să mă concentrez aici, nu să bat pasul pe loc, îi atrase atenţia Chloe, ridicându-şi manualul de matematică la vedere. Nu te supăra, dar chiar trebuie să-mi văd serios de lecţii.

— A, mda, scuze, nicio problemă, zise Amy, strâmbând din nas, iar Chloe făcu eforturi să-și stăpânească râsul.

Părul negru și creț al prietenei ei îi cădea acesteia peste față, explodând din fâșia de pânză cu care încercase să și-l lege. De umărul tricoului avea prinse uriașe ace de siguranță, ca pentru scutecele bebelușilor, și în jurul gâtului îi atârna un metru de croitorie.

— Sunt *total* pentru treburile școlărești, zilele astea, continuă aceasta.

Dintr-un salt, se trânti pe pat, determinând-o pe Chloe să-și strângă în brațe manualul și să-și înșface calculatorul, ca să-l protejeze.

— Ia uite-aici! exclamă Amy.

Scoase o broșură din buzunarul de la spate al blugilor. În ultima vreme, purta tot mai mult pantaloni, iar acum chiar unii surprinzător — în cazul ei — de strâmți și de potriviți. *Ea obișnuia să se, hm, eschiveze de la purtarea lor, catalogându-i drept banali și prozaici*, își zise Chloe în sinea ei, formulându-și cu grijă fraza, încercând să-și întrebuințeze vocabularul de zile mari. Luă broșura și începu să citească.

— *Fit*[1]? Ce naiba mai e și asta, vreo dietă nouă?

— Nu, e *F-I-T*, de la Fashion Institute of Technology. Din New York. E, cum să zic, cea mai bună facultate de design vestimentar din țară. *Foarte* prestigioasă.

[1] Cuvântul *fit* este interpretat aici în sensul de „a fi în formă".

Chloe privi fotografiile: persoane îmbrăcate bizar — cam ca Amy — stând în săli de clasă, plimbându-se fericite pe străzi, prinzând cu bolduri tot felul de lucruri pe manechinele din plastic, proiectând bijuterii pe computer.

— Fain. Arată grozav, zise, restituindu-i broşura. Dar, hm, mai ai cam mult până s-ajungi acolo, ştii? Suntem abia în anul doi, ai uitat?

— Mda, recunoscu Amy, înroşindu-se şi lăsând capul în jos. Eu, hm, mă cam gândeam să absolv cu un an mai devreme.

— *Ce?* strigă Chloe, lăsându-şi cartea deoparte.

— Chloe, eu am *terminat* aici, zise Amy, oftând. Deja am început să urmez un curs din anii superiori... cu trei ani avans, până vara viitoare aş putea să îndeplinesc toate cerinţele.

— Păi... pe naiba, zise Chloe, neştiind ce altceva să mai spună.

Singura persoană despre care ştia că absolvise liceul înainte de termen fusese fratele mai mare al lui Halley, un geniu recunoscut, care se dusese imediat la MIT[1], nu la FIT. Nu era genul de realizări potrivite pentru unii ca *ei*: adică, pentru ea, Amy sau Paul.

Încă un an şi, dintr-odată, Amy avea să dispară din viaţa ei.

[1] Abreviere pentru Massachusetts Institute of Technology, una dintre cele mai mari universităţi specializate în cercetare din lume, cu sediul în localitatea Cambridge din statul Massachusetts.

— La drept vorbind, persoana ta — adică, tot ce s-a întâmplat cu tine — a contribuit în mare măsură la luarea hotărârii mele, îi explică Amy, cu sfială, privind-o cu ochii ei albaştri, deveniţi acum mari şi rotunzi. Ştii, luna trecută, când tu n-ai fost pe-aici, când erai ocupată cu toată povestea aia cu Mai, şi nimeni dintre noi nu ştia ce se petrece... tu îţi vedeai din plin de cealaltă viaţă a ta. Tu eşti, cum să zic, un om-pisică, şi conducătoarea poporului tău, şi ai de-a face cu vrajbe datând de secole, şi, cum să zic, ai doar şaisprezece ani. Şi încă mergi la şcoală. Vreau şi eu să am o viaţă deosebită.

Tăcură amândouă pentru câteva clipe.

— Dar nu sunt „conducătoarea poporului meu", bâigui în cele din urmă Chloe, deschizându-şi din nou cartea de matematică.

Pe parcursul următoarelor câteva ore, interacţionară normal: Amy o tot întrerupea pe Chloe din învăţat, întrebând-o mereu ce părere are despre câte o stofă, sau dantelă, iar Chloe riposta aruncând cu tot felul de lucruri în ea. Luară o pauză la opt şi jumătate, şi doamna Scotkin le prepară câte un espresso şi biscuiţi cu umplutură de bezea şi de ciocolată. Pe la zece, cele două prietene îşi încetară activitatea şi stătură să urmărească *The Daily Show with John Stewart*.

Când o conduse acasă cu maşina, în timp ce sporovăia, entuziasmată, despre FIT şi despre planurile ei pentru anul viitor, Amy o tot privea pe furiş pe Chloe.

A tot vrut să-mi spună despre asta de ceva vreme, îşi dădu seama Chloe. *Dar a amânat până a găsit cuvintele potrivite.*

În clipa în care pătrunseră pe aleea din faţa casei, Chloe îşi văzu mama privind pe fereastra bucătăriei, aşteptând-o. Amy îşi flutură mâna în semn de salut. Chloe oftă şi scrâşni din dinţi. Anna King nu obişnuia să facă aşa ceva, iar dacă *într-adevăr* o aştepta, mereu avea grijă să dea impresia că face altceva, cum ar fi să stea la televizor, sau să citească. Filosofia ei era să-şi respecte fiica adolescentă şi să aibă încredere în ea: principiu cu care fostul ei soţ nu fusese de acord. Cu toate că abia dacă-şi mai amintea de el, Chloe ştia totuşi că tatăl ei adoptiv avusese o atitudine exagerat de protectoare în privinţa ei. Ba chiar îi spusese doamnei King că fata lor nu are voie să iasă niciodată cu băieţi. Niciodată. Chloe se întrebă dacă era posibil ca el să fi ştiut tot timpul ce anume era ea — o Mai, o leoaică umană — şi că orice om cu care ar întreţine relaţii intime ar muri.

Chloe trase de timp cât putu de mult, făcându-i semne cu mâna lui Amy, până când autoturismul Malibu negru dispăru în noaptea la fel de neagră, cu farurile lui roşii de poziţie micşorându-se tot mai mult, aşa cum se stinge flacăra unui chibrit. În sfârşit, veni vremea să intre.

— Bună, zise Chloe, intrând în căldura din casă.

— Bună, Chloe. Cum ţi-a mers azi?

Mama ei i se adresase pe un ton liniştit, în timp ce spăla ceva în chiuvetă. Doar pentru o clipă, Anna King dădea impresia că ar fi o gospodină oarecare de cartier, nu o mamă singură, care ziua îşi vedea de avocatură, iar seara trebuia să se ocupe de ciudăţenia ei de fiică-leoaică adoptivă. Chiar dacă, în esenţă, situaţia se rezolvase până la urmă, Chloe tot nu putea să-şi ierte faptul că mama îi fusese răpită din cauza ei.

— Foarte bine. Mi-am făcut cea mai mare parte din temele la mate acasă la Amy... dac-aş reuşi să dau gata măcar cincizeci de pagini din *Dick* în seara asta, ar fi foarte tare.

— Zău că mi-ar plăcea să nu mai vorbeşti astfel, zise Anna, cu un zâmbet afectat care — doar pentru o secundă — o făcu să arate a avocat şi a mama de altădată. Vrei să mănânci ceva?

Dintr-odată, frigiderul conţinea foarte multă carne, şi deşi Chloe ar fi vrut ca mama ei să înceteze cu strădaniile de a fi atât de subtilă şi de a-şi manifesta, cu atâta stângăcie, sprijinul, în taină îi era recunoscătoare. Nu aderase în totalitate la principiile dietei Atkins[1] de când începuseră să-i iasă ghearele, dar categoric îşi descoperise o înclinaţie deosebită faţă de alimentele sărate şi roşii, în ultima vreme.

[1] Dietă alimentară având la bază reducerea consumului de carbohidraţi, carnea, lactatele şi ouăle fiind permise în cantităţi mai mari.

Vampirii sunt prea de domeniul trecutului, îşi zise. *Acum sunt la modă pisicile.*

— O să iau ceva, peste puţin timp. Chiar vreau să termin cu astea, răspunse, începând să urce spre camera ei.

— Chloe?

Se opri, crispându-se când auzi tonul ferm al mamei sale.

— Sunt cu adevărat mândră de tine!

Mama îşi pieptănase părul tuns pixie pe spate şi-l prinsese în două codiţe la ceafă, dar tot reuşea să aibă o înfăţişare maternă şi matură în clipa aceea.

— Nu doar pentru... toate cele prin care-ai trecut, dar şi pentru cât trudeşti ca să recuperezi ce-ai pierdut la şcoală. Cred că te descurci de minune.

— Mersi, îi răspunse Chloe.

Nu ştia precis dac-ar fi trebuit să mai spună şi altceva, însă mama ei doar îi făcu un semn de încuviinţare şi se întoarse la spălatul vaselor.

După confruntarea de la Presidio, ele două purtaseră o mare discuţie de la om la om, despre multe subiecte. Claire îi povestise totul despre puterile ei secrete, despre poporul Mai, despre Ordinul A Zecea Lamă, care o răpise, şi despre cum îşi văzuse mama biologică în timp ce fusese moartă. Mama ei tăcuse, ascultând-o şi sorbind dintr-un pahar de scotch. La urmă, amândouă plânseseră şi se îmbrăţişaseră, şi asta fusese tot.

Dar lucrurile *chiar* se schimbaseră între ele, şi ea se simţea stânjenită chiar şi numai gândindu-se la asta. Nu

se putea face abstracție de realitatea faptului că-i salvase viața mamei lăsându-se lovită de glonț și murind, pierzându-și una dintre cele opt vieți care-i mai rămăseseră. Era un fapt important și greu de acceptat pentru o mamă, o mamă care încă se considera ca îndeplinind rolul de protector și de păzitor.

Iar lui Chloe nu-i plăcea mersul ca pe coji de ouă al mamei sale, care tot încerca să-și dea seama cum ar fi cel mai bine să se comporte cu fiica sa adolescentă, dotată cu puteri de super-erou. *Ar trebui să fac ceva rău și să fiu pedepsită*, își zise, aproape hotărâtă. *Asta ar îndrepta lucrurile chiar foarte repede.*

Telefonul ei mobil sună; sau, mai bine zis, telefonul mobil al lui Amy, cel prevăzut cu GPS, care le permisese prietenilor lui Chloe să-i dea de urmă atunci când încercase să li se ofere ca prizonieră celor din A Zecea Lamă, în schimbul eliberării mamei sale. Chloe nu i-l dăduse deocamdată înapoi; era încă o reminiscență a întregului incident. *Dar nu și cea mai importantă.*

— Bună, zise, recunoscând numărul lui Alek.

— Bună, Chloe, fată! Ghici de unde te sun!

— De la petrecerea de după All-State[1]? încercă ea.

— Indiscutabil. Îți vine să crezi? Nu au deloc bere!

[1] Allstate Corporation este una dintre cele mai mari societăți americane din domeniul asigurărilor, important sponsor al multor manifestări sportive (ca și al Comitetului Olimpic American), printre care și al campionatului universitar de fotbal american, la finala căreia, numită Sugar Bowl, probabil că se referă aici personajele.

— Incredibil. Şi tocmai în capitala statului nostru! zise Chloe, zâmbind istovită şi lăsându-şi jos cărţile. Cum a fost la concert?

— N-a fost prea rău. Dar încep să cred că flautul e pentru fraieri. O să învăţ să cânt la piculină; la început, mi s-a părut că e numai pentru gay, însă tipii ăştia chiar le iau pe *toate* gagicile după ce fac câte un solo.

— Drăguţ, Alek.

— Hei, trebuie să închid, dar ne vedem mâine, da?

— Mda, ne vedem mâine, zise Chloe, trimiţându-i un sărut prin telefon.

El îi răspunse la sărut şi ea închise.

Îşi scoase din geantă exemplarul din *Moby Dick* şi se întinse pe spate în pat, deschizând încet la pagina la care rămăsese.

OK. E unsprezece şi un sfert. Doar două ore, şi pe urmă nani.

Însă ochii începură s-o usture. Faptul că ajunsese la partea cu balena numită *spermă*[1] nici măcar n-o amuză. Îşi strecură degetul între pagini, ca să nu uite unde a rămas, şi privi afară, pe fereastră.

Răsărise o lună rotundă, diformă, prea albă ca să poată fi numită luna recoltei[2]. Amy va fi foarte dezamăgită: n-o

[1] Joc de cuvinte intraductibil, *sperm whale* însemnând, în limba engleză, „caşalot".

[2] În original, *harvest moon*, denumire care desemnează luna plină din preajma echinocţiului de toamnă, când agricultorii din emisfera nordică îşi culeg recoltele şi după apusul soarelui.

să fie lună plină de Halloween, ci după, deja pălind. Lucru pe care nu l-ar fi ştiut şi nici nu l-ar fi observat vreodată, înainte de a deveni Mai în toată legea. Ceaţa, sau pâcla, sau fumul înceţoşau partea de jos a lunii, şi făceau să clipească stelele din emisfera inferioară a cerului.

Brian era pe undeva, pe acolo. Cel din urmă fir lipsă al confruntării. Toţi ceilalţi actori din rolurile-cheie dăduseră deja socoteală.

Chloe mai privi afară vreme de câteva clipe, după care se întoarse, în sfârşit, la cartea ei.

Doi

Avea din nou visul acela.

Ştia că e un vis, dar nu putea să împiedice tot ce avea să urmeze. Pe braţele lui erau spirale şi înfloriturі de tuş, şi ţesuturi cicatrizate, alcătuind cuvintele *Sodalitas Gladii Decimi*[1]. Veşmintele îi erau de un negru mat, ceea ce-l făcea să pară o umbră. Avea ochii albaştri, cu un licăr nebunesc în ei.

Ia stai, e ceva familiar aici...

Şi apoi, fugi.

Fugi pe o alee, chiar dacă ştia că exact asta nu trebuia să facă. Numai că, în coşmarul ei, era singurul lucru pe care *putea* să-l facă. Întunericul o înghiţi cu totul şi, până să poată ţâşni afară de pe alee, pe la celălalt capăt al ei, se pomeni cu o poartă cu sârmă ghimpată deasupra înălţându-se în faţă.

Prima steluţă zburătoare o nimeri în gambă. O a doua, în încheietură. Căzu, şi el deja apăru deasupra ei, fluturându-şi pumnalul din argint care avea să-i

[1] *Ordinul A Zecea Lamă*, în limba latină.

răpească toate cele opt vieți. Zâmbi, aproape cu tristețe, și-i tăie beregata.

Chloe se ridică în capul oaselor, pe patul ei, scăldată în sudoare.

— *Șapte* vieți, își zise, cu voce tare. Mai am doar *șapte*. Asta a fost sora mea, nu eu.

Visele erau mereu despre sora ei, cealaltă posibilă Aleasă, care fusese asasinată ceva mai devreme, în anul acela. Foarte rar, îi mai apărea în vis mama ei biologică, și încercările ei de a unifica poporul Mai din Europa de Est, de acum două decenii. Însă Chloe nu visase niciodată ceva legat de fratele despre care i se spusese că ar fi posibil să-l aibă... oare asta să fi însemnat că el trăia și acum? Oare ea, noaptea, nu retrăia decât amintiri ale celor răposați?

Afișajul aparatului ei de radio îi indica ora 4:17. Afară era încă întuneric, iar stelele străluceau, în cea mai friguroasă parte a nopții. Chloe se ridică și deschise fereastra, lăsându-se răcorită de aerul înghețat. Prea curând oricum n-avea cum să mai adoarmă.

Îndreptând o ultimă privire spre patul ei, Chloe sări pe pervaz și, de acolo, jos, pe pământ, dispărând apoi în întuneric.

Trei

— Chloe? Chloe?

O voce familiară, sâcâitoare, o... în fine, o sâcâia, trezind-o. Chloe pluti, ameţită, spre starea de luciditate, şi deodată deveni conştientă de faptul că braţul ei încă zăcea, amorţit, strivit de pupitru.

— Poate tu chiar *ai* mononucleoză, zise Paul, lovind cu piciorul în scaunul ei, ca s-o trezească mai bine. S-a terminat ora de trigonometrie, dragă prietenă. Vestea bună e că Abercrombie s-a repezit afară ca să dea un telefon.

Chloe mormăi ceva, străduindu-se să-şi pună gura în funcţiune.

— Dar ce-i cu tine? Ai făcut noapte albă? Nu ai de recuperat decât vreo câteva săptămâni.

— Mda, dar mi-e greu să mă pun la punct cu toate astea. Ştii cum e, că nu poţi să dresezi pisicile să facă tot felul de şmecherii, nu? Cam aşa şi cu mine. Sunt o pisică proastă.

Se întinse şi, pentru că tot nu era nimeni prin preajmă, îşi scoase ghearele. Paul, nefiind încă întru totul obişnuit

cu aşa ceva, făcu ochii mari. *Iarăşi îi minţi. Ce mod grozav de-a o lua de la capăt!*

— Mda, de-asta eşti la grupa de super-avansaţi la mate, replică Paul, sec. De *proastă* ce eşti.

Chloe ridică din umeri, preferând să nu-i răspundă.

— Kim o să mă ajute mai târziu, cu franceza.

— Kim ştie franceză?

— Perfect. E oarecum sinistru.

Da, desigur, s-o vezi pe fata Mai, cu urechile ei mari de pisică şi ochii oblici şi colţi ascuţiţi, făcând *orice* lucru normal părea sinistru, dar, dintr-un anume motiv, conjugarea verbelor şi cititul cu voce tare din *Les Liaisons Dangereuses*[1] era, în mod special, ceva tulburător.

— Şi, o să te duci... ăăă... acolo? o întrebă Paul, referindu-se la Firebird.

Ea bănuia că, dacă vreodată Paul ar fi folosit cuvântul *Mai*, l-ar fi pronunţat în şoaptă, aşa cum proceda bunica ei cu termenul de *homosexual*.

— Nu, nu cred. O să ieşim să bem un ceai, sau o cafea, zise Chloe, îndesându-şi caietul în ghiozdan şi punându-şi stiloul după ureche.

— Nu-ţi face plăcere să te întorci acolo, nu? insistă Paul.

Avea absolută dreptate. Când fusese dusă pentru prima oară acolo, lui Chloe i se păruse un soi de refugiu:

[1] *Legături primejdioase* (în limba franceză, în original), cunoscut roman epistolar al scriitorului francez Pierre Choderlos de Laclos, apărut pentru prima dată în anul 1782.

nu numai că Alek, Olga şi Serghei o apărau de asasinii Ordinului A Zecea Lamă, ci îi şi prezentau o lume cu totul nouă. Şi o ajutau să descopere cine-i era mama biologică. O sprijineau, şi o primeau printre ei...

...şi o ţineau acolo. Orice făcea ea, trebuia să facă împreună cu ei. Nici măcar să plece de una singură nu putea, „pentru propria ei protecţie". Abia spre sfârşitul şederii ei acolo începuse să-i vadă ca pe un fel de sectă.

Luaţi individual, membrii ei erau grozavi, cum se întâmpla cu Alek şi cu Kim, una dintre cele mai noi şi apropiate prietene ale ei. Iar Igor şi Valerie erau inofensivi, chiar dacă aderau la întreaga filosofie a locului.

Serghei era cel la care nu voia să se gândească.

Nu exista nici cea mai mică *dovadă* asupra faptului că el ar fi trimis membri ai clasei războinice din cadrul poporului Mai, pe aşa-numiţii *kizekh*, ca să-i omoare mama. În decursul unicei evadări veritabile a lui Chloe de la Firebird, din vremea când ei o „apărau" de A Zecea Lamă, Amy şi Paul o informaseră că, după părerea lor, se petrecea ceva ciudat la ea acasă: de exemplu, că mama ei nu mai era niciodată de găsit. De îndată ce Chloe îşi dăduse seama că mama ei fusese răpită, Kim îşi oferise voluntar talentul ei felin aparte pentru căutarea de indicii în casa King. Fata cu urechi de pisică nu adulmecase numai urmele oamenilor care aparţineau Ordinului, ci şi prezenţa unor Mai. Ce să fi căutat aceştia din urmă pe-acolo? Dac-ar fi fost vorba doar să-i

supravegheze şi să-i protejeze mama, în mod sigur, Serghei i-ar fi spus-o... nu?

Kim doar îi sugerase, vag, lui Chloe, că ea n-ar fi primul caz de Mai crescută de oameni, ai cărei părinţi să „dispară", astfel încât orfana să fie readusă în cadrul turmei. Dar chiar dacă Serghei nu plănuise cu adevărat să-i omoare mama, oricum el refuzase s-o salveze de A Zecea Lamă. Iar când Chloe, în cele din urmă, se hotărâse să „dreagă" totul, oferindu-şi libertatea la schimb cu a mamei sale, ambele tabere îşi făcuseră apariţia la Presidio — plus Kim, Alek, Paul şi Brian — pentru o confruntare capitală, care avusese ca deznodământ pierderea unei vieţi pentru Chloe.

Serghei trăsese atunci un foc de armă, însă Chloe tot nu era sigură cui îi fusese destinat glonţul. Să fi fost, într-adevăr, îndreptat spre Brian, şi nu spre mama ei? Sau, poate, să fi fost ţintit spre Chloe? Serghei o adoptase şi o tratase ca pe o fiică a lui, dădăcind-o, jucând şah cu ea, cinând cu ea, şi făcând tot felul de alte lucruri paterne, de care ea nu se bucurase din partea adevăratului ei tată, şi *nici* a celui adoptiv, care-şi preluase rolul când ea era foarte mică. Şi nici la toată povestea cum că ea ar fi Aleasa nu voia să se gândească. Ar fi fost, efectiv, o răutate din partea ei, dacă i-ar fi uzurpat lui Serghei rolul de conducător al poporului Mai, şi nu era un lucru pe care ar fi vrut în mod deosebit să-l facă, şi nici să discute despre el.

— Mda, în clipa de față nu prea am chef de chestia asta, cu adăpostul pentru pisici, recunoscu ea.

— Nu te condamn. Hei, ți-am zis că o să dau o probă de DJ pentru balul bobocilor? își aminti Paul, ridicând vreo câteva discuri de treizeci de centimetri și fluturându-le entuziasmat.

— O să-i faci să scoată la lumină un platan? întrebă Chloe, pe un ton sec.

Porniră spre biroul de redacție al *Lanternei*, ziarul școlii la care lucra, oarecum, Paul, astfel încât să poată avea acces în sediul și la computerele acestuia.

— Ce? Nu. Nu sunt atât de moderni. Dar am cumpărat discurile astea de la Justin. Și-mi folosesc iPod-ul și un computer.

— Uau. E *tare* demodat.

— Tacă-ți gura, King. Măcar o să se-asculte ceva muzică bună anul ăsta.

— Da, dar o să și putem dansa pe ea?

— Mă *bazez* pe tine să ajuți la umplerea ringului, până când se încălzește lumea, mărturisi, cu sinceritate, Paul. Ba chiar le-am promis lui Amy și câtorva dintre cele mai goth prietene ale ei c-o să pun ceva Switchblade Symphony[1] și New Order[2], în prima parte a programului.

---

[1] Formație din San Francisco, promovând un stil care îmbină sonorițățile clasice cu rockul gotic, orchestrația încărcată de sunetele sintetizatoarelor fiind dublată de părți vocale eterice.

[2] Celebră reprezentantă a curentului new-wave electronic.

— Ştii, chiar ar fi cazul să scrii într-adevăr ceva pentru ziar, la un moment dat, îi zise Chloe, în timp ce Paul descuia uşa redacţiei *Lanternei*.

Ea, personal, nu lucra la ziarul şcolii, însă deseori profita de canapeaua şi de computerele acestuia, la care avea acces prietenul ei, datorită poziţiei lui de redactor.

— Să-ţi pui vastele cunoştinţe în valoare, argumentă ea. Să scrii o rubrică de „Noi apariţii", sau ceva asemănător. Să acumulezi vreo câteva puncte pentru dosarul de admitere la facultate.

— Hm, mormăi el, oprindu-se să se gândească la propunerea ei. Sigur ar fi mult mai bine decât să corectez porcăriile de editoriale ale bobocilor. Ei bine, de-aia zic eu că eşti creierul operaţiunii.

— Noo, doar muşchii. *Şi* ghearele, adăugă Chloe, târşâindu-şi picioarele înăuntru după ce el îi deschise uşa, pregătindu-se să-şi arunce ghiozdanul pe canapea, aşa cum obişnuia să procedeze înainte de a se trânti şi ea, însă se opri la jumătatea elanului, exact la timp cât să nu-şi trimită geanta de cinci kilograme drept în capul lui Amy, care răsfoia un exemplar din *The Nation*, cu picioarele încrucişate ostentativ, prefăcându-se că nu-şi dă seama de surprinderea lui Chloe şi-a lui Paul.

— Bună, le zise, pe un ton nepăsător. Ce faceţi?

— Nu mare lucru... tu cum ai intrat? se miră Paul.

Nu părea atât de entuziasmat pe cât ar fi trebuit, probabil, să fie: iubita lui se hotărâse să-i facă o surpriză,

apărând brusc într-un spaţiu semiprivat. De îndată ce avea să plece Chloe, probabil ar însemna că urmează o serioasă repriză de pupături... cum era asta?

— Carson m-a lăsat înăuntru, răspunse Amy, indicând cu degetul mare peste umăr.

Cineva scotocea prin camera cu materiale.

— Eu aş putea s-o şterg..., propuse Chloe.

Ar fi însemnat să-şi caute alt loc în care să tragă un pui de somn... poate pe sub băncile din sala de sport? Singurii care ar putea s-o descopere acolo ar fi îngrijitorii, sau administratorii, şi sigur că niciunul dintre aceştia nu-şi făcea apariţia înainte de terminarea orelor.

— Noo, e OK, zise Amy, lăsând jos revista.

— Bine.

Chloe suspină uşurată şi se lăsă să cadă lângă Amy, ghemuindu-se fără să mai stea pe gânduri şi punându-şi capul pe una dintre foarte uzatele şi uşor slinoasele perne ale canapelei.

Carson ieşi din camera cu materiale şi-i privi chiorâş pe toţi trei.

— Paul, tu eşti redactor. *Lucrezi* aici; nu se poate să le tot foloseşti de birou ca şi cum ar fi al tău, personal.

— De fapt, acum sunt titular de rubrică, îl corectă Paul, cu un zâmbet răutăcios.

— Am o idee, rosti somnoroasă Chloe, de pe canapea. Tu nu sufli o vorbă despre prezenţa noastră aici, iar noi

n-o să divulgăm față de Keira că ți-ai făcut de cap aseară cu Halley.

Carson nici măcar nu încercă să tăgăduiască; doar pufni și se răsuci pe călcâie, întorcându-se în debaraua cu materiale.

— Și *cum* de știm noi așa ceva? se interesă Amy, privind-o pe Chloe.

Paul își arătă nasul și apoi, cu o mică mișcare a mâinii, sugeră ghearele.

— A, corect. Bine lucrat, Chlo.

Însă Chloe deja dormea tun.

Alek chiar o scoase la cină în seara aceea — într-un local oarecare, dar bine măcar că nu era McDonald's — și-i relată bârfele culese din călătoria cu orchestra. Era la fel de ahtiat după așa ceva ca o fată: îi sclipeau ochii de încântare în timp ce-i relata reușitele și catastrofele diverselor cazuri de agățat petrecute. Nu era de mirare că pe el nu-l deranjau componentele sectante de la Firebird: pentru el, totul nu era decât o amplă telenovelă.

Iluminatul localului era deprimant de fluorescent, iar decorul nu era decât un material plastic de un albastru-verzui spălăcit, de la tejgheaua zgâriată a barului și până la banca de care-și lipise Chloe fesele. Dincolo de ochiurile mari de geam ale ferestrelor, bezna era deplină, cu excepția farurilor autobuzelor care treceau, când și când: oarecum ca în celebrul tablou al lui

Edward Hopper[1]. Departe rău de Firebird, cu draperiile sale din catifea şi birourile din lemn de mahon.

Era acelaşi local în care mâncaseră Alek, Kim, Paul şi Amy, după lupta de la Presidio, când se întrebaseră ce avea să se-ntâmple mai departe. Atunci, Chloe şi mama ei se duseseră acasă, şi avuseseră marea discuţie despre tot ce ascunsese ea pe parcursul ultimelor două luni: ghearele, apartenenţa la poporul Mai, *totul*. Ulterior, Brian îşi luase rămas-bun de la Chloe, prin fereastra dormitorului ei.

Probabil că n-ar fi trebuit să se gândească la el cât timp lua cina cu Alek, însă îi venea greu să nu o facă. Clătina aprobator din cap când i se părea că e cazul, şi mai scotea câte un mormăit, la intervale regulate.

— ...şi atunci am început să arunc găini în flăcări pe cer, încheie Alek, muşcând dintr-un cartof pai în care-şi înfipsese furculiţa.

— Ăăă... ce? Scuză-mă, zise Chloe, când îşi dădu seama de ce anume spusese el.

— Nici măcar nu asculţi! Se vorbeşte chiar despre numirea unui *rege* şi a unei *regine* a balului bobocilor... cam ca într-un film vechi de duzină, sau pe-acolo.

---

[1] Este vorba despre lucrarea intitulată *Nighthawks* (*Păsări de noapte*), realizată în anul 1942 de pictorul realist american Edward Hopper (1882–1967), înfăţişând o cafenea în noapte, cei câţiva clienţi ai săi, total necomunicativi, fiind prezentaţi în necruţătoarea lumină a unor becuri electrice.

— Ah. Bizar, zise ea, privind afară, pe fereastră, prin întuneric, şi concentrându-se să nu-şi lase ochii să se îngusteze ca la pisici.

— E ceva despre care ai vrea să vorbeşti cu mine, Chloe King?

Îşi însoţise întrebarea de o încruntare comică, însă Claire tot reuşi să-i descifreze îngrijorarea din ochi.

Aceasta era şansa ei de a fi sinceră, de a-i aduce la cunoştinţă cât era ea de tulburată în legătură cu el şi cu Brian, chiar dacă Brian nu era de găsit pe nicăieri.

Nţ. Nu încă. Pur şi simplu, nu putea.

— Ţi-aduci aminte când am luat mâncare chinezească, zise, în loc de asta, şi tu mi-ai povestit cât îţi e de greu, uneori, să te adaptezi la relaţiile cu oamenii normali şi la viaţa normală a oamenilor?

— Da. Am mâncat pui şi *lo mein* cu zece legume, îşi aminti el, bucuros.

— Şi cum reuşeşti? îl întrebă Chloe, cu seriozitate.

El îşi înălţă sprâncenele, surprins de cât de directă era întrebarea fetei.

— Nu ştiu...

Se foi, stânjenit, la fel ca un adolescent normal. O şuviţă de păr blond îi căzu peste ochi.

— Mă distrez cu toată lumea la şcoală, dar nu le sunt chiar atât de *apropiat*, să ştii. Ei cred că e din cauză că sunt rus, sau un tip super tare, sau mai ştiu eu ce. Şi...

Se încruntă, stând să se gândească mai bine.

— Şi o am pe mama, şi pe tata, când se mai deranjează să vină pe-acasă, şi pe toţi ceilalţi... Am crescut ca un Mai, ştii? Înconjurat de ei. E uşor să fii „normal" ziua, când poţi să te relaxezi seara cu alţii la fel ca tine.

— Mda. Corect, îl aprobă Chloe, posomorâtă, închipuindu-şi propria mamă şi casă, seara.

Nu tocmai relaxant. Presupuse că, dacă ar fi existat o carte intitulată *Cum să te comporţi cu copilul tău adoptat din neamul Mai*, mama ei ar fi citit-o până acum şi s-ar fi decis să se asigure că fiica ei îi apreciază cultura nativă. *Cam dificil, când originea mea etnică e un vechi secret, şi poporul meu e capabil să doboare — şi chiar doboară — căprioarele din fugă, numai cu ghearele goale.*

— Iar tu... eşti *altfel*, Chloe, continuă el, cu delicateţe. Chiar şi decât noi. Tu eşti liderul nostru spiritual: ai nouă vieţi. Chloe, tu ai *murit*, şi te-ai întors la viaţă. *De două ori.* Iar asta te face să fii altfel decât *toată lumea*.

Chloe începu să soarbă cu zgomot din milkshake-ul ei cu ciocolată, nevrând să mai audă aşa ceva. Existau anumite probleme majore — moartea, viaţa de după, zeiţele poporului Mai, Dumnezeu în general — concepte vechi de milenii, sau de-o eternitate, la care chiar nu se simţea pregătită să se gândească în clipa de faţă. Poate chiar niciodată. Să mori şi să revii la viaţă *era* ceva ciudat. Şi nu voia ca asta să aibă ceva de-a face cu actualele ei săcâieli de la şcoală.

— Îmi pare rău, zise imediat Alek, observându-i privirea. Îi mângâie uşor obrazul. Nu e nevoie să discutăm despre asta. Dar tu m-ai întrebat. Cred că, poate, readaptarea la vechea ta viaţă o să fie... cam grea, Chloe.

— Asta *tare* nu seamănă cu răspunsul pe care-l doream, rosti ea, printre dinţi.

— OK, atunci ce zici despre asta: dacă vrei să faci sex cu mine — adică, sex de-a binelea — îţi garantez că s-ar rezolva totul. Inclusiv acneea ta.

Chloe se strică de râs. *Asta* era ceea ce-i trebuia ei în clipa aceea: să râdă, chiar dacă asta doar amâna, pentru scurt timp, gândul la inevitabil.

— Ia stai, exclamă ea, redevenind dintr-odată serioasă. Care acnee?

Patru

— *Il faut que nous parlions*[1], repetă Kim, răbdătoare.

— *Il faut que nous parlions*, zise şi Chloe, încercând să imite întocmai sunetele.

— E mai bine. Acum, poţi să-mi spui *toate* formele de subjonctiv prezent ale verbului *parler*?

Stăteau pe acoperişul clădirii care găzduia Café Eland, Chloe cu o latte şi Kim cu ceaiul ei verde. Deşi cealaltă fată Mai era din ce în ce mai curioasă în legătură cu viaţa cotidiană a lui Chloe în San Francisco, şi la ceea ce făceau adolescenţii „normali", era încă prea timidă ca să întrebe. Fusese nevoie de o *mulţime* de rugăminţi din partea lui Chloe — ca şi de un instructaj personal cu privire la modul de funcţionare a autobuzelor şi a liniilor BART[2] — ca s-o convingă pe Kim să fie de acord cu o întâlnire în oraş, şi nu la Firebird.

---

[1] *Trebuie să vorbim*, în limba franceză în original.

[2] Abreviere de la Bay Area Rapid Transit, reţea de metrou care leagă East Bay de San Francisco printr-un tunel subteran, inaugurată în 1972.

— *Parle, parles, parle, parlons, parlez, parlient...*

— Par*lent*, o corectă Kim.

Deodată, una dintre urechi îi zvâcni pe spate şi, doar pentru o clipă, ochii i se îngustară.

— Prietenii tăi sunt aici... în cafeneaua de sub noi. Tocmai au intrat, o anunţă ea.

— Amy şi Paul? N-am întâlnire cu ei astă-seară, zise Chloe, mirată. Şi dispusă să facă orice, numai să nu conjuge verbe.

— Poate doar au ieşit împreună, îşi dădu cu părerea Kim.

— Poate, acceptă Chloe, târându-se spre răsuflătoarea sistemului de încălzire şi lipindu-şi urechea în apropierea ei.

Nu avea nici pe departe auzul la fel de bun ca al lui Kim, dar tot era cu mult mai sensibil decât al unui om normal. Avu nevoie de câteva secunde în care să sorteze zgomotele străine — scaunele scrâşnind în contact cu podeaua, clinchetul casei de marcat, discuţiile altora — până când individualiză vocile prietenilor ei.

— Mda, s-a cam speriat când i-am zis.

Era vocea lui Amy, care tocmai se instala într-unul dintre scaunele mari, confortabile. Chloe şi-o putea imagina strecurându-şi picioarele lungi sub ea şi arătând ca o fetiţă pe un scaun prea mare. *Afectată, dar drăguţă.*

— Păi, e o veste importantă!

Acesta era Paul, care-şi mai pusese zahăr în cana cu ciocolată caldă şi acum îl amesteca.

— *Tu* nu te-ai speriat.

— Eu vreau tot ce-i mai bun pentru tine.

Urmă o scurtă perioadă de tăcere, punctată de câteva zgomote părând nişte scaune care se trag, probabil fă-reau loc cuiva care dorea să treacă pe lângă ei.

— Eşti dispus la o relaţie pe termen lung?

Amy îşi formulase întrebarea pe un ton infatuat, însă în vocea ei era ceva deosebit, o oarecare încordare. Ceva de *încercare*: ca şi cum de întrebarea aceasta depindeau multe alte lucruri.

Paul scoase un oftat, pe care încercă să şi-l camufleze suflând în ciocolata caldă.

— Amy, nu ştiu sigur dacă noi suntem dispuşi la o relaţie pe *termen scurt*, zise până la urmă.

Se aşternu o tăcere prelungită, glacială. Până şi Chloe îşi ţinu respiraţia.

— Asta ce-ar trebui să însemne?

— Eu... noi... N-a fost... Tu n-ai simţit nimic ciudat în ultima vreme?

— Păi, mda, răspunse Amy, care probabil că avea pe chip acea expresie sarcastic-mânioasă din momentele în care strâmba din nas. Cu salvarea lui Chloe, şi chestiile astea cu oamenii-pisică, şi apropierea Halloweenului, şi tot restul... Ce tot *spui*, Paul Chun?

— Nu ştiu. De când s-a întors Chloe, e cam ca în vechile vremuri. Poate că asta — cu *noi* — e un fel de aberaţie. Una *frumoasă*, se grăbi el să adauge. Dar poate că

încercăm să facem prea mare caz dintr-o oarecare tensiune sexuală şi toate celelalte lucruri care se întâmplă.

— Dar *nu* e ca în vechile vremuri, dobitocule, se răsti Amy. De obicei, folosea acest cuvânt cu tandreţe, însă de data aceasta era prea puţină căldură în vocea ei. Chloe e un afurisit de *om-pisică*. Şi care trăieşte alături de alţi *oameni-pisică*. Care sunt vânaţi de alţi *oameni nebuni*.

Chloe simţi că i se strânge stomacul. Amy, de fapt, nu spunea nimic *rău* despre ea, dar faptul că auzea vorbindu-se despre propria persoană şi despre viaţa ei recentă, în astfel de termeni, o făcea să simtă... frig. Kim privi în altă parte, prefăcându-se că nu auzise.

— Şi, dacă e vreo problemă între noi, atunci e între *noi*, continuă Amy. N-o mai amesteca pe Chloe aici.

Urmă un nou moment de tăcere care sigur fusese oribil de stânjenitor pentru cei doi prieteni ai ei. Iar când se auzi din nou, în vocea lui Amy se ghiceau lacrimile.

— Eu... *eu* am fost destul de fericită în ultima vreme, zise ea, cu o voce firavă, pronunţându-şi cuvintele cu mici înghiţituri, aşa cum se întâmplă cu cineva care încearcă să-şi stăpânească plânsul. Ştiu că am fost ocupată... Ce e în *neregulă*?

Chloe îşi îndepărtă capul de răsuflătoare, nevrând să audă mai multe. Se simţea un pic dezgustată de sine

pentru faptul că auzise atâtea. Dac-ar fi fost oricine altcineva, sau doar *unul* dintre prietenii ei, vorbind cu altcineva, n-ar fi deranjat-o absolut deloc. Probabil c-ar fi ascultat în continuare. Dar aşa, era ceva mult, *mult* prea intim.

— Se despart, zise, pe un ton inexpresiv, târându-se înapoi spre Kim. Sau îi dă Paul papucii, am impresia.

Kim nu zise nimic, ci doar o privi cu ochii ei mari şi verzi, de pisică, fără să clipească.

— Trebuia să-mi dau seama că se întâmplă ceva, continuă Chloe. Trebuia să fi observat: în ultima vreme n-au mai petrecut prea mult timp împreună, iar Paul nu prea pare să mai aibă cine ştie ce chef s-o vadă în preajma lui.

— Şi care a fost vestea ei importantă? se interesă Kim, dar deodată îşi aminti că se prefăcuse neatentă.

Îşi roti privirea în jur, nesigură, dar fără să se îmbujoreze. *Exact ca o pisică*, îşi zise Chloe, zâmbind un pic în sinea ei.

— Vrea să termine şcoala cu un an mai devreme. Şi *chiar* m-a speriat, mărturisi, oftând. Până acum n-a mai vorbit niciodată despre asta... nu ştiu, a fost, pur şi simplu, cam prea dintr-odată.

— Se pare că fiecare dintre voi trei începe să se îndrepte într-o cu totul altă direcţie decât ceilalţi, rosti lent Kim.

— Sper că n-o să începi iar să-mi spui despre toată porcăria aia cu Aleasa, zise Chloe, pe un ton mai aspru de cât ar fi vrut.

Kim își lăsă privirea în manualul de franceză.

— Am vrut să spun exact ce-am spus. Însă ție *chiar* îți va fi mai greu decât crezi să scapi de... moștenirea ta.

Chloe se bucură că prietena ei nu folosise cuvântul *soartă*, însă chiar și-așa tot nu-i făcea plăcere.

— M-am săturat să-mi tot spună lumea chestiile astea! exclamă, ridicându-se. Am *șaisprezece* ani. Mi-am petrecut *întreaga viață* ca un „om normal". Nu se poate să se schimbe totul dintr-odată. Vreau să iau note bune, să mă duc la petreceri, la discoteci, să intru la facultate. Ceea ce, și-așa, e destul de greu, cu atâtea săptămâni câte am pierdut! Nu am timp pentru așa ceva, nici pentru despărțirea dintre Paul și Amy, nici pentru cât de ciudat se poartă mama când sunt eu prin preajmă...

— Vrei să te întorci la vechile vremuri.

— Da, vreau... Taci!

— Ce-ai de gând să faci după ce terminăm aici? o întrebă Kim, descumpănind-o.

— Cum adică?

— După ce terminăm lecția de franceză, ce vrei să faci?

— Să mă duc... ăăă...

Să ajung acasă, să citesc un pic, și pe urmă să dorm. Cuvintele acestea erau bine pregătite, repetate și întrebuințate de multe ori de când se întorsese de la Firebird. Însă nu putea să mintă privind în ochii mari, de pisică, ai lui Kim. Se gândi la ce spusese Amy despre ea, întrebându-se dacă mai păcălea pe cineva, în definitiv.

— Să mă duc să alerg, încheie, cu stângăcie, convinsă că va şti Kim foarte bine despre ce vorbeşte.

Kim se aplecă spre ea şi, printr-o mişcare rarisimă, chiar o *atinse* pe Chloe, cuprinzându-şi mâna în laba ei cu gheare.

— Indiferent ce te-ai hotărî să faci, rosti ea, pe un ton egal, nu te minţi *pe tine însăţi*, Chloe.

Chloe se gândi la cuvintele lui Kim în timp ce alerga de-a lungul orizontului, sărind şi făcând tumbe peste acoperişuri şi stâlpi electrici. Nu putea ignora faptul că trişa, ieşind pe timpul nopţii, răpindu-şi din timpul dedicat temelor pentru şcoală şi minţindu-i pe alţii. Înainte — cu doar câteva săptămâni în urmă — fusese capabilă să ignore toate acestea şi doar să savureze libertăţile nopţii. Acum, însă, nu mai putea.

Chloe.

Se opri brusc. Fusese o şoaptă, o aproape-voce care părea s-o cheme pe nume. Vântul se înteţise şi şuiera printre vechile antene moarte care încă împodobeau unele acoperişuri, precum ţepii cactuşilor. Chloe îşi înălţă nasul în vânt şi întoarse capul, încercând să-şi încordeze auzul către acel sunet.

— *Miau.*

Fără să stea pe gânduri, se întoarse şi urmă sunetul, sărind peste spaţiul dintre două case, pe acoperişul clădirii din faţa ei. Acolo, stând afectat în faţa hornului

rotund al unei sobe pe motorină, era un motan negru. Mustăţile şi pieptul îi erau albe, ca şi lăbuţele. Motan *de lăptărie*, l-ar fi numit mama ei. Unul care umblă pe lângă fermele de lactate, prinzând şoareci şi primind, în schimb, castroane cu lapte proaspăt.

Ce caută acolo, sus? se întrebă Chloe. Şi, în timp ce căuta cu privirea o uşă, sau un luminator lăsat deschis, motanul îşi ridică, sfios, o lăbuţă şi începu să şi-o lingă, cu un aer de parcă ar fi dispus de tot timpul din lume. De parcă n-ar fi fost un motan mititel, pe un acoperiş rece dintr-un mare oraş aşteptând sosirea iernii.

— Salut, micuţule, zise Chloe.

Îşi închipuise că, fiind Mai, ar fi trebuit să poată vorbi pisicească, sau ceva asemănător... dar se părea că nu era aşa. Motanul se opri din lins pentru o clipă, după care îşi văzu mai departe de treabă.

— N-ar trebui să fii aici. Te-ai rătăcit?

Chloe se strecură mai aproape de pisoi, şoptind acele cuvinte cunoscute, *pis-pis-pis*, la care motanul lui Amy venea întotdeauna fuga. Se ghemui şi începu să-şi întindă braţul, însă micul motan sări în vârful hornului, unde nu putea să-l ajungă.

— *Miau!* făcu din nou, acum ceva mai tare.

— Haide, uşurel, zise Chloe, înfigându-şi ghearele de la picioare în cărămizi şi pregătindu-se să se propulseze. Poate că eşti tu în stare să întreci în fugă un om normal, dar mă tem că...

Îşi avântă mâna, însă micul motan sări jos şi alergă mai repede decât izbuti Chloe să-şi întindă ghearele, dând din picioare ca în desenele animate.

— Pisi! îl strigă Chloe, începând să se enerveze.

Alergă de-a curmezişul acoperişului după el, însă pisoiul sări dincolo de marginea clădirii.

— Nu! exclamă Chloe, coborându-şi privirea spre stradă.

Nu putea să vadă prin întunericul de dedesubt, nici măcar cu agerimea ei de pisică.

— Miau!

Chloe îşi ridică privirea la loc: motanul era pe acoperişul unei clădiri mai îndepărtate, aşteptând-o răbdător. Probabil că plonjase până pe pervazul unei ferestre şi apoi se căţărase iar.

— Mi-au!

— Acum am înţeles. Vrei să ne jucăm, asta era? Jucăm leapşa?

Nu era un pisoiaş rătăcit: era un motan al străzii, sau un *motan al cerului*, mai degrabă. Aici era lumea lui, şi nu voia decât să se joace cu o nou-venită.

— OK! zise Chloe.

Zâmbi şi sări. Motanul aşteptă o clipă, ca şi cum ar fi vrut să-i ofere un avantaj, după care-şi luă tălpăşiţa... dar oprindu-se, din când în când, ca să vadă dacă ea îl urmăreşte.

E de-a dreptul grozav. Neapărat trebuie să-mi iau o pisică, se hotărî Chloe. Şi nu se putea aştepta ca mama ei să mai aibă acum obiecţii în această privinţă.

Ori de câte ori ajungea prea aproape, Chloe îşi încetinea înaintarea; nici ea, nici tovarăşul ei de joacă nu-şi doreau ca hârjoneala să se sfârşească prea repede. Zâmbi, întrebându-se cum ar arăta totul în ochii unui trecător întâmplător: o vrăjitoare şi familiarul ei, zburând la nivelurile superioare ale oraşului? O pisică mare, hăituind una mai mică? *Sau poate că, pur şi simplu, n-ar lua nimic în seamă.* Sărbătoarea de Halloween bătea la uşă: orice ţinea de supranatural era posibil.

Deodată, motanul de lăptărie coti la stânga, sărind în vârful unei scări de incendiu.

— Ha! Ai obosit? îl tachină Chloe.

Dar motanul îi aruncă o privire despre care ar fi putut jura că e răutăcioasă.

— Bine, dar să ştii că nu pot să mă mai joc prea mult timp pe străzi cu tine, îl avertiză ea. Nu pot să mă las văzută de alţi oameni.

— Miau!

Motanul se întoarse şi se lăsă să alunece pe treptele metalice, ca un Slinky[1] negru.

— Aici e casa ta? Vrei să-mi arăţi unde...

Deodată, Chloe se opri, uitând complet de motan. Scara de incendiu dădea spre o alee înfundată şi întunecată, aparent nefolosită, cu excepţia colectării gunoiului. Cea mai mare parte a asfaltului era ciuruită şi plină de mici băltoace negre de apă menajeră lucitoare.

[1] Jucărie de forma unui arc elicoidal, care se întinde şi se reformează de la sine.

Iar în locul acela zări un contur sinistru, mare, semănând suspect de mult cu un trup omenesc.

Şi mai era şi un miros... un miros familiar...

Chloe sări imediat în jos de la etajul al doilea, aterizând ghemuită la doar câţiva centimetri de marginea acelei siluete. Se târî mai aproape şi, pe măsură ce ochii i se adaptau, văzu că într-adevăr era un corp omenesc, nemişcat şi părând zdrobit.

Era Brian.

Cinci

— Oh, Doamne...

Chloe îi puse mâna pe gât, având grijă ca mai întâi să-şi retragă ghearele. Avea puls... însă foarte slab. Pielea îi era rece şi lipicioasă, de parcă organismul n-ar mai fi putut să lupte cu frigul care-l înconjura.

— Chloe? rosti Brian, răguşit.

Chloe îşi plimbă mâinile pe corpul lui, încercând să vadă şi să simtă ce era în neregulă. El gemu şi se împotrivi un pic; nu părea să aibă rupte nici gâtul, nici coloana.

Îşi ţinea mâinile în dreptul stomacului, chiar sub piept. Când Chloe i le dădu deoparte, un sânge cald, vâscos, începu să se scurgă de-acolo. Toată cămaşa îi era îmbibată, şi râuleţe de sânge i se scurgeau într-o parte şi-n cealaltă, coagulându-se în apă. Era o rană de cuţit. Evident că era o rană de cuţit. Dacă membrii Ordinului A Zecea Lamă foloseau nouă pumnale ca să răpească toate cele nouă vieţi ale unui conducător de Semeţie, era suficient unul singur pentru asasinarea unui membru al Ordinului care trădase.

— Era vorba că fugi... că dispari, strigă Chloe, străduindu-se să nu intre în panică.

Brian încercă să spună ceva, însă nu reuşi să scoată vreun sunet. Inspiră adânc şi deschise ochii. Pentru o clipă, o văzu limpede — sau, cel puţin, îi zări contururile, din moment ce era prea întuneric pentru vederea omenească — şi-i zâmbi. Apoi, leşină din nou.

— *Mama mă-sii*, înjură Chloe.

Unde ar fi putut să-l ducă? Dacă-l ducea într-un spital de stat, ar fi însemnat o ţintă sigură pentru asasinii Ordinului, care şi-ar fi dus treaba la sfârşit. Ea n-avea cum să-l apere non-stop, şi nu ştia cum se procedează dacă vrei să angajezi un bodyguard... cu atât mai puţin unul care să nu lucreze pentru compania de securitate a tatălui lui Brian.

Mai putea să-l ducă la ea acasă, aşa cum procedase şi cu Alek, atunci când fusese rănit de *Brian*, pe pod. Dar, oricât ar fi tentat-o gândul acesta, Chloe luase decizia fermă de a nu-şi mai supune mama la riscuri din cauza vieţii ei ciudate. A Zecea Lamă deja le pătrunsese o dată în casă, răpindu-i mama; dacă ar fi dus acolo un om a cărui moarte o doreau nu însemna decât să caute necazurile cu lumânarea. Aşa că nu-i rămânea decât o singură variantă posibilă: conacul Firebird. Centrul administrativ al poporului Mai.

— Halal dreptate, Batman, bombăni ea, în timp ce îngenunchea să-l ia în braţe pe Brian.

Încă o dată, asemănările dintre Chloe şi un veritabil super-erou se sfârşeau: de data aceasta, se întâmplă

când îşi dădu seama că era foarte dificil să-l care tocmai până la Sausalito, şi pe deasupra ar fi durat mult. Şi nici gând să poată găsi un taxi al cărui şofer să fie dispus să ia o fată împreună cu iubitul ei rănit, plin de sânge. Evident, şi autobuzul ieşea din discuţie.

Aşa că recurse la singura super-armă de care dispunea: telefonul mobil. Formă la repezeală numărul. Alek avea maşină, dar numai când fura câte una. Prin urmare, nu rămânea decât...

— Alo? auzi în aparat vocea veselă a lui Amy.

— Amy, am nevoie de tine... e o urgenţă. L-am găsit pe Brian sângerând de moarte pe o alee. Am nevoie de ajutor pentru el.

— Aoleu, mamă! Unde eşti?

— Undeva pe lângă Chinatown, răspunse, privind în jur, dar degeaba, fiindcă aleea nu avea nume. Mă găseşti cu telefonul tău, adăugă.

Amy avea celălalt telefon mobil cu GPS, astfel încât să se poată găsi una pe cealaltă; unicul inconvenient consta în faptul că ecranul nu era prea mare, şi Amy trebuia să-l cerceteze în timp ce conducea.

— Ajung acolo cât pot de repede.

Odată ce mica repriză de conversaţie normală se încheie, Chloe deveni mai conştientă de singurătatea aleii şi de tăcerea lui Brian. Nu reuşea să-şi amintească mare lucru din cursurile de prim-ajutor urmate în primul an de liceu, şi spera că procedează cum trebuie sfâşiindu-şi mânecile bluzei şi legând rana cu fâşiile de pânză. În

afară de asta, şi de faptul că-l ţinea să nu se agite şi să atingă apa murdară din băltoacele din jur — cu toate că nici măcar suprafaţa uscată a pavajului din piatră cubică nu era tocmai un mediu steril — Chloe nu prea mai avea ce să facă, decât să-i ofere alinare şi să aştepte.

— Ce se-ntâmplă aici?

Chloe se întoarse să vadă cine era proprietarul acestei noi voci. Doi băieţi, prea viguroşi ca să fie oameni ai străzii, şi prea încrezători ca să le fie frică de o alee lăturalnică. Amândoi, musculoşi. Asiatici. Îmbrăcaţi complet în negru... membri ai unei *bande*.

— Ai vreo problemă? o întrebă celălalt, zâmbind.

Lăsând deoparte tupeul şi tatuajele, se vedea clar că au cel mult douăzeci de ani. Şi, la drept vorbind, arătau destul de bine.

Poate să fie ori albă, ori neagră, îşi dădu seama Chloe. Exista posibilitatea ca ei să fie doi băieţi rezonabil de cumsecade de prin părţile locului, care nu voiau decât să fie de ajutor. Însă Chloe n-avea de gând să aştepte ca să vadă dacă nu cumva era vorba despre cealaltă — mult mai probabilă — variantă.

Aşa că, scoţând un sâsâit înfricoşător, sări în picioare, scoţându-şi la maximum ghearele de la mâini şi de la picioare şi având grijă ca ochii ei oblici să reflecte lumina. Din două salturi, fu la un pas de ei, urlând şi şfichiuind cu ghearele.

— *Li Shou!* strigă unul dintre ei.

Imediat, făcură stânga-mprejur şi o rupseră la fugă.

— Aproape prea simplu, murmură Chloe.

Îşi retrase ghearele şi se întoarse la Brian, care dintr-odată i se păru că este mult prea rigid. Îngenunche lângă el şi începu să-l mângâie pe păr.

— Rămâi treaz... trebuie să rămâi treaz...

El gemu, ca răspuns, însă buzele i se mişcau ca şi cum ar fi încercat să-i spună ceva.

— *Lasă-mă*, şopti, până la urmă. *Ei se vor întoarce. S-a terminat...*

— Nici să nu te gândeşti, dragule, replică ea, cu un zâmbet forţat. Ajutorul e pe drum.

— *Chloe...*

Buzele i se mai mişcară, însă fără să mai iasă vreun sunet. Chloe se aplecă mai aproape. Însă el căzu înapoi, fără simţire.

— Brian, nu, şopti ea, şi ochii i se umplură de lacrimi.

După aproximativ zece minute, Amy îşi făcu apariţia în vechiul break negru al fratelui ei. Chloe îl ridică pe Brian, având grijă să-i preia cea mai mare parte a greutăţii, datorită forţei ei deosebite, însă avea nevoie ca Amy să-l ţină drept şi nemişcat, pentru eventualitatea în care *chiar* ar fi avut vreo problemă cu coloana.

— Mama mă-sii, fu singurul comentariu al prietenei sale.

Îl aşezară cu grijă pe bancheta din spate; complet lipsit de simţiri, el nici măcar nu gemu. Pielea îi era de o paloare cadaverică.

— Scuze, zise Chloe, aşezându-se la volan. Ascunzătoarea unde îl ducem e cam secretă, şi tu va trebui să... să-ţi acoperi cumva ochii ca să nu vezi.

Amy păru puţin înţepată, însă numai pentru o clipă.

— Nu-i problemă. În calitate de credincioasă aghiotantă, ar trebui să mă aştept că voi fi pusă în situaţii ridicole.

Aşa că sări pe scaunul din dreapta şi-şi trase geaca peste faţă.

Chloe demară făcând să iasă fum din cauciucuri şi, când coti intrând pe stradă, o umbră care semăna cu o siluetă omenească se lipi de zid aproape de capătul aleii, privind cum trece automobilul. Însă o *singură* persoană n-ar fi putut să-i facă asta lui Brian... Arăta de parcă ar fi fost lovit din toate părţile deodată. Şi nu era stilul celor din A Zecea Lamă să pândească prin întuneric: dacă ei ar fi ştiut că e acolo o fată Mai, ar fi ieşit la iveală şi-ar fi încercat s-o omoare şi pe Chloe.

Respiraţia nu-i reveni la normal până când nu ajunseră pe pod, trecând vâjâind pe lângă oamenii din Garda Naţională, care erau pe urmele ei de când cu marea înfăţişare cu Coţcarul.

Neluând în seamă indicatoarele de *intersecţie* şi de *drum cu prioritate*, Chloe scoase maşina de pe carosabil de îndată ce coti pe drumul care ducea spre Firebird.

— Mă *omoară* frate-meu..., bombăni Amy, de sub geaca ei.

Chloe manevră până în spatele clădirii şi claxonă, strigând „Eu sunt!" în timp ce se repezea spre poarta pe

care paznicul o deschise exact la timp ca automobilul să *nu* se ciocnească de ea. În filmele văzute mai demult la televizor, Batmobilul intra vâjâind printr-un tunel ascuns cu discreţie în conacul Wayne; Batman nu avea nevoie ca Alfred să-i dea drumul înăuntru.

Trebuie făcut ceva cu asta.

Opri în dreptul uşii bucătăriei, intrarea din spate în casă, şi sări afară din maşină. Între timp, o femeie deschisese deja uşa, curioasă să vadă cine putea să apară la ora aceea târzie. Când văzu despre cine era vorba, femeia Mai îşi înclină capul.

— V-aţi întors, Conducătoarea noastră.

— Am nevoie să-l duc într-un pat, ceva, porunci Chloe. *Ajută-mă.*

Femeia deschise ochii şi adulmecă aerul.

— Dar el... şi ea... sunt *oameni*!

— Acum pot să-mi scot asta? întrebă Amy, încă stând pe scaunul din dreapta, cu geaca pe cap.

— Te rog, nu! Te implor! strigă Chloe, disperată.

— Cea Aleasă nu are nevoie să implore, murmură femeia.

Apoi, strigă ceva în spate, fie pe ruseşte, fie în limba Mai; Chloe nu fusese îndeajuns de atentă, încât să poată sesiza diferenţa.

Asta-i Eleni, îşi zise ea, distrată, în timp ce femeia se repezea spre automobil, s-o ajute cu Brian. Eleni era o femeie Mai sosită de curând din Turcia, de unde era şi familia biologică a lui Chloe.

— Mai stai numai două minute, îi zise lui Amy.

Printre ceilalți Mai care-și făcură apariția — unii cu ochii cârpiți de somn, alții pe deplin treji — se afla și Ellen, acea *kizekh* care-i fusese un fel de bodyguard lui Chloe, în perioada când locuise acolo permanent, nu demult. Partenerul ei, Dmitri, n-o însoțea, ceea ce era neobișnuit. Femeia îi zâmbi lui Chloe, după care îi făcu o ușoară plecăciune, sincer bucuroasă că o vedea întoarsă. Toți ceilalți se înclinară adânc și, cu politețe, o dădură deoparte pe Chloe, ca să-l transporte înăuntru pe Brian.

— Unde-l duceți? se interesă Chloe.

— În salonul pentru urgențe, Venerată Conducătoare, îi răspunse Ellen, făcându-i cu ochiul. Nu vă îngrijorați: îl facem să arate ca nou.

Și tot grupul de Mai dispăru în pas alergător pe coridoarele casei.

— În salonul pentru urgențe? Avem un salon pentru *urgențe*? se miră Chloe, în timp ce o lua pe Amy de mână și pornea în urma lor.

Chiar exista un întreg mic univers între pereții aceștia.

Era, în mod evident, una dintre cele mai vechi părți ale clădirii. Chloe nu mai fusese acolo până acum, și fu surprinsă de îngustimea coridoarelor cu pereți din piatră și de aerul rece, mirosind a umezeală... de parcă ar fi fost, prin apropiere, un puț, sau un beci. Simți o oarecare reținere: era o casă veche, parcă scoasă dintr-un film de pe postul public de televiziune, și ea avea permis de liberă trecere prin ea. Putea chiar să *locuiască* în ea, dacă-ar fi vrut.

Ajunseră într-o încăpere întunecoasă, ale cărei lumini se aprinseră la o secundă după ce intrară ele; cea care apăsase pe întrerupător fusese o femeie Mai care, frecându-se la ochi, își îmbrăca un halat alb, de laborator. Înăuntru erau două paturi ca de spital, ceea ce semăna suspect de mult cu o sclipitoare masă pentru operații, din oțel inoxidabil, așezată pe mijlocul podelei, și străvechi dulapuri metalice pline cu echipamente medicale. Podeaua era din lemn vechi, într-un vizibil contrast cu natura sterilă a tuturor celorlalte elemente din cameră.

Ellen și cealaltă femeie Mai care-l ducea pe Brian îl întinseră cu grijă pe masa pentru operații.

— Un *om*? se miră doctorița.

Era o femeie măruntă, cu un corp de parcă ar fi fost Clopoțica și ochi enormi, căprui-închis — aproape brun — culoare neobișnuită printre Mai. Probabil că se apropia de patruzeci de ani, însă era greu de spus cu precizie.

Ellen își întoarse brusc, fără vorbe, capul spre Chloe.

— *A!* exclamă doctorița.

Își înclină capul și-și desfăcu brațele, cu palmele în sus, într-un gest curtenitor, însă sincer, de respect. Apoi, se apucă imediat să-l examineze pe Brian, care începu să geamă ușor în timp ce ea îl consulta.

— De ce stă cealaltă ființă umană cu o geacă pe cap? o întrebă în șoaptă Ellen pe Chloe.

— Încerc să păstrez secret locul în care se află Firebird, îi răspunse Chloe, nevrând să-și ia ochii de la Brian.

Doctorița tocmai desfăcea pansamentele improvizate de Chloe și cerceta rana. Și, în loc de instrumente medicale normale, își folosea ghearele, cu o uimitoare precizie.

— Cineva să-l curețe pe omul acesta cu prosoape sterile, cât timp mă ocup eu de el, se răsti apoi. Iar restul — își ridică privirea, reușind să fixeze în mod egal pe toată lumea — *afară*! Vă rog, Venerată Conducătoare, adăugă după o clipă, privind spre Chloe.

Chloe patrula neliniștită prin micul birou de alături, care servea drept sală de așteptare. Toți ceilalți se duseră la culcare, făcându-i plecăciuni supuse și retrăgându-se cu spatele, exact așa cum îi văzuse procedând cu Serghei. Gesturile, însă, păreau un pic mai riguroase, mai pornite din inimă, față de cele pentru el, totuși. Ellen chiar își dusese la frunte dosul palmei lui Chloe în timp ce se înclinase, așa cum făceau cavalerii în Evul Mediu, când jurau credință. Și totul i se părea lui Chloe puțin cam stânjenitor.

Se așteptase la multe lucruri pentru momentul în care avea să se întoarcă în conacul Mai: dezamăgire, față de hotărârea lui Chloe de a pleca de-acolo, furie din cauza dragostei sale pentru oameni, tristețea de a fi „pierdut" pe cineva în favoarea lumii exterioare. La o mareeare răceală, cel puțin. Și, poate, din partea acelora mai abili, care și-o doreau întoarsă în turmă, îmbrățișări și sărutări și o dragoste sufocantă. Dar, în mod cert, nu veneratie.

Se pare că ar fi dispuşi să facă orice pentru mine, medită ea, absentă. Acordul lor imediat de a-l ajuta pe Brian era de necrezut. Nu doar că el era om normal, nu numai că fusese până de curând membru al Ordinului A Zecea Lamă, ci mai era şi *fiul căpeteniei* Ordinului. Inamicul se afla în tabăra lor, şi ei îl primeau cu braţele deschise. În fine, într-un fel...

— Aşa, ia stai, ce ziceai tu mai devreme? Că eu sunt eroina, iar tu, *aghiotanta* mea? întrebă, într-un târziu, încercând să se distragă de la gândurile sale prin revenirea la conversaţia avută cu Amy, în maşină, cu ceva timp în urmă.

— Mda, ca Batman şi Robin. Sau Xena şi Gabrielle, se auzi vocea de sub geacă.

— Hm, dar noi nu suntem gay. Cel puţin, eu nu. Şi cum rămâne cu Paul? El cine ar fi?

Tăcere.

— Ultra-maleficul personaj negativ, poate, ripostă până la urmă Amy. Antagonistul, eventual. Deja e gelos pe puterile tale. În clipa asta, e posibil să comploteze la pierzania ta.

— Tu... ăăă... ai vrea să stăm de vorbă despre ceva anume? se hazardă Chloe.

Era un moment ciudat pentru o astfel de conversaţie: când ea era îngrijorată pentru Brian, şi se aflau la Firebird, iar prietena ei îşi ţinea o geacă pe cap. Şi totuşi, i se părea un moment la fel de potrivit ca oricare altul.

Urmă o nouă tăcere.

— Nu, răspunse Amy, cu încăpăţânare, dar fără să dea impresia că ar fi prea sigură de asta.

— V-am auzit, pe tine şi pe Paul, discutând ceva mai devreme, la cafenea. Nu vă spionam, adăugă Chloe, în grabă, ca reacţie la strâmbătura pe care era convinsă că o făcea prietena ei. Eu repetam conjugarea verbelor, pe acoperiş, cu Kim.

— El vrea să ne despărţim, mărturisi Amy, încetişor.

— Şi tu...?

— Mie mi s-a părut că e destul de bine aşa... adică, n-a fost chiar perfect: el e destul de greu de înţeles, câteodată. Dar era o relaţie *adevărată*. Nu cum a fost cu oricare dintre băieţii cu care am mai umblat înainte... Era aşa cum trebuia. Mai *întâi*, prieteni, ştii?

— Mda, dar... Chloe îşi muşcă buza, neştiind sigur cum trebuia să-şi formuleze întrebarea. Lăsând filosofia deoparte, ţie îţi *place* de el?

— Da, răspunse Amy, cu un nod în gât. Când nu e o *paiaţă*!

— A început să se poarte aşa înainte, sau după ce i-ai spus că vrei să termini şcoala cu un an mai devreme?

— De ce întrebi? vru să ştie prietena ei.

— Păi, e un lucru important, Amy. Şi apărut cam din senin, zise Chloe, dându-şi seama că nu mai vorbea acum despre Paul. Adică, doar n-o să-mi spui că-ţi planificeseşi asta de la început...

— Ei bine, şi *transformarea ta în pisică* s-a produs peste noapte! se răsti Amy, indignată.

Chloe inspiră adânc, forțându-se să nu riposteze la replica asta. Dar îi venea greu.

— Mda, dar asta înseamnă c-o să ne părăsești. Definitiv... ar fi începutul sfârșitului, știi? Mi-e greu să-mi imaginez că te-aș pierde. Și pariez că e și mai greu pentru Paul, care e pe cale să-și piardă și familia. Părinții lui aproape că nici n-au mai vorbit între ei, de când a început divorțul.

Amy tăcu, părând să se retragă un pic în ea însăși, ca și cum chiar ar fi stat să se gândească la spusele ei.

Tocmai atunci, intră Kim în încăpere, liniștită.

— Bună, Chloe. Bună, Amy, zise.

Încă o dată, fata cu uriașele urechi de pisică nu se lăsa descumpănită de nimic; se comporta de parcă le-ar fi așteptat.

— Bună, Kim, răspunse Amy, de sub geacă, în stilul Vărului It[1].

— Cred că poți să-ți descoperi ochii acum, dacă despre asta e vorba, zise Kim.

Nu zâmbise, însă Chloe începuse să se obișnuiască de acum cu simțul umorului extrem de sec al celeilalte fete.

Îi ridică geaca lui Amy cu toată blândețea posibilă. Cu toate acestea, părul creț al prietenei sale se electriză oricum, ridicându-i-se în jurul capului de parcă era un clovn goth.

---

[1] Cousin Itt, personaj din seria de filme *Familia Addams*, purtând în permanență ochelari fumurii, mănuși și pălărie de tip gambetă.

— De unde-ai ştiut că sunt eu? se interesă Amy, trecându-şi mâinile prin păr, în încercarea — eşuată — de a-l aranja.

— După miros, îi răspunse Kim, strâmbând din nas.

— Da? zise Amy, strâmbând la rândul ei din nas şi încercând să adulmece. Pentru că veni vorba, *categoric* miroase zdravăn a pisică pe-aici...

Kim păru uimită şi oarecum jignită.

— Aşadar, aici e Grota Pisicilor, hm? Ascunzătoarea secretă? întrebă Amy, rotindu-şi privirea avidă în jur.

— Îţi ofer mai târziu turul de onoare, îi promise Chloe.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kim.

— L-am găsit pe Brian zăcând pe jumătate mort în stradă. Cred că asasinii trimişi de A Zecea Lamă şi-au închipuit, probabil, că l-au omorât de-a binelea, sau poate o fi trecut cineva şi le-o fi întrerupt „treaba"...

— Şi l-ai adus aici.

Erau aici o afirmaţie, o întrebare mascată şi o acuzaţie, toate într-o singură propoziţie.

— Ce altceva ar fi trebuit să fac? ripostă Chloe. Ştiu că a ciudat, şi-mi pare rău... Aş putea să promit că n-o să se mai întâmple niciodată, dar nu cred că mai pot să promit ceva vreodată. Mă revanşez eu cumva...

Se aşeză pe canapea, cuprinzându-şi capul în mâini.

— Oricum, nimeni n-a părut să fie prea deranjat, adăugă, parcă vorbind cu podeaua.

— Asta pentru că tu eşti Aleasa, Chloe, îi atrase atenţia Kim, cu blândeţe, aşezându-se graţioasă pe canapea, lângă ea.

Amy îşi trase un scaun pluşat în faţa lor.

— Ar fi în stare să moară pentru tine, dacă le-ai porunci, continuă Kim.

— E caraghios, bombăni Chloe.

— E adevărul. Ştiu că ţi-e greu, dar ne eşti lidera spirituală. Mereu ne-ai fost. Nu e vorba atât despre destinul tău, cât despre un drept din naştere.

— Dar unii dintre cei de-aici sunt prea tineri încât să fi avut măcar vreodată o... hm, o *Aleasă*! Şi-atunci, de ce mă acceptă aşa, dintr-odată, ca pe noua lor conducătoare?

— Chloe, să fii *Aleasa* nu înseamnă că moşteneşti o anume poziţie, ca un rege, sau ca unii preşedinţi republicani, zise Kim, cu un zâmbet aproape imperceptibil, iar Chloe îi înţelese gluma. Doar pentru că e cineva Cel Ales, nu înseamnă că şi copilul lui, sau al ei, va fi la fel. Aleasa trebuie să fie *altfel*: nu doar un suflet pur, o persoană puternică, hotărâtă şi dornică să facă bine, ci trebuie să fie aleasă şi binecuvântată de Zeiţele Gemene cu talentul de a şi putea înfăptui toate acestea. Să aibă nouă vieţi, ca să-şi poată conduce poporul în bătălie, iar şi iar, la nevoie. Să aibă o *legătură* cu trecutele, precedentele Alese. O legătură cu prezentul, cu Semeţia ei, într-un mod care transcende metafizicul.

Chloe o privi, uimită.

— Cu ultimele două, nu ştiu, zise.

Dar apoi îşi aminti de o prezenţă în moarte, de senzaţia că mama ei ar fi fost acolo. Aducându-i mângâiere, ca o protectoare puternică, atât de puternică, încât să poată birui moartea.

— Bine, se corectă, atunci numai cu ultima.

— Ai făcut să înceteze, de una singură şi cu mâinile goale, o luptă între Semeţia ta şi A Zecea Lamă, îi atrase atenţia Amy.

— Dar am *murit*, nu ţi-aduci aminte? *Asta* a fost ceea ce a pus stop încăierării.

— Chiar şi-aşa, încuviinţă Kim.

Chloe se lăsă pe spate, simţindu-se oarecum învinsă în faţa veşnic calmei — şi seninei — fete de lângă ea.

— Şi totuşi, tu nu mă venerezi, aşa e? zise, cu o voce firavă. Eşti, cum să zic, singura mea prietenă adevărată pe-aici.

Kim îşi înclină capul într-o parte, stând pentru o clipă să se gândească.

— Eu... venerez poziţia Alesei şi sacrele sale îndatoriri, rosti, cu glas tărăgănat. Şi niciun conducător nu poate fi vreodată perfect, nici măcar cei cu harul divin. Tu, ca fiecare Ales de dinaintea ta... categoric ai avea nevoie de o sfătuitoare.

— Hei, zise Chloe, iritată, dar amuzată. Eu am zis *prietenă*, nu sfătuitoare.

Kim îşi întoarse palmele în sus, ridicând din umeri, însă pe buze avea un zâmbet ambiguu.

— Cred că în zilele care vor veni vei descoperi că ai nevoie de amândouă.

— Eu aș putea fi prietena, interveni, cu diplomație, Amy. Iar tu, sfătuitoarea.

— Dar eu n-am zis niciodată că voi accepta așa ceva, le atrase atenția Chloe. Eu provin dintr-o civilizație care crede în libertatea alegerii, știți? Nu în predestinare.

— Așa cum spunea și bătrânul din filmul la care m-ai dus. Fireşte, tu trebuie să faci ceea ce consideri că e potrivit, zise Kim, referindu-se la seara în care se duseseră în grup să vadă *Războiul Stelelor*. Dar, indiferent ce alegere ai face, în calitate de Aleasă, ea nu poate să fie *decât* potrivită.

— Da, dar fără presiuni, bombăni Chloe, sarcastică.

Mai întâi, Amy se oferă să-i fie Jet Girl pentru tanc[1], iar acum, Kim vrea să fie Obi-Wan, pentru al ei Luke[2]. Era oarecum bizar.

Ușa salonului pentru urgențe se deschise, și doctorița ieși, cu mâinile adânc înfundate în buzunare, exact ca personajele din filmele de la televizor. Ba chiar se și înclină ca ele. Și, chiar dacă i se părea ciudat să se tot încline lumea în fața ei, îi făcea tare bine pentru amorul

[1] Referire la *Tank Girl*, serial de benzi desenate a cărui protagonistă este o fată care locuiește într-un tanc.

[2] Personaje din seria de filme *Star Wars* (*Războiul Stelelor*). Ben „Obi-Wan" Kenobi fiind mentorul lui Luke Skywalker, după ce, înainte, îi fusese mentor tatălui acestuia, Anakin.

propriu. Ca şi cu simpaticii chelneri dintr-un restaurant japonez. *Evident, va trebui să fac să înceteze toate astea.*

— OK, zise doctoriţa, prietenul tău e destul de bumbăcit. Nu numai că a pierdut o mulţime de sânge, însă are la ceafă o rană care pare gravă. Braţul drept e fracturat, cinci coaste rupte, piciorul stâng fracturat, şi câteva dintre degetele de la picioare i-au fost zdrobite.

Se opri să aştepte, cu o privire întrebătoare. Chloe nu zise nimic, neştiind sigur ce voia de la ea.

— Pot să întreb...? se aventură până la urmă doctoriţa.

— El a cam plecat din A Zecea Lamă, lucru care bănuiesc că nu se face. Şi a făcut-o tocmai când ne băteam cu toţii la Presidio, încercând să ne salvăm, eu şi mama, de oamenii Ordinului, când el trebuia să lupte *alături* de ei. Aşa că l-au pus pe primul loc pe lista lor de ucideri. Chiar dacă e un fel de prinţ moştenitor al Ordinului A Zecea Lamă, sau cam aşa ceva, adăugă Chloe.

— *El* e Brian Rezza? Fiul lui Whitney, şeful Ordinului? se miră doctoriţa, scoţând un şuierat. Şi chiar ai lui au făcut toate astea?

— Mi se pare evident că nu mai sunt ai lui acum, rediică, sec, Kim.

— Şi când te gândeşti că pe *noi* ne numesc sălbatici, ftă doctoriţa. O să fiu sinceră cu tine: încă nu ştiu ce gravitate au leziunile de la cap, şi *dacă* va avea noroc ă şi revină, refacerea va fi un proces îndelungat şi dureros. Nu ştii ce grupă sanguină are, nu? Oricare ar fi, ineva trebuie să facă rost de vreo doi litri de sânge.

Chiar dacă se străduia din răsputeri, Chloe nu-şi putu împiedica ochii să se umple de lacrimi. *Adevăraţii lideri nu plâng atât de uşor.* Nu era decât o dovadă în plus a faptului că avusese dreptate.

— O să dreg aici ce-o să pot, dar dacă nu vrei să-l duci la un spital adevărat, o mare parte din procesul de vindecare o să depindă de propriul lui organism.

Îşi trecu o mână, cu ghearele acum ascunse la loc sigur, prin părul ei şaten, lung până la umeri.

— Nu ni s-au făcut încă prezentările, cred. Sunt doctoriţa Calie Lovsky.

Îi întinse mâna, şi Chloe i-o întinse pe-a ei, crezând că vor efectua acea strângere de mână specială şi „secretă" învăţată de ea de la Igor: cu o uşoară întindere a ghearelor, astfel încât să atingă uşor palma celeilalte persoane. În loc de asta, însă, la fel ca Ellen, doctoriţa îşi duse la frunte dosul palmei lui Chloe. Dar, spre deosebire de Ellen, nu se înclină.

— O să... ăăă... facă toată lumea aşa, mereu? se interesă Chloe, întorcându-se spre Kim.

— Fiecare *kizekh*, da. Restul, numai prima oară când îţi sunt prezentaţi oficial.

— Mă bucur foarte mult că eşti aici, îi zise doctoriţa Lovsky, vârându-şi la loc mâinile în buzunare. Chiar avem nevoie de tine.

Uşurinţa cu care trecea de la ipostaza de medic la cea de slujitoare plină de veneraţie îi produse un şoc emoţional lui Chloe. Femeia era mai în vârstă decât ea,

mmmuult mai bine educată, plus că era şi medic. *Ce naiba o face să mă respecte atât?*

— Pot să-l văd? întrebă, în cele din urmă.

— Mda, dar ştii vechea placă: să nu stai prea mult, are nevoie de odihnă.

Chloe dădu să treacă pe lângă ea şi să intre în salon, dar deodată se opri.

— Îmi... îmi pare foarte rău pentru faptul că am adus aici un om.

— Orice doreşte Aleasa, replică doctoriţa, ridicând din umeri.

Între timp, îl mutaseră pe Brian într-un pat şi-i înlocuiseră hainele murdare cu o simplă tunică din bumbac, de spital. De asemenea, fusese îmbăiat: cea mai mare parte din sângele închegat dispăruse. Ca şi doi dintre dinţii lui, constată Chloe, cutremurându-se de oroare. Ca şi cum l-ar fi lovit cineva cu piciorul în gură, în timp ce era căzut. Un cearşaf alb, curat, îl învelea până la gât.

— Hei, zise încetişor Chloe. Ce mai faci?

Un gâlgâit tulburător ieşi din adâncul gâtului lui Brian. Tuşi de câteva ori, încercând să şi-l cureţe de sânge, însă tresări din cauza durerii din piept. Pleoapele, şi ele cu urme de răni, îi zvâcniră, ridicându-se pe jumătate. Când o văzu pe Chloe, îi zâmbi. Ea îi puse o mână pe obraz.

— O să te faci bine, îi şopti.

Brian încercă să spună ceva, însă ieşi un sunet ciudat, ca un horcăit de om bătrân. Ea se aplecă mai aproape, ciulindu-şi urechile.

Folosindu-şi toată energia care-i mai rămăsese, Brian se împinse uşor în sus.

Şi o sărută.

Îşi prelungi sărutul cât putu de mult, până când căzu la loc pe pat, leşinat.

Chloe încremeni, refuzând să creadă că tot ceea ce tocmai se petrecuse era adevărat.

El o *sărutase*.

Asta însemna condamnarea la moarte pentru un om normal. Între oameni şi Mai, iubirea nu era posibilă, încă de când începuse războiul dintre aceste două rase, cu milenii în urmă.

Chloe o ştia mult prea bine: accidental, îl omorâse, sau aproape că-l omorâse — încă nu ştia cu precizie — pe un tip pe care-l agăţase într-un club, înainte de a afla toate acestea. Ultima dată când îl văzuse pe Xavier, acesta era plin de răni, şi avea faţa într-atât de umflată, încât devenise de nerecunoscut. Atunci, ea sunase la 911 şi fugise.

Iar acum, fiind convins că oricum va muri, Brian nu mai considera că ar avea importanţă.

Şase

Chloe reuşi să se strecoare în propria ei casă exact când ceasul arăta cinci şi jumătate. *Grozav, două ore întregi de somn.* Se dezbrăcă şi se cufundă într-o toropeală profundă înainte chiar de a atinge perna.

Două ore mai târziu, când coborî, împleticindu-se, la parter, cu greu se putea spune că ar fi fost trează. Mama şi o aştepta cu gogoşi şi cafea. I le aşeză pe masă, cu servieta diplomat agăţată încă pe umăr, şi-i zâmbi bucuroasă.

— În dimineaţa asta au avut cu cremă-de-ciocolată-cu-*k*, din cea care-ţi place atât de mult..., începu Anna. Ia stai, dar tu arăţi *groaznic*. Ce-ai păţit?

— Mersi, mormăi Chloe.

Asta fusese partea veselă; acum, urma cea dificilă. Oare să pornească iarăşi avalanşa minciunilor? *Sunt doar stresată de examenul restant de mâine, la trigonometrie. Abia dac-am putut să dorm.* Două propoziţii, cincisprezece... ba nu, şaisprezece cuvinte, şi mama ei ar fi lăsat baltă toată povestea. Dar dacă i-ar spune

adevărul? *Hei, mami, prietenul, hm, iubitul meu uman, știi, l-am găsit aproape mort pe stradă, azi-noapte, pe la 2, când bântuiam pe străzi, așa că l-am dus la cei care m-au cam ținut captivă timp de câteva săptămâni.*

Ea și mama ei se priviră în ochi, și fiecare dintre ele își prelungi ezitarea.

— Ei, puțină cafea o să te facă să te simți mai bine, îi zise în cele din urmă mama, întorcând repede capul în altă parte.

Chloe coborî și treptele rămase, simțind, în același timp, o infinită ușurare, și o extremă tulburare. Stânjeneală. *N-ar trebui să te simți stânjenită față de mama ta.* Așa te simți față de cei mai buni prieteni, când îi trădai, bârfindu-i, sau de cei care nu te înghit așa cum ești, sau de diriginții de la școală, când sunt ferm convinși că ai „iarbă" în dulăpiorul din vestiar. Poți să te *enervezi* pe ea, dar *să te simți stânjenită*? Pur și simplu, nu părea normal.

— Mersi, zise, îndesându-și în gură o bucată de gogoașă cât mai mare cu putință, așa cum făcea când era mică. A, așta ziceam..., molfăi ea, venindu-i greu să articuleze corect cuvintele prin atâta *cremă* delicioasă, groasă, total artificială, fără pic de lapte. Ai putea să mă ajuți diseară la lecții? Vreau să fac câteva teste, ca să mă pregătesc.

Chloe intenționase să sune ca o ofertă de pace adresată mamei sale, dar se nimeri să fie exact ce trebuia să spună: doamna King zâmbi, aproape la fel de larg ca mai devreme, și-și îndesă după ureche o șuviță rebelă de păr.

— Fără discuţie! Comandăm mâncare chinezească şi facem o seară ca între fete.

— O seară între fete cu trigonometrie, replică, pe un ton inexpresiv, Chloe, înălţând o sprânceană.

Ho-pa, uite că încep să vorbesc în genul lui Kim.

Mama ei se aplecă şi o sărută pe creştet.

— O seară între fete cu trigonometrie. Hai, trebuie să fug, nu uita să...

— Încui după tine, mda, mda. M-am prins.

Chloe îşi urmări cu privirea mama, cum îşi înşfacă geanta şi ochelarii, apoi iese ca vijelia pe uşă, ca un miniatural vârtej de Ferragamo şi Anne Klein. Apoi, îşi coborî ochii spre ce-i mai rămăsese din gogoaşă, şi oftă.

La şcoală, Chloe trecu pe coridoare ca prin ceaţă, privind forfota matinală a elevilor, care-şi întrebuinţau cum ştiau ei mai bine cele câteva minute libere de dinaintea începerii orelor. Copii de la National Honor Society lipeau afişe despre cine ştie ce activitate de voluntariat, sau altceva în care voiau să-i implice pe alţii. Maniacii stăteau strânşi ciorchine, discutând avizi despre episodul de aseară din *Stargate*. Majoretele încercau să le vândă tuturor celor care treceau acadelograme de Halloween. Pentru un dolar, îi puteai oferi oricui din şcoală o acadea însoţită de un bilet, având posibilitatea de a i le trimite acasă chiar în dimineaţa de Halloween. În vremea gimnaziului, erau acadele din cele ieftine şi tari. Acum, erau mici ciocolate Godiva ambalate.

În fiecare an, de Valentine's Day, de Paşte, de Halloween şi de Crăciun / Hannukkah[1] / Kwanzaa[2] / Diwali[3], Amy şi Chloe îşi trimiteau reciproc bileţele misterioase din partea unor „admiratori secreţi", pornind de la filosofia de sitcom că băieţii aveau să vadă câte acadelograme primeşte fiecare şi să presupună că Amy şi Chloe sunt două fete populare şi râvnite. Nu le ieşea niciodată, evident. Nu că Amy ar fi şi avut nevoie de aşa ceva, în ultimii câţiva ani. *Chiar mă întreb, oare o să-i trimită vreuna lui Paul?*

— O acadelogramă? îi propuse, cu o voce voioasă, o majoretă micuţă, stil vedetă de televiziune.

Avea un trup minuscul şi purta uniforma de rigoare, cu tot cu infima fustiţă roşu cu alb. Stătea puţin ridicată pe vârfurile picioarelor, săltându-se în sus şi-n jos.

---

[1] Sărbătoare evreiască întinsă pe durata a opt zile, începând din ziua a 25-a a lunii Kislev (cea de-a treia a calendarului evreiesc şi corespunzând aproximativ cu luna decembrie din calendarul gregorian). Marchează reînnoirea închinării Templului din Ierusalim, oficiată de Iuda Maccabeul în anul 165 î.H.

[2] Sărbătoare a populaţiei afroamericane care debutează pe 26 decembrie şi ţine până pe 1 ianuarie, avându-şi originea în celebrarea primelor recolte de fructe (*matunda ya kwanza* însemnând, în limba swahili, „primele fructe").

[3] Festival al populaţiilor hinduse, cunoscut şi ca Festivalul Luminilor, ţinut în lunile octombrie–noiembrie, prin care se celebrează Lakshmi, zeiţa luminii şi a bogăţiei, ca şi Anul Nou şi povestea *Ramayana*. Oamenii aprind lămpi şi lumânări (*diwali* însemnând „ghirlande de lumini"), invitând-o astfel pe zeiţă în casele lor.

Însă Chloe nu reuşea să-şi adune nici măcar atâta energie cât s-o deteste: scutură doar din cap şi-şi văzu de drum. În spaţiul deschis din mijlocul acelui *X* care marca intersecţia coridoarelor spre aripile de clădire pentru matematică–ştiinţe naturale şi engleză–istorie, câţiva elevi urcaţi cu picioarele pe scaune agăţau fanioane în culorile frunzelor de toamnă în jurul unui urlaş — şi de un surprinzător bun-gust — afiş pe care scria *Ceva periculos se apropie: Cumpăraţi-vă biletele la balul bobocilor, azi, în pauza de prânz! 60$ perechile, 35$ persoanele singure.*

— Ce părere ai? o întrebă Alek, năpustindu-se asupra ei din spate şi sărutând-o pe obraz.

— Cred că bat apropouri pentru cei care nu mai au altă ocazie ca să se cupleze, răspunse Chloe, strecurându-şi degetele mari pe după bretelele rucsacului.

— Mda, şi, cine nu e în stare să se cupleze?

— Cei care nu sunt străini, sexy, şi mortal de superbi, zise ea, întorcându-i sărutul pe obraz.

Era ceva neobişnuit: în mod normal, s-ar fi sărutat pe gură, nefiind prin preajmă profesori habotnici, sau supraveghetori ai coridoarelor. Însă, în clipa de faţă, pur şi simplu nu i se părea potrivit.

Mai ales după ce s-a întâmplat azi-noapte. De îndată ce ajunsese la şcoală, Chloe sunase să afle ce mai făcea Brian, însă doctoriţa îi spusese că e cam în aceeaşi stare, poate un pic mai bine decât înainte. Nu pomeni despre alte simptome, „noi", nici măcar când o descusu,

cu prudenţă, Chloe. Fu nevoită să se împotrivească din răsputeri tentaţiei de a suna iar, la fiecare cinci minute, ca să ceară veşti şi să se asigure că sărutul dintre ei nu avea să-l omoare.

— Ei bine, nu toţi pot să aibă atât noroc, zise Alek, petrecându-şi braţul pe după umerii lui Chloe şi întorcându-se astfel încât să poată admira amândoi afişul. Am pus-o pe Hannah Ellington să răspundă de afişe şi de programe, îi destăinui el.

— *Tu* ai pus-o? Credeam că nu eşti decât în comisia care se ocupă de muzică.

— Toţi aveau nevoie de ceva... ajutor, răspunse Alek.

Şi se părea că el îşi folosea puterile în folosul binelui, totuşi; deja, evenimentul dădea impresia c-o să iasă mai bine decât cel de anul trecut, nu doar o serbare tâmpită de-a liceenilor, ci, mai degrabă, un *bal al bobocilor* ca de facultate.

— Ai auzit ce s-a întâmplat azi-noapte? îl întrebă Chloe, când se întoarseră şi porniră spre clasa unde aveau ora de istorie.

Alek scutură din cap. Ea îi povesti totul, dar omiţând partea în care Brian o sărutase.

— ...şi, ca şi cum *asta* n-ar fi de-ajuns, îmi vine chiar foarte greu să mă împac cu toată chestia asta, cu „Aleasa". Apropo, ar trebui să te înclini în faţa mea, să ştii, adăugă, expediindu-i un cot în burtă.

— Eu cred că alesul Alesei poate fi scutit, replică el, ridicând din umeri.

— Dar tot mă vei venera, nu?

— Nu te-am venerat totdeauna? zise Alek, trecându-şi mâna prin părul ei — exact cum făcuse ea cu Brian azi-noapte — şi-i zâmbi afectuos.

Era ceva rar pentru el: nu avea o privire pofticioasă, nici glumeaţă... doar *afectuoasă*.

Merseră împreună spre ora de istoria civilizaţiei americane, trecând pe lângă una dintre puţinele ferestre de pe coridor, care dădea spre fâşia de iarbă muribundă şi gardul care despărţeau şcoala de restul lumii.

Ceva nu era tocmai în regulă. Chloe se întoarse să privească iar, însă tot ceea ce văzu putea foarte bine să fie rămăşiţa unei urme de picior în iarbă, dispărând repede, pe măsură ce tulpinile tari, îngălbenite, se ridicau la loc.

— Hei... ai văzut ceva? întrebă, trăgându-l de mânecă pe Alek şi arătându-i spre fereastră.

— Nu... ce? se miră el, încruntându-se.

— Nu ştiu, doar că... Am ajuns să fiu foarte sperioasă în ultima vreme, mărturisi ea, ridicând din umeri. Tot am impresia că văd pe cineva, sau că mă urmăreşte cineva.

— Stresul. Şi ştii cum se rezolvă asta?

— Prin sex. Da, ştiu, răspunse Chloe, râzând.

Se aşezară în bănci alăturate. Când începuseră să fie împreună, el se mutase, ca să stea mai aproape de ea: lucru rar întâlnit, într-o fază atât de înaintată a semestrului. Chloe tocmai se gândea că ziua ar putea să-i decurgă *normal*, fără să aibă de-a face cu nimic legat cu adevărat de Mai, când îi sună telefonul. Nu cunoştea numărul.

— Alo? răspunse.

— Chloe? Sunt Serghei.

Chloe simţi că-i tresaltă inima, stomacul urmând-o degrabă. Iată un alt fir foarte deşirat din seara confruntării. Da, Serghei o adoptase şi o tratase ca pe o fiică, purtându-se ca tatăl pe care ea nu-l avusese niciodată, însă era posibil ca el, *de asemenea*, să fi trimis asasini ca să-i omoare mama şi să-i reteze lui Chloe orice legături cu lumea umană. Şi, deşi începea să-şi dea seama că lumea era mai complicată decât crezuse ea până de curând, încă nu avea chef, şi nici abilitatea necesară, să se ocupe de încurcata ei relaţie cu Serghei. În ultima vreme, ea reuşise să se împace cu situaţia forţându-se să nici nu se gândească la Conducătorul Semeţiei.

— Serghei, zise, simţindu-şi stomacul strângându-se dureros.

Alek îşi înălţă sprâncenele, încercând să asculte şi el.

— După voce, pari să fii bine, Chloe.

— Chiar sunt, mersi. Mai mult sau mai puţin.

— Am văzut că ai adus un mic musafir azi-noapte...

Aha, asta era. Domnişoara Barker tocmai ştergea tabla, pregătindu-se să-şi înceapă ora, şi-i săgeta cu priviri severe pe toţi cei care încă vorbeau la telefoanele mobile. Lăsând deoparte faptul că era conducătoarea unei străvechi rase de oameni-felină, Chloe tot nu voia să fie ca potăile alea respingătoare care ridicau mâna, rugându-şi profesorul să „stea puţin" până termină de vorbit la telefon. Şi-aşa avea destule probleme la şcoală, şi fără asta.

— ...m-am gândit că noi doi, poate şi cu Olga, ar fi bine să ne întâlnim şi să avem o mică discuţie pe anumite teme.

— Mda, hm, sigur, răspunse Chloe, străduindu-se să pară veselă şi binedispusă, ca şi cum ar fi considerat că e o idee grozavă.

— Atunci, să rămână pentru azi, când vii să-ţi vizitezi prietenul?

În realitate, chiar nu sunase ca o întrebare.

— Foarte bine.

— Excelent, atunci abia aştept să te văd. Succes la şcoală.

Tuc.

Chloe închise încetişor telefonul.

Hai să ne înţelegem, expedie ea un mesaj mental la adresa Sorţii, sau a Zeiţelor Gemene, sau a mamei sale biologice, sau a indiferent cui ar arunca zarurile pentru viaţa ei. *Nu s-ar putea să delimitezi măcar pe săptămâni situaţiile de criză? Ca, de exemplu, una pentru şcoală, următoarea pentru Amy şi Paul, şi cealaltă pentru orice altceva? Chiar trebuie să se-ntâmple toate în acelaşi timp?*

Ceva o lovi în cap cu un mic, dar ascuţit *buf*, şi-o smulse din gândurile ei. Pe podea, lângă banca ei, văzu o ciocolăţică Godiva, puţin strivită. Alek zâmbea cu viclenie: probabil c-o şterpelise de la vreo majoretă, sau i-o smulsese cu vorbe dulci.

Chloe îi răspunse la zâmbet şi-i şopti un mulţumesc, desfăcând imediat ambalajul şi vârându-şi ciocolata în gură.

Dumnezeu chiar are căile Lui nepătrunse, se gândi ea.

Pauza de prânz se desfăşură într-o atmosferă glacială, care aproape c-o făcu să-şi dorească să treacă mai repede ziua de şcoală, astfel încât să-şi poată înfrunta următoarea serie de porcării. Chloe stătu la masă faţă în faţă cu Paul şi cu Amy, care se străduiau vizibil să interacţioneze normal — dar fără ca măcar să se atingă unul pe celălalt, sau să-şi întâlnească privirile — până când se auzi soneria, iar Paul îi dădu lui Amy un sărut formal de rămas-bun. Nu fusese atât de multă *tensiune* la masă, cât o completă îngheţare a comportamentului normal, relaxat. *Ştiam eu că aşa o să se-ntâmple*, se gândi Chloe. Când Amy îi spusese, prima oară, că ea şi Paul se cuplaseră, îi fusese evident că, dacă nu cumva rămâneau împreună până când intrau la facultate, nu putea să se termine decât cu lacrimi pentru cei trei prieteni.

Rămase timp de încă o oră după şcoală, ca să recupereze unul dintre numeroasele cursuri la laboratoarele de chimie de la care lipsise, numit „Formarea compuşilor ionizaţi". Doamna Mentavicci era *mult* mai atentă în astfel de ocazii, şi când nu nota vreo lucrare — sau nu juca solitaire — chiar putea să fie de ajutor. Chloe începu să simtă plăcerea de a fi dădăcită. Fără să mai existe opreliştea unei limite de timp de patruzeci şi cinci de minute, şi fără obligaţia de a suporta un partener, putea să lucreze încet şi metodic, şi chiar să *înţeleagă* ce făcea.

Pe urmă, luă un autobuz spre Sausalito. Nu voia să vină o maşină s-o ia: oricât ar fi fost de luxoasă, ar fi fost, în acelaşi timp, ceva incredibil de restrictiv; s-ar fi simţit total controlată de Mai. Aşa, avea un excelent loc pentru meditaţie, în tremurătoarea lumină fluorescentă din autobuz, care făcea ca totul să pară mai limpede şi mai real. Fiecare nit din podea, fiecare cusătură din dezagreabila tapiţerie a scaunelor ieşea în evidenţă.

Totuşi, ea nu se putea concentra decât asupra unui singur lucru: exista posibilitatea ca Brian să fie mort deja, sau pe moarte, când ajungea ea la Firebird.

Efectul nu fusese imediat în cazul lui Xavier, tipul cu care se sărutase în club. Când îl găsise ea, după câteva zile, zăcând în apartamentul lui, era plin de răni şi nici nu putea să respire ca lumea... însă trăia, încă. De-abia. Doar câteva ore — poate chiar minute — în plus, şi ar fi fost mort. Ea nu reuşise niciodată să afle ce se-ntâmplase cu el, până la urmă. Acum, era categoric momentul să redeschidă această direcţie de cercetare.

Când opri autobuzul, Chloe fu singura care coborî. Cerul era acoperit, norii înghesuindu-se în înaltul cerului. Se înveli cât putu de bine cu gluga, apărându-se de vântul rece care străbătea printre crengile copacilor şi stâlpii de telefon. Păşea intenţionat apăsat, cu zgomot, forţându-se să scoată sunete urâte, omeneşti, ca o sfidare la adresa cerului, a vântului, şi a graţioasei femei-leoaică din ea. Izbi cu piciorul pietre şi pietricele, dorindu-şi să fi avut iarăşi treisprezece ani. Sau, măcar, cincisprezece, înainte ca totul să se schimbe.

Ajunse la poartă şi se gândi cât de măruntă arăta, probabil, prin comparaţie cu ea: o adolescentă prăpădită, într-o bluză de trening decolorată şi o pereche de blugi, sub ghereta de pază a uneia dintre cele mai mari companii imobiliare din San Francisco... ca şi a muribundei rase a unor străvechi războinici felini.

— Ah, domnişoară King... vreţi să vă trimit o maşină?

— Nu, mulţumesc, merg pe jos, zise, strecurându-se prin aproape invizibila minusculă „uşă" pietonală care se întredeschisese lângă impozantele porţi duble şi dădea spre lunga alee acoperită cu pietriş.

Chloe nu se putu împiedica să nu observe copacii şi tufişurile, şi arbuştii tunşi ornamental, şi toate acele frumuseţi ale grădinii pe care n-o explorase niciodată cât timp stătuse aici. Rămăsese înăuntru, cu excepţia cazurilor în care evadase ca să-şi vadă prietenii.

Preferă să intre prin spate, evitând antreul şi întâlnirea cu persoana de la recepţie şi cu mulţimea care probabil s-ar fi aflat acolo. Holbându-se la ea. Înclinându-se în faţa ei. Îndrumând-o spre Serghei.

Cu toate că nu-şi amintea precis unde era salonul de spital, îşi puse frânturile de amintiri cap la cap şi-şi întrebuinţă simţul olfactiv. Ciocăni în uşă, înainte de a o deschide şi de a intra, la fel de discret cum pătrunsese şi pe poartă.

— Bună, o întâmpină doctoriţa Lovsky, care tocmai examina ceva pe foaia de observaţie a lui Brian.

Femeia execută în faţa ei şi o mică plecăciune.

Brian se afla într-o poziție ușor diferită față de cea în care-l văzuse ultima dată, și avea prinse de el tot felul de tuburi și de fire. Un ac pentru perfuzii în braț. Ceva în nas. Avea o înfățișare fragilă și acea nuanță palidă a grăsimii de pasăre. *Mărunt.*

— Cum se simte? se interesă Chloe, în șoaptă.

— Poți să vorbești oricât vrei de tare. A luat atâtea calmante, încât ar fi nevoie de un cutremur ca să-l trezească, zise doctorița Lovsky, agățând la loc foaia de observație la picioarele patului. E stabilizat... azi o să-i examinez și capul mai îndeaproape. E destul de viguros pentru un om.

— Fiindcă veni vorba despre oameni...

Chloe închise ochii și scrâșni din dinți. *Unui conducător nu-i e teamă să spună adevărul.* Gândește-te la Washington și la cireș[1]. Sau la Cinstitul Abe[2].

— ...probabil că ar fi trebuit să vă spun mai devreme, dar, când el credea c-o să moară, m-a... ăăă... m-a sărutat.

Mapa îi alunecă periculos din mână doctoriței Lovsky, până când ajunse să-i atârne doar de vârful unei gheare.

---

[1] George Washington (1732–1799), primul președinte al S.U.A. (1789–1797), despre care se povestește că, în copilărie, ar fi tăiat un cireș la care tatăl lui ținea foarte mult. Întrebat fiind dacă el l-a tăiat, el și-ar fi recunoscut fapta, declarând: „Nu pot să spun o minciună, tată."

[2] Abraham Lincoln (1809–1865), cel de-al șaisprezecelea președinte al S.U.A. (1861–1865), și unul dintre cei mai cunoscuți conducători ai americanilor, devenit erou popular după moartea sa.

— C-cât de tare? izbuti ea să bâiguie.

— Hm, destul de tare, bănuiesc, răspunse Chloe, foindu-se stânjenită. Puţin de tot şi cu limba, adăugă, năpădită de o roşeaţă violentă.

— De ce nu mi-ai spus până acum? ţipă ascuţit doctoriţa, trecându-şi mâna cu ghearele scoase prin păr. Venerată Conducătoare.

— Am crezut că atunci o să-l lăsaţi baltă, presupunând că oricum o să moară.

Ciudat lucru, doctoriţa Lovsky n-o contrazise aici. Părea să se numere printre acele rare cazuri de persoane care nu protestează atunci când ştiu că interlocutorul are dreptate.

— Am mai sărutat şi alt băiat, înainte de a şti cine sunt...

Femeia nu făcu decât să-şi ciocănească dinţii cu o gheară. Chloe îşi drese glasul.

— O să fie bine? Puteţi să faceţi ceva pentru el?

Doctoriţa clătină din cap.

— Am fost... implicată într-un caz, cu ani în urmă, când o Mai şi un om s-au sărutat, doar. El a murit. La spital nu s-a putut face nimic... Şi arăta al naibii de bine, mult mai bine decât orice de-*aici*.

Chloe se simţi intimidată, redusă la tăcere: exista, categoric, o poveste în spatele şi dincolo a ceea ce spusese ea.

Apoi, însă, Calie se încruntă, arătând nedumerită.

— Doar că... n-am observat nici cel mai mic semn de şoc toxic, sau de orice *asemănător*, cel puţin *până acum*.

destul de neobişnuit... O să stau cu ochii pe el şi-o să-i prepar ceva efedrină, zise ea, şi ieşi din încăpere, tropăind, clătinând din cap şi bombănind ceva în barbă.

Iar acum, să-mi înfrunt soarta.

În timp ce urca treptele, Chloe începu un joc mental cu ea însăşi, încercând să se decidă ce ar prefera, în loc să se întâlnească şi să stea de vorbă cu Serghei. Să-şi ciugulească o pieliţă de la unghie... categoric. Să-şi trateze o cupercă infecţioasă, poate. Să-şi deretice prin cameră, aproape sigur. Să lucreze în tura de noapte la Pateena, absolut. Să-şi petreacă o după-amiază la tanti Isabel? Poate. Aici era la limită.

Dar lucratul la Pateena, cu atât mai puţin în tura de noapte, nu mai reprezenta, în realitate, o opţiune, totuşi. Din moment ce proprietara magazinului de haine vintage originale îi spusese să nu se mai deranjeze să se întoarcă vreodată, dacă nu-şi făcea apariţia într-o zi de miercuri, de acum câteva săptămâni, Chloe renunţase la serviciul ei, considerându-l iremediabil pierdut.

Încercă să se strecoare pe lângă secretara îmbrăcată în haine modeste, care stătea singură în insula ei din lemn de mahon, din mijlocul antreului. Singurul lucru care-i ţinea companie era o uriaşă vază cu flori scumpe.

— Te aşteaptă în biroul lui, o informă, fără să-şi ridice privirea. *Venerată Conducătoare.*

I se păruse, sau fusese şi o mică notă de sarcasm în tonul ei?

Chloe oftă şi se furişă spre uşa biroului lui Serghei Ciocăni. Uşa păru să se deschidă din proprie iniţiativă, şi Olga o pofti înăuntru. Ochii ei negri se luminară puţin la vederea lui Chloe... însă arăta şi îngrijorată, în acelaşi timp.

— Chloe! Venerată Conducătoare! Intră!

Se mărgini la o uşoară strângere a umărului, nu tocmai o îmbrăţişare. Mâna dreaptă a lui Serghei era o femeie directă, lipsită de complicaţii şi de prefăcătorii. Chloe era destul de convinsă că putea să ştie la ce să se aştepte cu ea în oricare clipă.

Serghei se ridică din spatele biroului său şi făcu în faţa lui Chloe o plecăciune extrem de cuviincioasă, adâncă. Ar fi trebuit să i se pară amuzant, dat fiind cât era el de scund şi de îndesat, însă cum stătea, cu călcâiele lipite, şi cu barba lui perfect tunsă, dădea impresia unui demnitar străin. Uşa se închise în urma ei. *Ei bine, începe balul*, îşi zise Chloe, aşezându-se pe un scaun lângă Olga. *Dacă, într-adevăr, eu sunt Aleasa, atunci de ce nu mă simt aşa ceva?*

— Chloe, zise Serghei, lăsându-se pe spătarul scaunului, dă-mi voie să încep prin a spune cât de mult mă bucur să te revăd. Ne-a fost dor de tine, cât timp ai fost plecată.

— Cât timp am fost *acasă*, se pomeni Chloe că-l corectează.

Şi-şi dori să nu fi făcut-o. Minunata Artă a Legării Prieteniilor şi a Influenţării Celorlalţi, *nu de Chloe King*.

— Îmi... îmi pare rău. Doar că...

— Ţi-a fost greu, te înţelegem, zise Olga, întinzându-şi braţul şi începând s-o mângâie pe mână. Toată violenţa aceea probabil că a fost un şoc pentru tine.

— Dar noi ne aflam acolo ca să te sprijinim, Chloe. Ştii asta, nu? adăugă Serghei, pe un ton care aproape implora.

Iată. O foarte mică scânteie de mânie. *Prinde-o, Chloe; ia-i urma, până la sursă.* Era unica „putere" de care simţea că ar mai dispune acum.

— Atunci *am murit*, pentru numele lui Dumnezeu! *A doua oară!* explodă ea. *Spune-mi* că n-ai vrea să stai cu propria mamă, după aşa ceva.

— Totuşi, zise Serghei, punându-şi picior peste picior şi încercând o cu totul altă tactică, faptul că ai fugit pentru o vreme e total de înţeles, aşa cum a spus Olga. Noi vom fi totdeauna aici, aşteptându-te. *Dar să aduci un om în complexul nostru?*

Nu ridicase tonul, însă i-l simţise *rece*, fiecare cuvânt încheindu-se cu o tăcere tăioasă.

Chloe se aşteptase la asta; şi totuşi, chiar şi-aşa, era complet nepregătită să răspundă.

Deschise gura, însă tocmai atunci se auzi un mic sunet, şi uşa se deschise în spatele ei. Kim intră fără alt zgomot în încăpere, la fel de calmă şi de liniştită ca o briză într-o oază scăldată de soare. Se înclină în faţa lui Chloe şi a lui Serghei şi-şi trase un scaun.

— Kim, aceasta este o întâlnire particulară, îi atrase atenţia Serghei, în acelaşi timp dezorientat, dar şi sever.

Fata cu uriaşele urechi de pisică făcu un semn de binecuvîntare, netezindu-şi o cută invizibilă de pe poalele rochiei lungi şi negre, ca de preoteasă.

— Discutaţi despre transmiterea conducerii către Aleasă, corect? întrebă, calmă.

— Corect, răspunse Serghei, printre dinţii încleştaţi.

— Şi eu, la rândul meu, trebuie să-mi cedez puterea: nu mai reprezint organismul spiritual al acestei Semeţii. Chloe este acum Înalta Preoteasă. Şi subiectul acesta trebuie discutat.

Se aşeză, şi cu asta încheie discuţia.

MULŢUMESC! îi transmise Chloe, în gând, lui Kim. *De o mie de ori, mulţumesc.* Şi, dacă fata cealaltă o fi observat privirea lui Chloe îndreptată spre ea, oricum n-o luă în seamă, ca şi cum n-ar fi fost decât ceva obişnuit. Însă în ochi avea un licăr aproape insesizabil, evident neobservat de cei doi adulţi.

Acum, dacă faptul de a fi Aleasa aduce odată cu el urechile de pisică, şi coadă, şi orice altceva înfricoşător la vedere, aş putea şi eu să fac şmecherii din astea fără să clipesc, îşi zise Chloe în sinea ei, cu un pic de gelozie. Kim se scotea din *foarte multe* datorită impresionantei sale bizarerii.

Conducătorul Semeţiei scoase un oftat adânc, ca şi cum ar fi capitulat, modificându-şi atitudinea.

— Chloe, este, pur şi simplu, foarte dificil. Dintr-o serie de motive, zise el, pe un ton deschis, în afara celor personale: eu *chiar* vreau ca tu să te întorci aici. Îmi

plăceau micile noastre partide de șah, și discuțiile, și... să te am în preajmă, adăugă el, la repezeală, ca și cum s-ar fi simțit puțin cam jenat.

Indiferent ce altceva ar mai fi fost adevărat în legătură cu el, bărbatul acesta între două vârste, cu coama lui leonină, ținea într-adevăr la ea, însă oare să fi ținut la ea suficient de mult încât să fie în stare să-i omoare mama, ca s-o păstreze alături de el?

— Și, gândește-te la mine, continuă el, gesticulând spre pereții din jurul lui. Mi-am petrecut *întreaga viață* și-am cheltuit milioane de dolari ca să clădesc, pentru noi toți, acest mic adăpost, acest mic imperiu imobiliar, și să-i strâng aici pe ai noștri. E un pic cam ciudat să trebuiască, dintr-odată, să dau totul pe mâna unei fete tinere.

— Nu cred că e nevoie să se implice Chloe în partea care ține de afacerile Semeției noastre, interveni Kim, pe un ton care dădea impresia că, mai degrabă, afirmă evidența. Cel puțin, nu deocamdată. În orice caz, nu face parte din „fișa postului" ei. Ea ne este lider *spiritual*, conducătoare în toate privințele care țin de particularitățile poporului Mai. Nu și în activitățile umane.

— Asta ce înseamnă? întrebă, fără menajamente, Olga.

— Păi, în vremurile străvechi, ea ne-ar fi condus riturile și ritualurile închinate Zeițelor Gemene, rosti Kim, gânditoare. Sau în războaiele împotriva dușmanilor noștri. Sau ne-ar fi condus vânătorile. S-ar fi sacrificat,

— Și ar trebui să programăm întâlnirea la scurt timp după asta, adăugă Serghei, răsfoindu-și calendarul de birou. Pentru marți, poate.

— Dar n-ar trebui să vezi mai întâi ce program are fiecare? se pomeni spunând Chloe.

Până și Kim se stăpâni cu greu să nu-și dea ochii peste cap.

— Chloe King, rosti Serghei, cu o severitate prefăcută, primul lucru pe care trebuie să-l înveți despre Semeția aceasta este că *nu* ai de-a face cu o democrație.

Nu este o democrație. În timp ce-o urma pe Kim spre sanctuarul în care li se aducea închinare zeițelor-feline Bastet și Sekhmet, cuvintele acestea îi tot reveneau în minte lui Chloe.

OK, hai să intrăm în joc. Să mă dau drept conducătoarea acestui întreg grup de feline. Ce cred eu că ar fi mai bine pentru ele? se întrebă Chloe.

Mai multă integrare, fu răspunsul imediat și cel care îi răsună mai tare în minte. Trebuie să existe o modalitate de supraviețuire, din punct de vedere rasial și social, și nu să se recurgă la pitirea într-un conac de la periferia orașului, ca vampirii. Să joace jocuri video. Să meargă la cinematograf. Toți tinerii să poată urma facultatea.

— Kim, eu habar n-am ce așteaptă toată lumea asta să fac, ca Aleasă, și nici măcar ce ar *trebui* să fac, mărturisi ea cu voce tare, așezându-se pe o bancă, în timp ce Kim se înclina, rostind și câte o mică rugăciune, în

fața fiecăreia dintre cele două zeițe: Bastet, pisica de casă, cu zâmbetul ei blând și cercelul în ureche, și Sekhmet, cu colții ei dezgoliți.

Unicul sunet auzit în încăpere era susurul apei din „șanțul de apărare" care despărțea piedestalul zeițelor de restul spațiului, un mic pârâiaș menit să le amintească tuturor credincioșilor de Nil.

— Ceea ce trebuie să faci vei afla cu timpul, îi răspunse Kim, ridicând din umeri. Ai doar șaisprezece ani, și lumea e mult mai complicată acum decât pe vremea când nu ne ocupam decât de vânat și de recoltat. Cât despre așteptările celorlalți, înțelepții vor înțelege. Iar toți ceilalți vor fi nevoiți să aibă răbdare.

— Și eu, ce se presupune că ar trebui să fac, între timp? Dacă m-ai întreba ce-aș face *azi*, aș zice că să aduc naibii ceva *aer* și lumină în locul ăsta. Ăăă... nu la templu mă refeream, ci la Firebird, adăugă repede, văzând-o pe Kim că se încruntă. Serghei are dreptate: poporul Mai n-ar *trebui* să fie captiv aici. Ar trebui să fie liber să interacționeze cu restul lumii și să fie stăpân pe propriul destin, în loc să stea legat de cine știe ce blestem vechi de cinci mii de ani. *Și* de o companie imobiliară plicticoasă.

Kim o privi curioasă, ascultând-o fără să comenteze.

— Dac-ar fi după mine, continuă, lent, Chloe, gândindu-se la Xavier și la Brian, aș face tot posibilul ca să scăpăm de blestem. Ăsta ar fi scopul meu numărul unu. Nu e drept nici pentru noi, *nici* pentru oamenii cu care am ajunge, accidental, să avem legătură. Și, în plus, asta

chiar sporeşte tot aerul sectant al Semeţiei. Neamestecul cu oamenii înseamnă să te cuplezi acasă şi... mă rog, o presiune în plus de a păstra totul în familie. Leii migrează liberi cale de sute de kilometri, ducându-se unde poftesc şi cu cine poftesc... şi rămân împreună pentru că aşa vor, nu fiindcă ar fi forţaţi, înţelegi?

La drept vorbind, Chloe nu ştia dacă ultima ei frază era şi adevărată, însă îi suna bine. În visele ei, avusese o senzaţie de putere şi de libertate, care în mod categoric lipsea în Semeţia ei atât de închisă. Iar Kim îi încuviinţă spusele, dând impresia că e aproape flămândă de libertate.

— Dar, hai să zicem că reuşim asta, da? continuă Chloe, pleoştindu-se. Reuşim, cumva, să scăpăm de blestem, interacţiunile dintre Mai şi oameni redevin posibile, toţi ne împrăştiem şi trăim fericiţi, până la adânci bătrâneţi, de capul nostru. Libertatea poporului Mai înseamnă, până la urmă, integrarea şi dispariţia lui. Altfel spus, sunt şase miliarde de oameni de cunoscut, de care să ne îndrăgostim, cu care să facem copii. În vreo două generaţii, poporul Mai ar înceta să existe... *asta* să fie ceea ce trebuie? Cum ar fi posibil să ai o deplină libertate individuală, şi totuşi să păstrezi civilizaţia Mai?

Kim zâmbi uşor, şi urechile i se lăsară puţin în jos.

— Chloe, eu cred că e posibil să-ţi fi răspuns singură la întrebarea iniţială. Poate că o *călăuză* spirituală, care să ne menţină legăturile dintre noi, este ceea ce ne trebuie, în epoca prezentă.

Chloe clipi, nedumerită.

— În orice caz, încă ai de ridicat blestemul vechi de cinci mii de ani, de câştigat aprecierea celorlalţi, şi de trecut la franceză, aşa că deocamdată ai sacul destul de plin, cum se spune, adăugă prietena ei, aprinzând o lumânare şi luând o mână de nisip, ca să-şi continue blagoslovenііle.

— Mda, mersi pentru ajutor, bombăni Chloe, un pic abătută, readusă din visele ei filosofice cu ochii deschişi la realitatea temelor pentru şcoală. Şi mersi pentru c-ai apărut la întâlnire, apropo. Situaţia cu Serghei începuse să devină un pic cam încordată.

— N-ai pentru ce, răspunse Kim.

Şi părea ciudat să auzi cum replici atât de moderne les din gura ei, cu micii colţi scoşi la vedere.

— Dar, evident, lui o să i se pară cam ciudat să predea conducerea Semeţiei unei fete de şaisprezece ani, este? zise Chloe, privindu-şi prietena şi aşteptând o reacţie din partea ei. Adică, în definitiv, cui nu i s-ar părea?

Kim îşi întrerupse ritualul şi o fixă cu privirea pe Chloe, fără să clipească, pentru un timp atât de îndelungat, încât Chloe chiar începu să se simtă stânjenită.

— Hei, până la fund, zise Alek, închinând şi dând pe gât o halbă brumată de bere India Pale Ale.

Chloe îşi roti privirea prin bibliotecă, dându-şi seama cât de mult îi lipsiseră cocteilurile din serile de joi de la Firebird. Toţi se îmbrăcau de sărbătoare şi erau serviţi

cu băuturi pe tăvi din argint. Cei mai bătrâni dintre Mai, care crescuseră în Abhazia, sau în Rusia, sau în Georgia, beau şampanie simplă, sau vodcă scumpă, în pahare din gheaţă.

Igor, Valerie, Alek şi ceilalţi membri mai tineri ai Semeţiei preferau să bea bere, însă Chloe se înamorase de băuturile mai sofisticate, pe care nu şi le-ar fi putut permite niciodată, cele despre care se povestea prin reviste sau în serialul *Totul despre sex*: cocteiluri cosmopolitane roz, martini sec cu trei măsline, Bellini cu şampanie şi nectar din piersici.

Cât timp locuise acolo, Serghei stătuse mereu cu un ochi vigilent îndreptat spre ea, şi n-o lăsase niciodată să bea mai mult de un pahar, aşa că se obişnuise să soarbă puţin câte puţin.

Totuşi, acum sunt Aleasa. Asta nu înseamnă că sunt îndeajuns de mare ca să pot bea?

Totul era uluitor, se gândi, în timp ce se aşeza pe un fotoliu dublu din catifea, printre ceilalţi tineri. Iat-o, stând într-o bibliotecă desprinsă parcă dintr-un roman cu mistere, plină de oameni-lei — de *ai ei* — dintr-o rasă felină secretă care trăia printre oameni, cu toţii formidabili.

— Vreau un voal lung, anunţă Valerie, aruncând o mult-răsfoită revistă *Martha Stewart Weddings* pe măsuţa din faţa ei, astfel încât s-o vadă toată lumea.

Destul cu lucrurile şic, sexy, secretoase, oftă Chloe; cu toate acestea, privi şi ea, curioasă, fotografia.

— E o tradiție patriarhală pentru vremurile noastre, se împotrivi Simone.

Era frumoasa dansatoare cu părul roșu pe care o cunoscuse Chloe la vânătoare. Atunci când făcea o mișcare — fie și neglijentă — oricui, fie bărbat, fie femeie, îi venea greu să-și dezlipească privirea de ea.

— Cu toate că dantela e frumoasă, adăugă ea.

— Patriarhală, cum o fi, nu mă interesează. Asta e ceea ce vreau.

— Orice vrei, vei avea, încuviință Igor, sărutând-o pe frunte.

Alek și Chloe își zâmbiră unul altuia, dându-și ochii peste cap.

— Kim a propus să adaugi și ceva tradițional pentru Mai, insistă Simone. O să faci asta?

Logodnicii se priviră, strângând din buze, cu înfățișări meditative.

— Eu sunt de părere că e o idee bună, zise, în cele din urmă, Igor.

Iar Valerie făcu un semn de încuviințare.

Chloe nu participase decât la o „slujbă" de grup oficiată de Kim: în esență, era o religie cu caracter personal, după cum accentuase fata cu urechi de pisică, însă surprinzător de mulți Mai își făcuseră apariția. În loc de cărți de rugăciuni, aveau suluri de pergament, scrise în limbi necunoscute de Chloe. O parte a slujbei fusese în engleză, însă restul se desfășurase în rusă și în limba Mai. Kim pusese mici cantități de carne

uscată — semăna suspect de mult cu mâncarea pentru pisici — de miere şi de vin la baza fiecăreia dintre statui. Fusese oarecum interesant, dintr-o perspectivă antropologică, însă nu ceva de care Chloe să se simtă într-adevăr pătrunsă.

— Dar va trebui să arunci un buchet, interveni una dintre celelalte fete. Ca să putem să-l prindem noi, cele încă nemăritate.

— De acord, zise Valerie, râzând.

— Şi o să-l iei pe tatăl tău, ca să te aducă la altar? se interesă Chloe, cu gândul la alte posibile aspecte „patriarhale" ale slujbei.

— Nu ştiu cine ar putea să fie tatăl meu, îi răspunse Valerie, ridicând din umeri. Probabil c-o fi murit.

— Ah, exclamă Chloe. Nici eu nu-l cunosc pe-al meu.

Fata cealaltă făcu un semn de încuviinţare, ca şi cum ar fi fost ceva de la sine înţeles.

— E ciudat..., rosti Chloe, pe un ton tărăgănat, stând să se gândească. Toată lumea e cât se poate de preocupată să afle cine îmi este *mama* biologică, dar nimeni nu spune nimic despre tatăl meu.

— Hm, Venerată Conducătoare, zise Simone, tuşind delicat. Descendenţa, la Mai, se determină totdeauna pe linie *maternă*, fiindcă totdeauna ştii precis cine îţi e mamă.

— Mda, dar...

— Ce vrea ea să spună, Chloe, se amestecă Alek, este că, în trecut, soţul nu era neapărat şi tatăl tuturor copiilor.

Știa că era o lipsă de politețe, însă Chloe nu se putu împiedica să nu rămână cu gura căscată. Să fi fost aceasta o tradiție pisicească? Sau doar o consecință a violențelor și a haosului din Europa de Est?

Dintr-un anume motiv, Chloe nu prea credea să fi fost cea de-a doua variantă. Iar implicațiile... nu erau deloc plăcute.

— Și, tu și cu Alek ați vorbit ceva? întrebă Valerie, schimbând subiectul. Știi, despre asta?

Alek reuși să se înece cu berea.

— Am șaisprezece ani! exclamă Chloe, năucită de subînțelesul întrebării.

— Ah, dar nu mă refeream la *acum*, zise femeia, râzând cu poftă. Dar, știi tu... aveți ceva planuri? Serioase?

Toată lumea îi fixa, pe ea și pe Alek, cu priviri pline de interes, până și Igor. Și, de data aceasta, iubitul ei era cu desăvârșire mut, și de-a dreptul roșu la față.

Dintr-odată, Chloe înțelese. Populația Mai era mai mică și decât cea a statului Rhode Island[1]; probabil erau mai puțini Mai și decât membrii sectei Amish. Însă că fiecare cuplu însemna o potențială sursă de reproducere.

— O, ia uite cât s-a făcut ceasul! Trebuie să plec, zise, fără să se mai obosească să-și camufleze stângaciul pretext.

---

[1] Cel mai mic dintre Statele Unite ale Americii, cu o suprafață de numai 3 188 de kilometri pătrați, și o populație depășind cu puțin un milion de locuitori.

— Mda, şi eu trebuie s-o caut pe mama. Ăăă... noapte bună, zise imediat şi Alek, ridicându-se la rândul lui.

— Of, Chloe, ciudată mai eşti, zise Valerie. Şi tu, Alek. Sunteţi o pereche *perfectă*.

Iar perechea perfectă ieşi cât se putea de repede, astfel încât să nu dărâme mobilele, sau cărţile de pe rafturi.

— Păi... ăăă... noapte bună, îi zise Alek, când ajunseră afară.

— Ăăă... mda, zise şi Chloe.

Îl sărută, însă scurt şi oarecum formal. Nici el nu insistă. Iar când, în sfârşit, se priviră în ochi, izbucniră într-un râs nervos.

Şapte

A = 33 grade, B = 95 grade, a = 6 cm
Care este lungimea lui b?

În decursul ultimelor două luni, Chloe se pomenise că-i ies ghearele, se luptase cu un asasin, murise de două ori şi devenise conducătoarea poporului său.

Inspiră adânc, gândindu-se la repriza târzie de învăţat, de aseară, cu mama ei. *Teorema sinusurilor.*

$$a/\sin A = b/\sin B$$
$$6/\sin 33 = b/\sin 95$$
$$6/0{,}5446 = b/0{,}9962$$
$$b = \sim 10{,}97$$

Părea să fie corect.

Chloe oftă adânc şi-şi desprinse foaia cu lucrarea de tăblia băncii, de care se lipise din cauza apăsării şi a palmei transpirate. Poate şi a cotului.

I-o întinse profesorului ei de analiză matematică şi de informatică, domnul Hyde, care o aştepta, tăcut, la

— N-am ştiut că şi talentul pentru trigonometrie se numără printre superputerile tale. Apropo, cum mai stau treburile prin casa cu pisici?

— Mă vor să le fiu conducătoare, îi răspunse Chloe, rezemându-se cu spatele de perete şi lăsându-se să alunece în jos până când ajunse aşezată pe podea.

Paul îi urmă exemplul. Ea îşi scotoci prin geantă, sperând să găsească vreo ciocolată, ceva, însă tot ce descoperi fu un vechi drajeu contra tusei. Mai era şi puţin prăfuit, de cât stătuse pe fundul genţii, însă chiar şi-aşa îi desfăcu ambalajul şi şi-l aruncă în gură. Aromă de cireşe. Preferata ei.

— Tu? îl întrebă, la rândul ei.

— Tata şi-a găsit o iubită, răspunse el, fixând podeaua cu ochii mari, fără să clipească.

OK. Asta mai lipsea. Ultimul lucru care s-o ia razna.

— De când? se interesă, tot cu privirea în podea.

Paul se ruşina foarte uşor şi părea extrem de predispus să facă o criză, aşa că i se păru abordarea cea mai sigură.

— Păi... nu ştiu. Cred că se cunoşteau... ştiu că se cunoşteau... e fata unor prieteni de-ai părinţilor mei.

Fata!

— Coreeană?

— Mda. Mult mai... tradiţionalistă decât mama. *Şi* mult mai tânără, adăugă, cu un zâmbet furios. E noua secretară a tatei.

— Ei, *nu pot să cred*, exclamă Chloe, compătimitoare.

O parte din furie îi mai dispăru lui Paul din zâmbet, care-i deveni mai larg, chiar dacă mai trist.

— Nu cred să fi fost vreo relaţie între ei, înainte să demareze divorţul... nici măcar nu ştiu dacă s-o fi culcat cu ea până acum. Încă locuieşte acasă la ai ei... are treizeci şi *doi* de ani!

Rămaseră o vreme tăcuţi, stând umăr lângă umăr. Părea că asta îşi dorea Paul, în realitate: pe cineva care să-l asculte, să-l înţeleagă şi să nu reacţioneze. Iar Chloe îi înţelegea mult prea bine această nevoie.

— Vrei... vrei să-mi faci un serviciu? o întrebă el, cu un mic zâmbet.

Ea încuviinţă.

— Să nu-i spui lui Amy?

Chloe simţi că-i îngheaţă stomacul. Iată începutul unei cu totul alte probleme.

— O să-i spun eu însumi, dar nu încă... abia am aflat, şi...

Sigur că era de înţeles: situaţia devenise deja ciudată între cei doi buni prieteni ai ei. Acum nu era momentul pentru noi complicaţii, pentru compătimire sau furie. Însă el şi-o făcuse pe Chloe confidentă: încă o dată, triunghiul lor era despărţit, doi contra unu, însă acum Amy devenea cea lăsată pe dinafară.

Iar dacă vreodată ea o să afle că am ştiut înaintea ei, şi nu i-am spus, m-am ars.

— Mda, cum vrei. Sigur, acceptă ea.

Mai stătură acolo câteva minute, fără să rostească o vorbă. Chloe îşi îndreptă privirea spre coridorul gol care

ducea spre aripa rezervată matematicii: era atât de tăcut, încât dădea impresia că deja clădirea ar fi fost evacuată, pentru vacanța de vară, sau de Crăciun. Lungi șiruri de dulăpioare verzi și albastre, recent revopsite, reflectându-și luciul în lespezile podelei și întinzându-se cu vreo doi metri într-un univers mai înceţoşat. Uși lăsate deschise, ici și colo, și o aproape insesizabilă boare de aer proaspăt, care izbutise să se strecoare printre străvechile mirosuri de lipici, praf, cărți și coli de indigo.

Foarte curând, își dădu seama Chloe, totul avea să rămână doar o amintire. Indiferent ce s-o mai întâmpla cu viața ei, fie ca pisică, fie ca om, după mai puțin de trei ani, tot ce va mai rămâne din zilele acestea agitate vor fi amintirile, ca imaginea aceasta mută și nemișcată a ei și a lui Paul, așezați pe podea.

Se auzi soneria, urmată de foiala generală a celor care aveau ore până mai târziu, sau fuseseră pedepsiți să mai rămână în școală, cu toții fiind acum liberi. Chloe se ridică și-l trase după ea pe Paul, cu ușurința pe care i-o dădea puterea ei de Mai.

— Pariez că ai putea să mă duci în cârcă, glumi Paul, cu o voce firavă.

— Nu mă provoca, zise Chloe, zâmbind. Știi ceva, aș putea să aranjez ca iubita tatălui tău să fie asasinată, rosti ea, pe un ton vesel, în timp ce porneau împreună pe coridor. Acum cunosc o întreagă organizație de asasini. De fapt, două organizații.

— Oricât mi-aş dori să nu par un prea simţitor băiat New Age, replică Paul, oftând, *cred* că e posibil ca şi tata să aibă ceva de-a face cu asta. Mai ştii?

Când ajunseră în holul mare, Amy îi văzu şi le făcu semne cu mâna: ţinea sub braţ ceva care semăna suspect de mult cu o uriaşă mapă de prezentare.

— Bună! Ce mai faceţi?

Suna forţat. Chiar şi pentru Amy.

— Se putea şi mai rău, răspunse Chloe.

— Cum mai e Brian?

Chloe îşi ciocăni uşor dinţii cu unghia, aducându-şi aminte în ultima clipă să nu-şi scoată ghearele. Ar fi fost mult mai plăcut cu ele scoase, însă erau în public. În cele din urmă, se hotărî. Dacă tot nu putea să aibă control asupra restului vieţii sale, măcar putea să fie sinceră faţă de prietenii ei.

— M-a sărutat, le mărturisi.

Amândoi rămaseră cu gurile căscate, şi Chloe îşi dori ca ei să se fi putut vedea în clipa aceea. La drept vorbind, alcătuiau o pereche destul de potrivită. Şi era naşpa că se despărţeau, dat fiind faptul că se obişnuise cu ei, ca un întreg.

— N-a murit, zise, cu o voce tremurată, sperând ca afirmaţia să-i fie încă adevărată. Trecuseră cel puţin două ore de când vorbise ultima oară cu doctoriţa Lovsky. Şi încă n-a apărut vreun simptom îngrijorător, continuă ea. Îl supraveghează destul de strict, aşa că, dacă face vreun şoc anafilactic, să poată măcar să intervină.

A fost un *idiot*, adăugă, înainte ca Amy să poată spune ceva. Probabil se gândea că oricum moare... era foarte slăbit, din cauza pierderii de sânge.

— Mama mă-sii, exclamă Paul, pradă unui şoc mai puternic decât controlul asupra expresiilor licenţioase. *Tuaare* mă bucur că n-am petrecut două minute cu tine în debara, la petrecerea de aniversare a lui Amy, când a împlinit treisprezece ani.

— Viaţă naşpa, comentă Chloe, lăsându-se copleşită pentru o scurtă clipă de nefericire, în atmosfera de siguranţă pe care i-o dădea compania prietenilor săi. Apoi, scutură din cap. Trebuie să aflu ce s-o fi întâmplat cu Xavier, hotărî ea.

Amy ridică din umeri.

— Am tot verificat prin ziare şi prin comunicatele online ale poliţiei, în fiecare zi, de când m-ai întrebat tu, acum vreo două săptămâni: deocamdată, n-a apărut nimic despre el. Am văzut un anunţ mortuar despre un anume Xavier Constantine, dar avea optzeci şi şapte de ani.

— Ei, asta-i o veste bună, cred. Nu cu bătrânul, adică.

— O să te duci la apartamentul lui? se interesă Paul. Să vezi dacă o mai sta acolo?

— Astă-seară, nu, răspunse Chloe, clătinând din cap. Sunt... cam obosită. Mă duc spre casă.

În realitate, nu ştia precis cum o să suporte vestea, dacă o să afle că, de fapt, Xavier ar fi murit; era unul dintre motivele pentru care-şi amânase atât de mult cercetările.

— A, deci ai treabă astă-seară, zise Amy, parcă puțin cam prea grăbită, după care se întoarse spre Paul. N-ai vrea să ne petrecem seara împreună, poate? Să vedem maratonul *Star Trek*?

Oricât i s-ar fi părut că sună a clișeu, Chloe își zise că urmează o scenă catastrofică, la care nu poate participa decât în calitate de spectatoare. Tot ce spera era ca prietenii ei să nu spună inevitabilele cuvinte. *Puteri supraomenești, vedere nocturnă, și nicio șansă de a salva următorul minut de conversație.* Oftă.

Paul își mută greutatea de pe un picior pe celălalt, stânjenit.

— Astă-seară, nu, zise.

Unu...

— Ai alt program? insistă Amy, încă străduindu-se să pară veselă.

Doi...

— Nu, doar că... Nu mi se pare că ar fi o idee bună, în clipa de față.

Și trei!

Date fiind permanenta insistență a lui Amy și stupid de excesiva sinceritate a lui Paul în momentele nepotrivite, era de mirare că nu se produsese mai devreme o combustie spontană între ei. Chloe se pomeni că închide ochii, tresărind.

— Oh, exclamă Amy, și culoarea îi năvăli în obraji.

— Ei, eu ar trebui să plec, zise Paul, prefăcându-se că nu observă nimic din ce se întâmplase.

Îşi potrivi mai bine geanta pe umăr — pe ea scria *Aladdin Sane* — şi ieşi pe uşa de urgenţă, care nu mai era conectată la sistemul de alarmă încă din anii şaptezeci, în timp ce şuvoiul elevilor începea să se reverse pe ulei. *Ieşirea din scenă a eroului laş.*

— Eu trebuie să mă duc la şedinţa pentru bal, anunţă Amy, cu glas tremurat, încă prea şocată şi necăjită ca să reacţioneze.

— *Tu?* Eşti şi tu în comitetul de organizare a balului bobocilor? întrebă Chloe, cu o doză de mirare mai mare decât cea strict necesară, în încercarea de a-şi face prietena să zâmbească.

— Alek a pus pariu cu mine că n-aş fi în stare să fac o treabă mai bună decât doamna Dinan...

— Merg şi eu cu tine, se oferi Chloe, gândindu-se la cât de inteligent putea să fie iubitul ei.

Sala de sport era împodobită de elevi în şosete sau cu tălpile goale — *Fără încălţăminte de stradă* — cu diagrame şi mape, cu mici şiruri de punctuleţe, arătând când spre tribune, când spre coşul de baschet, alături de ei fiind şi profesoara de desen, care-şi agita braţul de parcă ar fi vrut să picteze tavanul. Într-un colţ zăceau aruncaţi mai mulţi corbi de jucărie, alături de pungi cu mici păianjeni urâcioşi şi omizi din plastic fosforescent. Era singura împrejurare când vedea Chloe pe cineva entuziasmat de ceva în sala de sport. Însă, prin ferestre şi prin luminatoare, vedea cerul tot mai mohorât, spre apropierea apusului, cu straturi peste straturi

de nori albicioşi, ca scamele rămase după ce scoţi rufele albe din maşina de uscat. Aceasta era partea neplăcută a toamnei: făcând abstracţie de Halloween, de frunze, de mere, de cidru, şi de începerea sezonului petrecerilor, mai era bucăţica de anotimp care începea cam după Ziua Recunoştinţei şi dura până spre Crăciun: întunecoasă şi posomorâtă, rece şi lipsită de zăpadă.

Chloe îşi conduse prietena până la cel mai apropiat şir de trepte, unde putea să plângă într-o relativă linişte.

— Noi n-am... el n-a *zis* nimic clar..., murmură Amy, şi lacrimile îşi făcură, în sfârşit, apariţia.

— Eu am impresia că a cam zis, o contrazise Chloe, cu toată blândeţea de care era în stare.

Însă, uneori, prietena ei era atât de copleşită de propriile emoţii, încât nu era capabilă să vadă limpede ceea ce se petrecea, de fapt, în jurul ei.

— Hei, frumoase domnişoare, zise Alek, sărind frumos peste balustradă, drept pe treapta pe care stăteau ele, cu o uşurinţă şi o graţie complet neomeneşti.

Nimeni dintre cei prezenţi în sala de sport nu era atent la ei. Amy se smiorcăi, înghiţindu-şi o lacrimă; Chloe ştia că ei îi făcea plăcere să fie admisă în vieţile secrete ale unor Mai, şi că până şi *Alek* avea încredere să-i permită aşa ceva. Cu toate acestea, nu uită să-şi ridice repede eşarfa de un verde aprins, acoperindu-şi faţa şi ştergându-se la ochi.

— Hei, te aşteptam, zise ea.

— Mie tot nu-mi vine să cred că faci una ca asta..., murmură Chloe.

Amy tocmai îşi sufla nasul şi încerca să-şi ascundă lacrimile, aşa că, în locul ei, răspunse Alek.

— Mhî, ne ajută la pregătirile generale. La asamblare, dacă vrei.

Se auzi un smiorcăit şi mai zgomotos de după eşarfă.

— Hei, care-i problema? întrebă el, nonşalant. Şi unde ţi-e micul prieten?

Chloe îl pocni cu dosul palmei.

— Ce, s-a dat, în sfârşit, în vileag? întrebă Alek, cu o prefăcută îngrijorare.

— Nu e *gay*, protestă Amy, suflându-şi nasul şi mototolind şerveţelul. Ar fi fost mai uşor dacă era, adăugă, cu o voce firavă.

— Ei, cam are ceva din băiatul mamei, comentă Alek. Adică, e drăguţ, şi aşa mai departe, dar nu tocmai un *armăsar*. Ei, hai *odată*, exclamă, apucând de capătul cu franjuri al eşarfei lui Amy şi trăgând un pic de el. Pun pariu că nu te-a făcut niciodată să te înfierbânţi de-a binelea, pe o fată ca *tine*...

O trase pe Amy spre el şi-o făcu să se aplece atât de mult, încât părul ei creţ ajunse la doar câţiva centimetri deasupra băncilor din lemn, iar faţa lui, la câteva degete de a ei.

— Ce tot *faci*? îl luă la rost Amy, cu tristeţea alungată momentan de pe chip.

— Te înveselesc. Aş putea să-ţi sorb lacrimile cu sărutările mele, dac-ai vrea, însă ţi-ar fi fatal... nu-i aşa?

Amândoi rămaseră încremeniți așa, prelungind momentul. Nici Alek, nici Amy nu clipiră, nici nu-și îndepărtară privirile. Atmosfera era încărcată de electricitate.

Chloe se pomeni că se holbează la ei. După care își dădu seama că e *cu adevărat nervoasă*.

— Dă-mi drumul, idiotule, se răsti în cele din urmă Amy, rupând vraja.

— Cum poruncește domnița; sluga dumneavoastră, replică Alek.

Și, cu o mișcare elegantă a brațului, o ridică la loc, apoi făcu o plecăciune protocolară.

— Mersi pentru că... ăăă... ai stat cu mine, zise Amy, întorcându-se spre Chloe. Și pentru mica lecție despre cât de nașpa sunt *toți* bărbații, adăugă ea, privindu-l chiorâș pe Alek și pornind apoi spre profesoara de desen, care arăta acum de parcă ar fi dirijat o orchestră invizibilă, în locul baghetei ținând în mână o pensulă găsită pe undeva.

Chloe își urmări cu privirea prietena îndepărtându-se; oricât de nervoși i-ar fi fost pașii, încă o văzu jucându-se cu eșarfa, acolo unde i-o atinsese Alek.

— ASTA CE NAIBA A MAI FOST? îl luă la rost Chloe, întorcându-se spre el.

— Încercam s-o înveselesc, după cum am și spus, răspunse el.

Se așeză cu o treaptă mai sus față de Chloe și luă de jos un fluturaș uitat de cineva acolo, cu un aer de parcă incidentul ar fi fost complet uitat.

— *Alek!*

Chloe îi smulse din mână bucata de hârtie cu un gest într-atât de violent, încât fusese cât pe ce să-i iasă ghearele la iveală.

— N-aveam de gând s-o sărut, zise el, cu nevinovăţie. Nu vreau să moară.

— Dar nici nu *glumeai* când vorbeai cu ea despre sărutat, nu-i aşa?

Tăcerea care se aşternu între ei fu la fel de profundă şi de prelungită ca şi cea dintre el şi Amy... însă din cu totul alte motive.

— Chloe, zise el, până la urmă, zâmbind, ştii că n-am făcut decât să flirtez. *Totdeauna* ai ştiut că-mi place să flirtez. Face parte din pachet.

Chloe îi aruncă o privire mânioasă. Ştia că el avea dreptate, însă, orişicât... Una era când se întâmpla cu Keira, şi cu Halley, şi cu oricine altcineva. El îi *spusese* că, în realitate, nu simţea nimic faţă de ele... lăsând deoparte realitatea de neocolit a faptului că aparţineau speciei umane. Dar şi cu cea mai bună prietenă a ei? Şi *chiar de faţă cu ea*?

— Şi dacă ai fi *putut*? se răsti ea, cu gândul la Brian, şi la Xavier, şi la discuţia ei cu Kim. Ai fi sărutat-o?

— Chloe, de ce te-ai enervat aşa? o întrebă el, încruntându-se. Nu s-a întâmplat nimic: eu chiar încercam să-ţi înveselesc prietena.

Însă ea nu-l crezu. Era, categoric, ceva cu totul diferit între el şi Amy, decât în cazul celorlalte fete. În primul

rând, că ea îl ura. Şi, în al doilea, că opusul dragostei nu e ura. E indiferenţa.

— Păi, eu...

Dar nu reuşea să-şi exprime gândurile în cuvinte. Era enervată, şi gata. Atât: nu-i plăcuse ceea ce văzuse, şi se enervase, şi el era *iubitul* ei, ce Dumnezeu?!

— Nu mi-am dat seama că eşti atât de geloasă, zise el, puţin cam rece. Chiar crezi că ai avea dreptul... şi-atunci, cum rămâne cu iubitul ăla al tău bolnav?

Replica lui o lovi ca o palmă: el nu-i mai vorbise niciodată aşa. Şi totuşi, încă din ziua în care-şi văzuse pentru prima oară ghearele, când vorbea la telefon cu Brian şi discuta pe messenger cu Alek, ştiuse că avea să vină şi clipa aceasta. Era distracţie şi joacă, având doi iubiţi, din două rase diferite, unul îndrăgostit de ea şi celălalt, mă rog, distrându-se cu ea, însă acum venise şi clipa socotelii.

— Mi se pare corect, zise, înghiţind în sec şi încercând să-şi stăpânească lacrimile, exact aşa cum făcuse Amy cu doar câteva minute mai devreme, cu Paul.

— Ştiu ce simţi pentru el, continuă încet Alek.

În sfârşit, reuşise să treacă dincolo de aparenţa lui nepăsătoare, glumeaţă, şi *iată-l. Eşti mulţumită acum, Chlo?*

— Am tot sperat c-o să te răzgândeşti, zise el mai departe. Dar, indiferent de ce-ar fi între noi, chiar dacă e numai ceva de faţadă, ar fi drăguţ din partea ta dacă ai menţine aceleaşi reguli faţă de toată lumea.

Fugi.

Era un instinct puternic: o durea, şi nu ştia ce să facă, sau ce să spună. I se împotrivi: doar era Aleasa, nu? Mai înfruntase şi până acum asasini psihopaţi.

— Perfect, zise ea, printre dinţii încleştaţi. Ai dreptate.

Se ridică şi-şi săltă geanta pe umăr.

— Trebuie să mă mai gândesc la asta. Acum plec spre casă.

— Chloe, zise Alek, pe un ton ceva mai blând şi mult mai nesigur. N-am vrut să ne certăm pe tema asta...

— Ba nu, ai dreptate. N-ar fi trebuit să vă ţin pe amândoi în suspensie. Nu e bine. Am plecat, noapte bună, zise, pe un ton categoric, şi porni spre staţia de autobuz.

Chloe nu se dusese la autobuz decât ca să aştearnă ceva distanţă între ea şi Alek, însă după vreo două staţii, coborî. Singurele momente în care putea să se gândească erau atunci când se afla în mers, şi voia să le prelungească pe cât posibil mai mult. În aerul rece al amurgului, de una singură, patima aceea iraţională i se mai stinse. Sigur, problema cu Alek şi Brian oricum trebuia rezolvată cândva, până la urmă, însă nu acesta era adevăratul motiv pentru care se certaseră.

Adevărata problemă era că ea nu *putea* să aibă o relaţie veritabilă cu Brian. Adevărata problemă era acel blestem stupid, din cauză că ea era Mai, şi din cauza a ceea ce făcuseră cei din neamul ei, cu milenii în urmă. Dintr-odată, Chloe se simţi copleşită de panică: ea chiar

putea să fie răspunzătoare pentru moartea lui Xavier şi a lui Brian. Ei chiar puteau să moară, sau să fie deja morţi.

Se scutură, îşi trecu o mână peste faţă şi se scărpină în creştet, întinzându-şi ghearele şi străduindu-se să se smulgă din starea aceea. *Ar fi mai bine să...*

Chloe se opri brusc, sesizând un aproape-zgomot. Unul atât de uşor, încât până şi auzul ei de Mai ar fi putut să nu-l remarce, sau să nu-l ia în seamă, considerând că e un zgomot oarecare — un şoarece, un şobolan, o cutie din tablă mişcată de vânt — însă se încheiase prea abrupt. În momentul în care-l remarcase ea. Un uşor scrâşnet de pietriş, un...

Îşi reluă mersul, iuţindu-şi paşii. Dacă era un tâlhar, sau un violator, sau orice altceva, nu se îndoia câtuşi de puţin de faptul că ar putea să se descurce. Însă astfel de monştri erau de domeniul trecutului: temerile ei erau acum mai complicate şi mai primejdioase. Scutură din cap şi merse mai departe.

Mie îmi trebuie de fapt o vacanţă. Mda, asta era. Un loc care să-ţi inspire şlapi cu paiete, genţi de plajă cu floricele, cremă de protecţie solară scumpă, şi sucuri din fructe. Ea şi mama ei ar putea să se ducă altundeva de Ziua Recunoştinţei, nu la bunica şi la nebuna de tanti Isabel; poate ar fi bine să-şi ia un teanc de cărţi de duzină, să zacă întinsă pe plajă, să *înoate*...

Iată-l, din nou.

Perfect sincronizat cu zgomotul paşilor ei.

— OK, ieşi la iveală! urlă, proptindu-se pe picioare şi strecurându-şi degetele mari de la mâini pe sub bretelele rucsacului. E *clar* că ţi-ai ales ziua nepotrivită în care să mă calci pe nervi!

O rafală joasă de vânt îi izbi, rece, gleznele, scoţând un sunet sfâşietor în contact cu grilajele, gurile de apă şi alte obstacole metalice. Pietricele mărunte se învolburară în jurul picioarelor lui Chloe, parcă prinse de un vârtej invizibil. Un bărbat trecu încet pe o Vespa, holbându-se la adolescenta ţicnită de pe stradă. Lanterna bicicletei nu avea putere să străpungă atmosfera cenuşie, şi nu reuşea să se lumineze decât pe sine.

— V-am *avertizat*! Suntem în armistiţiu, strigă ea.

Vântul îşi modifică direcţia şi-i azvârli cuvintele înapoi, în propria faţă; nu reuşiseră să răzbată decât la câţiva paşi de ea.

Nimeni nu-şi făcu apariţia, nimeni care să se recunoască a fi autorul vreunui zgomot.

— Naşpa, bombăni Chloe. Eu am *plecat*.

Şi *atunci* se întoarse şi-o rupse la fugă.

Opt

— BUNĂ, MAMĂ, zise Chloe, cu o voce sleită, închizând uşa după ea.

Şi nu se prefăcea decât pe jumătate. Îşi azvârli ghiozdanul pe masa din bucătărie şi se duse la frigider, căutând ceva uşor, sătios şi reconfortant.

— Ia ghiozdanul de pe masă, îi răspunse mama ei, fără să-şi ridice privirea de pe revista din care citea, stând pe canapea: *Utne Reader*. Am luat ceva risotto de la Lixia, pe care putem să-l încălzim la microunde, şi o salată, aşa că nu-ţi strica pofta de mâncare.

Carbohidraţi. Drăguţi, plăcuţi, energizanţi. Exact ce-şi dorea Chloe. Îşi luă o Diet Coke cu lămâie verde şi se trânti pe canapea, lăsându-şi capul în poala mamei şi ridicându-şi picioarele pe braţul canapelei.

Anna King îşi ridică privirea, peste revistă, spre fiica ei.

— Ai avut o zi grea? Cum a fost la examen?

— A, acolo a fost *perfect*. Tot restul e naşpa, zise Chloe, începând să enumere pe degete. Paul şi Amy se

despart. Cred că e posibil ca lui Alek să-i placă de Amy. Tatăl lui Paul deja a început să umble cu secretara lui. Eu am doi iubiți, dar amândoi cam sunt... o povară în clipa asta. Domnul Hyde — care nici măcar nu e profesorul *meu*, atenție — mă vrea în echipa de matematică. Și, din câte spune Kim, eu ar trebui să-mi conduc poporul leonin spre o nouă epocă de iluminare spirituală.

— Tatăl lui Paul umblă cu *secretara*? repetă mama lui Chloe, stârnită, aplecându-se în față și lăsându-și jos revista.

— Mamă...

— Știu, dragă. Doar că...

Ochii mamei se tulburară, semn că ea încerca să vizualizeze o imagine în minte.

— Uşuratica *aia*? Arată ca un personaj de anime! Şi încă unul dintre cele malefice!

— Cu toate că-ți apreciez metafora adolescentină, n-am putea, te rog, să ne întoarcem acum la problemele mele?

— Prezența ta în echipa de matematică ar da *grozav* în dosarul tău, aprecie Anna, începând să se joace cu o șuviță răzleață de păr de-a fiicei sale, răsucind-o pe deget și încercând să i-o aranjeze în creștetul capului, strecurând-o pe sub altă șuviță.

— Da, la fel și faptul că sunt conducătoarea unei rase clandestine războinice de oameni-feline, mormăi Chloe.

— Presupun..., începu mama ei, cu precauție, că dacă am formula totul în alți termeni, așa cum a procedat fata

aceea în discursul din *Whale Rider*[1]... La drept vorbind, ar fi un eseu grozav: despre cum ți-ai căutat rădăcinile biologice, ca adolescentă, și ai descoperit cu mult mai multe decât te-ai fi așteptat...

— Mamă, o întrerupse Chloe, ridicându-se în șezut și privindu-și mama drept în ochi. Ei chiar vor ca eu să-i *conduc*. Știi ce-i aia, să-i *conduc*?

Urmă o tăcere prelungită. Mama ei deschise gura să spună ceva, și clipi de câteva ori, nesigură: situație în care Chloe n-o mai văzuse niciodată până acum. Avocatul Anna King nu rămânea aproape niciodată fără cuvinte. Nu i se întâmplase nici măcar atunci când fusese victima unei răpiri.

— Atunci, ar fi cazul să te asiguri că intri la Berkeley, zise, în cele din urmă, cu un zâmbet fragil.

Apoi, însă, își ridică bărbia și expresia feței îi deveni serioasă.

— Chloe, îmi dau seama că nu înțeleg chiar tot ce se-ntâmplă cu tine și cu ceilalți... *Mai*, și nici măcar nu am vreo legătură cu toate astea. E mai mult decât evident ce cred unii dintre ceilalți... *prieteni* ai tăi despre mine, despre mama ta *umană*. Dar, indiferent ce te-ai hotărî să faci, nu neglija educația. Regii străini, și

[1] Film din anul 2002, a cărui eroină principală, o fată maori în vârstă de 12 ani, care-și dorește să devină conducătoarea tribului său, cu toate că o astfel de funcție le este rezervată numai bărbaților, ajunge să participe la un concurs interșcolar de discursuri, pe care-l câștigă.

familiile regale, şi-au trimis mereu aici copiii, prinţi şi prinţese, la facultăţi. Ai fi o mult mai bună conducătoare pentru poporul tău, cu o licenţă universitară.

Chloe stătu să se gândească la cuvintele ei, lăsându-se moale pe canapea.

— Nu cred că pe Serghei l-ar deranja să rămână el mână forte, până când o să fiu eu pregătită.

— El era cel cu părul roşu, şi cu arma?

— Hm, cu arma a fost numai de data aia. De obicei, îşi foloseşte ghearele.

— Am avut impresia că voia să mă împuşte pe mine. Sau pe Brian. Sau pe celălalt băiat, replică mama ei, pe un ton egal.

— El măcar nu te-a răpit, încercă să replice Chloe, cu un palid contraargument. Şi, ai de gând să-i dai în judecată? Pe cei din A Zecea Lamă?

Mama ei făcu o strâmbătură.

— Şi pe cine aş putea să iau ca martori? Care dintre Mai ar fi dispuşi să depună mărturie în favoarea mea la tribunal? Iar Brian — care mi s-a părut că ar fi singurul cumsecade din toată adunătura — a dispărut.

Chloe tresări, simţindu-se vinovată. Lăsând deoparte toate treburile pisiceşti, dacă i-ar fi dezvăluit mamei faptul că „singurul cumsecade din toată adunătura" — şi, într-un fel, iubitul ei — fusese bătut până aproape de moarte de propriii lui prieteni... ei bine, asta ar fi tulburat şi mai rău povestea cu relaţiile ei amoroase, şi în mod categoric i-ar fi complicat şi mai mult viaţa lui Chloe.

— Nu pot să cred că eşti dispusă s-o laşi aşa cum a picat.

— Dar n-am zis c-o las aşa cum a picat, îi răspunse mama ei, aproape absentă. Doar că am nevoie... să-mi dau seama care ar fi strategia potrivită.

Pentru prima oară în ultimele câteva luni, Chloe se întrebă deodată dacă nu cumva mama ei îi ascundea *ceva*. Ceva neobişnuit, ilegal, sau îngrozitor. *Părinţii, să aibă secrete...* Nu era un gând prea liniştitor. Ceea ce-i amintea de alt subiect.

— Hei, tu crezi că tata ştia ceva despre ceea ce sunt eu?

Anna King fu smulsă din reveria ei.

— Nu, nu cred...

Dar se întrerupse brusc şi începu să se foiască, stânjenită, pe canapea.

— Toate certurile noastre, pe tema creşterii tale... la un moment dat, el chiar voia să te dea înapoi poporului tău! Iar eu am crezut că se referea la ruşi, rosti ea, lent. Era atât de... neclintit în anumite privinţe. Mult, *mult* prea protector...

— Şi pe urmă a dispărut. Aşa că ar exista o posibilitate, o întrerupse Chloe, cu mai multă înverşunare în glas decât ar fi vrut.

Poate că tatăl ei fugise din oraş ca să evite asasinatele, răpirile şi toate celelalte nebunii ale faptului de a fi prins între A Zecea Lamă şi Mai. Sau poate că doar încerca s-o protejeze pe Chloe: omul care ştia prea multe

ieșea din scenă, astfel încât ea să poată duce o viață mai normală. *Poate a crezut că mama e mai la adăpost dacă nu știe nimic.*

Dintr-odată, Chloe se simți sleită de puteri. Își lăsă din nou capul în poala mamei.

— Ți-am spus cumva că Paul și Amy se despart?

— Da, și-au ales un moment un pic cam prea bizar, cu divorțul dintre părinții lui, și tot restul, nu crezi?

Mama ei se întinse după cana de cafea din care tot sorbise mai devreme. Spre deosebire de multe alte lucruri din casă, era una veche, a cărei toartă se spărsese și fusese lipită cu grijă acum aproape zece ani. Era într-o nuanță închisă de acvamarin, oarecum distonantă față de mobilierul și accesoriile din casă, încă de la începutul anilor optzeci, total contrastantă cu toate acele piese bazate pe jad și turcoaz potrivite cu stilul New Southwest abordat de doamna King.

Distonantă, veche și nemărginit de liniștitoare. Mama ei tot folosea cana aceasta de când se știa Chloe. Închise ochii, aranjându-și fundul într-o poziție mai confortabilă pe canapea.

— Așadar, nu mai merg împreună la balul bobocilor? continuă mama ei, după ce sorbi cu zgomot. Poate că el te-ar lua pe tine. Sau ați putea să mergeți toți trei, sau cam așa ceva. Și eu m-am dus la balul bobocilor, când am intrat la liceu, cu cele mai bune prietene ale mele. Ne dădeam drept Îngerii lui Charlie, sub acoperire. Și aveam pistoale cu bile din cartofi.

— Oh, acei nebuni ani şaptezeci, comentă Chloe, străduindu-se să nu se gândească la Alek.

Ea nu mersese împreună cu Amy şi cu Paul la baluri decât atunci când insistase Amy. Dacă Brian ar scăpa cu viaţă — *când s-ar simţi Brian mai bine* — chiar va trebui să se hotărască la modul serios ce e de făcut cu el. Cu ei. Cu *noi*. Lucrurile deveniseră mult prea serioase. Desigur, rămânea încă valabilă problema cu nepotrivirea dintre Mai şi oameni, şi cu toxicitatea sărutărilor; doar pentru că Brian nu murise imediat, nu însemna că n-ar putea exista efecte cu manifestare ulterioară.

Chloe oftă.

Era momentul să-i facă o vizită lui Xavier.

Nu mai fu nevoită să-şi scotocească prin dezordinea din camera ei, de data aceasta, căutându-i cu disperare adresa; fie că era vorba despre încă un talent de Mai, fie de o calitate pe care o avusese totdeauna, dar n-o folosise niciodată, Chloe nu avu nici cea mai mică problemă să-şi amintească precis unde-şi avea el apartamentul. Totuşi, numai după anumite puncte de reper şi coordonate generale, nu chiar numele străzii şi numărul casei.

Se duse a doua zi, imediat după ce termină şcoala; în după-amiaza aceasta nu avea ore de recuperat. Era plăcut să se îndepărteze de tot restul. *Chiar am nevoie de ceva mai mult timp pentru mine*, medită Chloe, fără pic de ironie, în timp ce urca în salturi treptele vechii clădiri. *Şi nu doar noaptea, pentru alergat pe acoperişuri.*

simţea nevoia unei cărţi bune, a unui hobby, sau a unei ieşiri pe bicicleta primită cadou de la mama ei cu ocazia celei de-a şaisprezecea aniversări a zilei de naştere.

Chloe sună la interfon, în timp ce vântul tăios de octombrie îi flutura eşarfa de la gât. Şi, fără ca măcar s-o întrebe cine este, Xavier — sau altcineva — apăsă pe chestia care descuia uşa, şi Chloe intră.

Doar trei etaje de urcat, şi-o să aflu dacă Xavier mai e viu sau a murit.

Se năpusti pe scară, urcând din două în două trepte, şi străduindu-se să ajungă cât mai repede, până n-o lăsau nervii. Încă o dată, mirosul de lemn şi de soluţie de curăţat cu aromă de lămâie din casa aceea veche o făcu să-şi dorească dureros de intens să fi putut locui şi ea într-o astfel de casă, chiar şi numai într-un apartament. Îşi *detesta* casa: arăta la fel ca oricare alt mediocru ranch urban cu etaj de pe-acolo. Unul dintre lucrurile care o atrăseseră în primul rând atunci când locuise la Firebird, cu ceilalţi Mai, fusese acela că se trezea într-o bătrână mansardă, cu scândurile strâmbe ale duşumelei şi liniştea aceea prăfuită pe care numai casele vechi le pot avea.

Când ajunse pe palierul căutat, uşa apartamentului lui Xavier era deja puţin întredeschisă. Ciocăni totuşi, nevrând să intre direct. Nu ca ultima dată.

— E deschis..., se auzi o voce de dinăuntru.

Era o voce de bărbat... dar nu putea să-şi dea seama dacă-i aparţinea lui Xavier, sau nu. Îi era şi greu să mai

audă ceva clar în clipa de față, peste bătăile iuți și greoaie ale inimii... iar singurele cuvinte pe care le schimbaseră între ei fuseseră strigate din adâncul plămânilor prin vacarmul din club, sau șoptite, afară, în parcare.

Apartamentul arăta aproape la fel ca în seara în care dăduse peste el căzut pe podea, muribund. Se mai vedeau câteva reviste mai noi împrăștiate ici și colo, și o lumânare nouă, așezată pe pervazul ferestrei. Dar tot un interior sumar, scump, neprotocolar și euro-burlăcesc. După râcâitul unei spatule într-o tigaie, Chloe trase concluzia că-l nimerise în timp ce gătea ceva... Dar el să fi fost?

— Ah! exclamă Xavier, făcându-și apariția dinspre bucătărie, cu un șervet pentru vase legat sub bărbie, tigaia într-o mână și spatula în cealaltă.

Chloe simți că aproape i se întoarce stomacul pe dos de ușurare. Xavier era viu. Și nevătămat.

Mai mult decât nevătămat, la drept vorbind. Chiar fu șocată văzându-l cât de bine arată, chiar și la lumina zilei: părul negru ca pana corbului, tenul adorabil de bronzat, și ochii de un incredibil și uluitor căprui-deschis. Extrem de exotic. Purta blugi și un tricou alb foarte bine călcat, de parcă tocmai s-ar fi pregătit pentru o ședință foto „casual".

— Chloe... nu? zise el, înălțându-și sprâncenele perfect conturate. Fata de la club?

Rămase năucită de faptul că-și amintea. Din câte știa el nu era decât un student străin, înstărit, amator să

agate la întâmplare eleve americance de liceu. Bătăile inimii i se mai potoliseră, în sfârşit; pentru o clipă, şansele de a leşina fuseseră jumătate-jumătate.

— Hm, mda, răspunse Chloe.

Practic, nu-şi făcuse niciun plan pentru clipa în care chiar va ajunge faţă-n faţă cu el, dacă mai era încă viu. Acum, că-l vedea, tot ce-şi mai dorea era s-o rupă la fugă şi să se ducă la Brian. Exista o speranţă.

— Ai mâncat? o întrebă el.

Dacă am mâncat? Era ora două şi jumătate. Ce? Frânzul? Ceaiul? Gustarea de la ora unsprezece?

— Ăăă... da, mersi, răspunse ea, cu stângăcie.

O mâncau palmele după telefonul mobil.

— Da, zise el, aşezându-şi cu grijă tigaia pe o măsuţă. Nu te-am mai văzut la The Bank; dar, dacă stau să mă gândesc, nici eu n-am mai trecut prea des pe-acolo, în ultima vreme, adăugă, referindu-se la clubul în care se cunoscuseră, în ajunul zilei în care ea împlinea şaisprezece ani.

— Ai fost bolnav, zise ea, pe cel mai neutru ton de care era capabilă, având grijă să sune atât ca o întrebare, cât şi ca o afirmaţie, în acelaşi timp.

— De unde ştii? o întrebă, ridicându-şi scurt privirea spre ea.

— Păi... am trecut pe-aici la vreo două seri după ce te-am cunoscut, recunoscu Chloe. Aveai uşa deschisă, şi te-am găsit zăcând pe podea... sufocându-te, şi plin de băşici şi de alte alea. Am sunat la 911.

— *Tu* ai fost? Muream dacă n-ai fi venit tu. Eram singur-singurel aici, zise el, cutremurându-se.

Era ciudat, să-l vadă aşa pe tipul sexy de la club, pe tipul cu care aproape că ajunsese să aibă relaţii sexuale.

— Mi-au spus că eram sub stare de şoc, tot tacâmul, continuă el. Organismul meu începuse să se autodistrugă, şi ei nu puteau să-şi dea seama de ce.

— Dar au reuşit să te trateze, replică ea, la fel de neutru, străduindu-se să nu se observe că dorea să afle cât mai multe informaţii.

El scutură din cap, însă frumosul păr negru îi rămase la fel de bine aranjat.

— Ei n-au fost în stare să facă nimic. Am intrat în comă... şi apoi, într-o zi, pur şi simplu, mi-am revenit dintr-odată. M-am trezit, şi aşa s-a terminat totul. Îi mi-au zis că a fost de parcă organismul meu ar fi devenit subit capabil să se vindece singur, sau cam aşa ceva. Fără vreo altă explicaţie. Pur şi simplu, am înviat, pe data de 19 octombrie.

— Atunci, mă bucur că eşti bine. De-asta am trecut, doar ca să văd ce mai faci, zise Chloe, şi se întoarse să plece, intuind că era momentul potrivit pentru retragere.

El întinse o mână, oprind-o.

— Dar mi s-a spus că nu era nimeni în apartament, când a ajuns ambulanţa.

— Mi s-a făcut frică şi am fugit. Scuze pentru asta, răspunse Chloe, cu un mic zâmbet.

De ce-i venea mai uşor să spună tot adevărul faţă de un străin, decât faţă de prietenii şi de mama ei?

— Dacă afla mama, adăugă ea, că am fost în apartamentul unui bărbat străin, noaptea — chiar dacă prin asta i-am salvat viaţa — cred că s-ar fi zis cu viaţa mea.

Xavier izbucni în hohote: un râs sincer, cu ochii limpezi, care nu mai avea în el nimic din zâmbetul seducătorului din seara aceea, de la club.

— La drept vorbind, acum ar cam trebui, probabil, să plec, zise ea.

OK, deci n-ai murit. Prin urmare, aici se sfârşeşte povestea dintre Xavier şi Chloe. Adio şi mult noroc. Ţine-te cu complicaţiile.

— Aşa cum ţi-am spus, continuă cu voce tare, am vrut doar să fiu sigură că eşti bine.

— Dar vorbesc serios, Chloe: îţi sunt dator, insistă Xavier, ridicându-se odată cu ea, ştergându-şi gura cu dosul palmei într-un fel extrem de sexy, masculin. Aş fi murit, dacă n-ai fi fost tu. Dacă ţi-aş putea fi de folos cu ceva, cu orice, doar să-mi spui. Chiar dacă, să zicem, ar fi vorba să te ajut să te muţi undeva, adăugă, zâmbind şi lăsând să i se vadă toată dantura, la fel de albă ca zidul văruit de pe ilustrata din Santorini, lipită de frigiderul lui Chloe.

— Ăăă... o să ţin minte, promise ea.

Cu toate că ideea ca un tânăr şi bogat playboy european să-i fie dator i se părea tulburătoare — în minte îi

răsăriră imagini ale unei vacanțe gratuite în Grecia – Chloe era destul de convinsă că nu avea să-l mai vadă vreodată.

— Hei, o strigă el, în timp ce ieșea. Ne-om mai vedea, poate, într-o seară pe la The Bank?

— Poate! strigă și Chloe, peste umăr.

Însă ajunsese deja cu două etaje mai jos.

Nouă

Xavier trăieşte.

Chloe îşi tot repetă aceste cuvinte pe drumul ei cu autobuzul spre Sausalito, marcând fiecare secundă cu bătăile nerăbdătoare cu piciorul în scaunul din faţa ei.

Rămânea încă în discuţie misterul legat de cum „îşi revenise el dintr-odată", însă, după toate aparenţele, sărutul ei nu-i fusese fatal; cel puţin, de data aceasta. Poate că nu va fi nici pentru Brian. Poate că blestemul îşi pierdea puterea, pe măsură ce treceau secolele, rămânând din el doar o poveste gogonată pentru speriat copiii. Poate că totul avea să fie bine.

Un balon de speranţă începu să se umfle, necontrolat, în adâncul minţii lui Chloe, ameninţând să explodeze şi să-i inunde starea de spirit cu un torent de bucurie. Încercă să-l stăvilească, nevrând să aibă parte mai târziu de o dezamăgire, dacă realitatea i-ar demonstra contrariul. Aşa că-şi canalizătoată această energie spre mişcare, sărind jos din autobuz la prima oprire şi continuându-şi în fugă drumul până la Firebird.

De data aceasta, nu mai intră prin spate. Doar era *conducătoarea Semeției*, pentru numele lui Dumnezeu! Nu mai era nevoită să pătrundă pe furiș în propriul bârlog, stânjenită de prezența iubitului ei uman, și intimidată de Serghei. Așa că se duse drept spre intrarea principală și păși, cu un aer degajat, pe lângă secretară.

— O să-l anunț pe Serghei că ai sosit, îi zise femeia cu chipul colțuros, însoțindu-și cuvintele de o înclinare aproape imperceptibilă.

— Spune-i că mă întorc imediat, zise Chloe, străduindu-se să nu se răstească, și nici să n-o privească peste umăr. Am ceva de făcut, adăugă ea.

Oare cum trebuia să vorbească o conducătoare cu supușii ei? Nu că s-ar fi simțit ea astfel, în realitate... dar nici nu mai avea de gând să se lase tratată, de Serghei și de angajații lui, ca o adolescentă neajutorată. Până când găsea o cale de mijloc, avea să fie destul de complicat.

Oricât de mult și-ar fi dorit — și ar fi *simțit nevoia* — să-l vadă pe Brian, Chloe trebuia să stea de vorbă mai întâi cu o altă persoană.

Se duse drept spre sanctuar, ciocănind ușor în ușă înainte de a o întredeschide și de a intra, fără zgomot. Surprinzător, Kim nu era înăuntru, deși persistența unui miros de tămâie îi indica prezența recentă. În schimb, acolo se afla o altă femeie Mai: Valerie, logodnica lui Igor. Stătea aplecată spre podea, în fața statuilor lui

Bastet şi Sekhmet, murmurând ceva care suna a jelanie. Era frumoasă, o perfect credincioasă slujitoare a Zeiţelor Gemene, şi ar fi putut părea desprinsă dintr-o pictură murală egipteană, dacă n-ar fi fost costumul ei într-o aprinsă nuanţă de levănţică, şi pantofii cu toc cui.

Chloe se retrase de-a-ndărătul până când ieşi de tot, fără să închidă uşa de-a binelea, nevrând s-o deranjeze pe femeie. Oare pentru ce se ruga? Pentru căsătoria ei? Ca să aibă un copil? Sau era doar o vizită de rutină... aşa, cum te duci la slujbă, în fiecare duminică? Chloe nu era convinsă că ea ar putea să arate atât de multă credinţă faţă de zeiţele de la care se presupunea că şi-ar fi primit puterile; aşa cum, deşi budismul i se părea interesant, ea avusese parte de o creştere prea occidentală, prea marcată de monoteismul iudeo-creştin, ca să mai poată frata alte străvechi zeităţi cu prea multă credinţă sau respect.

Valerie doborâse o căprioară cu mâinile — şi gheare — goale, cu ocazia vânătorii la care participase şi Chloe. Încă un lucru de care Chloe nu era convinsă că ar fi capabilă. *Pe ea ar fi trebuit s-o aleagă*, se gândi, întristată. *Sau pe Kim.* Persoane care chiar meritau să conducă poporul Mai.

Se duse sus, în bibliotecă, în celălalt loc evident în care ar fi putut s-o găsească pe Kim, cu toate că mai întâi verifică şi prin sufragerie, şi prin mica bucătărioară de la Firebird. Gol, peste tot. *Cu excepţia obişnuiţilor trântori care se umflau cu cafea.*

Chloe se mustră în sinea ei. Mulți ar fi fost cei dispuși să moară pentru șansa de a trăi în America și de a fi — în general — lăsați în pace, cu obiceiurile lor de Mai, să lucreze pentru o companie deținută de Mai, și să mai fie și destul de bine plătiți pentru asta. Chiar era cazul să înceteze să-i mai judece atât pe alții, dacă într-adevăr avea să le fie conducătoare.

Bingo.

Își găsi prietena la capătul unui lung raft cu cărți, întorcând tăcută filele unui volum legat în piele, de dimensiuni monstruoase. Ferestrele lunguiețe erau umbrite și acoperite de draperii la fel de lungi, din catifea; firișoare de praf pluteau liniștite prin aer, netulburate de vreo rază răzlețită de soare. Asta era pentru protejarea volumelor vechi și rare, înțelesese Chloe, însă întunericul făcea, în același timp, ca sala să cam duhnească, oarecum, a funest.

Kim își ridică privirea drept spre ea, deși Chloe ar fi fost în stare să jure că nu făcuse nici cel mai mic zgomot.

— Bună, îi zise fata cu urechile negre și catifelate de pisică, pe un ton normal, ciudat de nepotrivit cu o încăpere care cerea să vorbești în șoaptă.

— Bună, Kim... am o întrebare pentru tine.

Urechile lui Kim zvâcniră spre spate, și ochii verzi, oblici, se concentrară, așteptând.

— Există vreo șansă...

Chloe își mușcă buza. Ea tocmai punea sub semnul întrebării toată credința celeilalte fete. Încercă să-și formuleze mai repede întrebarea.

— Cel de la club... Olga mi-a pomenit despre el, zise Kim.

— Mda. M-am dus să văd ce e cu el. Acum e *perfect sănătos*.

Kim arăta ca şi cum, dac-ar fi avut şi coadă, ar fi biciuit aerul cu ea în toate direcţiile.

— Şi pe cine altcineva? Pe Paul, cumva?

Chloe tresări.

— Ce? Nu ştiu, poate când eram copii. Nu, mă refeream la *Brian*. Chiar înainte ca el să leşine.

Ce, Kim nu-şi dăduse până acum seama cât de mult îi plăcea ei de el? Şi ce legătură putea să aibă Paul cu toate astea?

— Şi doctoriţa Lovsky afirmă că el se reface absolut normal, adăugă ea.

Cele două fete se priviră îndelung.

— Pare că blestemul nostru a fost ridicat, sau şi-a mai micşorat puterea, rosti lent Kim, meditând. Şi cum anume şi-a „revenit" băiatul din club?

— Nu ştiu. El zice că doar s-a trezit; i s-a spus că, dintr-odată, „a fost mai bine".

— Şi când anume s-a întâmplat asta?

— Ăăă... pe 19 octombrie.

Kim făcu ochii mari.

— Adică în seara în care ai murit... la Presidio, cu toată lumea de faţă.

— Mda, şi...?

Chloe încă nu făcuse legătura, şi tot nu înţelegea ce avea de-a face moartea ei cu orice altceva.

— Tu eşti cea care ridică blestemul! strigă, practic, prietena ei, speriind-o pe Chloe cu ardoarea manifestată.

— Ăăă... ce?

— Ai murit *salvând o fiinţă umană*!

— Dar e *mama* mea, Kim...

— Da, dar ascultă... noi am fost blestemaţi din cauză că am omorât sate întregi de oameni! rosti, entuziasmată, Kim, cu colţii sclipindu-i şi un licăr un pic cam nebunesc în ochi. Poate, pentru că tu ai murit ca să salvezi un om, ne-ai uşurat prin asta povara. Şi Brian? El cum se simte?

— Acum mă duc jos să văd, dar doctoriţa zice că, până acum, n-a arătat niciun fel de simptome.

Kim strălucea de entuziasm.

— Trebuie să cercetez mai mult, anunţă ea, dispărând imediat printre rafturile cu cărţi. Te anunţ mai târziu, dacă găsesc vreun răspuns!

În timp ce cobora spre salonul de spital, Chloe îşi zâmbi, în sinea ei, la gândul că *ea* ar fi cea care să ridice un străvechi blestem. Pe lângă faptul că toată lumea ar fi bine... cât de super putea să fie totul? În sfârşit, suna ca un lucru pe care să-l facă o veritabilă conducătoare.

Brian zăcea încă, fără simţire, pe pat, cu tot felul de tuburi şi perfuzii înconjurându-i trupul. Nu era aproape

nicio schimbare sesizabilă faţă de alaltăieri, poate doar aceea că rănile păreau să-i fie mai închise, dând impresia că ar începe să se vindece pe la margini. Poate. Nici vorbă de semne ale morţii, sau ale vreunui şoc toxic.

— Bună, îi zise încetişor Chloe, luându-i cu blândeţe mâna într-a ei.

Şi, fără să-şi dea seama, ghearele îi ieşiră la iveală, printr-o mişcare lentă şi delicată. Şi le folosi ca să-i piep tene părul pe spate.

— Ah, exclamă doctoriţa Lovsky, oprindu-se brusc când intră şi-i văzu pe cei doi împreună. Eu... ăăă... să vă las singuri...

— Nu, nu e nicio problemă. A dat vreun semn de... e cumva...? întrebă Chloe, neştiind cum să se exprime.

— N-a existat vreun semn al niciunuia dintre simp tomele asociate cu oamenii care... au avut interacţiuni apropiate cu vreun Mai, răspunse doctoriţa, clătinând din cap. Ba chiar m-am dus să caut prin cele mai vechi documente ale noastre descrierea a ce se-ntâmplă în astfel de cazuri. Umflături. Febră. Vânătăi şi zgârieturi ciudate, enumeră ea, pe degetele cu gheare. Neputinţa de a respira. Ochii închişi. Sânge supurând din pori. Nimic din toate astea. Zero. Ioc. Canci. În afară de faptul că a fost bătut zdravăn, Brian n-are nimic.

Balonul de speranţă al lui Chloe mai crescu un pic.

— Nu înţeleg absolut deloc, continuă doctoriţa Lovsky, oftând neputincioasă. Sunt total entuziasmată pentru

pacientul meu, dar... Am *văzut* ce se-ntâmplă când se sărută o Mai cu un om. În orice caz, cel mai bun lucru pentru el acum ar fi odihna — şi o grămadă de antibiotice — care să-i permită organismului să-şi vadă de vindecare.

— Antibiotice, pentru ce?

Doctoriţa Lovsky îşi miji ochii spre Chloe, ca şi cum ar avea de-a face cu o tâmpită, şi-şi înălţă o sprânceană, parcă vrând să-şi ilustreze şi mai clar sentimentul.

— L-ai *găsit* după ce a fost *rănit* pe *stradă*, într-o *băltoacă*. Vrei să-ţi înşir toate mărunţişurile cu care se poate pricopsi un organism deja vătămat?

— Ăăă... nu, am înţeles, se grăbi Chloe să-i răspundă, ridicând o mână. E clar. Mersi pentru tot.

Doctoriţa Lovsky ieşi, iar Chloe se întoarse la loc spre Brian.

El se foi în aşternut... cu toate că piciorul pe care-l avea în ghips îi rămase înfricoşător de inert.

— Chloe? şopti, răguşit.

— Sunt aici, îi răspunse ea, tot în şoaptă, sărutându-l pe obraz cât putea de uşor.

Chiar dacă era posibil să nu conteze, nu avea motive să provoace Soarta.

— Unde sunt? întrebă el.

După vreo câteva încercări, izbuti să-şi ridice pleoapele rănite. Chloe îşi înghiţi tristeţea faţă de vătămările produse unei alte fiinţe omeneşti, de distrugerea

frumoasei lui înfățișări. Brian avea ochii roșii, și se vedea o pată de sânge, sau de altceva, care i-l acoperea pe jumătate pe stângul; dreptul îi era cufundat într-o masă de carne tumefiată, purpurie.

Ce prostie, ce prostie *uriașă!* era tot ce putea să-i treacă prin minte.

— Ești la adăpost, zise, fiind de părere că era răspunsul cel mai simplu.

Brian pufni. Apoi, tuși: un acces prelungit, scrâșnit.

— Nu, hârâi el. Serios, insistă, și ochii apoși reușiră să-i sclipească puțin.

Chloe oftă.

— Ești în salonul pentru urgențe al sediului Mai. Nu-ți pot dezvălui locul exact; e secret.

— Sunt...

Brian mai tuși de câteva ori. Saliva îi țâșni din gură și începu să i se scurgă pe bărbie. De data aceasta, fără sânge, după cum constată, ușurată, Chloe. Și, până să-și dea măcar seama ce face, își apucă marginea bluzei și i șterse fața cu ea.

— *Unde?* se miră el.

— Păi, unde *altundeva* ai fi vrut să te duc? se răsti ea, cu o iritare prefăcută.

În realitate, doar se bucura fiindcă el era capabil să vorbească atât de coerent.

— Doctorița aceea... doamna...? întrebă el, arătând cu un deget moale spre ușă.

— E Mai.

Brian avu nevoie de atât de mult timp până să mai spună ceva, încât ea se temu că adormise cu ochii deschiși.

— Mama mă-sii, gemu el, în cele din urmă. Ironia...

— Ş-ş-şt. Odihneşte-te.

— Nu sunt... mort..., îşi dădu el seama deodată, şi în ochi îi pâlpâi o lumină.

Întoarse capul şi încercă să-şi mişte trupul, astfel încât s-o poată privi.

— Te-am *sărutat*! exclamă. Nu-s mort... Cum?

Chloe scutură din cap.

— Nu ştiu... Kim crede că e posibil ca blestemul să fi fost ridicat deoarece eu am salvat o viaţă omenească... pe a mamei, îi răspunse, hotărându-se să *nu-l* împovăreze, şi mai mult, cu amănuntele despre Xavier.

O lăsă pe mai târziu. Când avea să se simtă mai bine.

— Sărută-mă, îi ceru el.

Ea se conformă.

El o trase, parţial, în pat cu el, şi în afara unui singur moment neplăcut, când cotul ei se înfipse în ceea ce probabil era o coastă ruptă, rămaseră aşa pentru o vreme...

Chloe fu atât de distrasă de faptul că era posibil ca ipoteza lui Kim să fie corectă — blestemul chiar părea să fi fost ridicat — încât atunci când, în sfârşit, plecă să se întâlnească cu Serghei, uită să fie neliniştită, sau îngrijorată.

— Bună, zise ea, intrând.

Olga şi Serghei stăteau amândoi aplecaţi asupra biroului, cu ochii pe un ziar, sau un contract, sau ceva. Părul femeii, scurt, platinat, contrasta atât de puternic cu portocaliul costumului din tweed, încât Chloe aproape că fu nevoită să privească în altă parte.

Când Olga îşi ridică privirea şi o văzu, zâmbi cu o autentică afecţiune şi-şi înclină capul.

— Da, Chloe, zise Serghei, zâmbind la rândul lui, însă Chloe mai zări şi altceva în ochii lui albaştri-apoşi: teamă, neîncredere, nerăbdare, nu putea să-şi dea seama exact. A, avem confirmarea pentru marţi, 28 octombrie, o anunţă el. Prezentarea ta în faţa Semeţiei.

— A, e grozav. Trebuie să-mi verific orarul de la şcoală şi să vorbesc cu mama, dar nu văd de ce n-aş putea.

Dar tot ce-şi putea imagina Chloe era Serghei, pe scena unei uriaşe săli de spectacole, vorbind de la o tribună drapată cu pânză albastră, în timp ce Chloe stătea lângă el, pe un scaun pliant, aşteptând să fie prezentată. Toate perechile de ochi pe care putea să le vadă, dincolo de reflectoarele de la rampă şi de sus, erau oblici, şi din când în când se auzeau sâsâituri din public.

— Ţi-a luat Kim măsurile pentru robă? o întrebă Olga, însemnându-şi ceva în agenda electronică PalmPilot din mână.

Dacă femeia asta şi-ar da măcar seama cât de ridicol sună cuvintele astea, ieşind din gura ei... Chloe

parcă şi vedea înscris pe cererile ei de înscriere la facultate: echipa de matematică, franceza pentru avansaţi, şi doi ani de limba şi religia unui aproape-dispărut popor înrudit cu egiptenii antici. Ei bine, cel puţin cei de la Universitatea Brown[1] ar fi interesaţi.

— *Robă?*

— Trebuie să începi să înveţi Preceptele poporului Mai şi cel puţin câte ceva din limba noastră, înainte de oficierea ritualului.

— *Ritualului?*

Scena din mintea lui Chloe se schimbă, trecând de la o adunare festivă de liceu la un fel de încrucişare dintre un *bat mitzvah*[2] şi o secvenţă desprinsă din *Buffy*.

— Chloe, trebuie să începi să iei lucrurile în serios, îi atrase atenţia Serghei, cu severitate. Nu e vorba numai despre distracţie şi putere.

Deschise gura, vrând să le spună despre teoria lui Kim, cu privire la blestem, şi la posibilitatea ca ea să-l fi ridicat... însă ceva anume o determină să se răzgândească. Era ceva din ce-i spusese prietena ei cu urechi

[1] Una dintre cele mai vechi instituţii de învăţământ superior din S.U.A., cu sediul în localitatea Providence, din statul Rhode Island.

[2] Ritual iudaic oficiat atunci când un copil împlineşte vârsta legală a maturităţii şi devine, astfel, obligat să respecte poruncile. Conform tradiţiei, această limită de vârstă este de 13 ani, pentru băieţi (*bar mitzvah*), şi de 12 ani, pentru fete (*bat mitzvah*).

de pisică, în urmă cu câteva săptămâni, la începuturile şederii ei la Firebird, despre faptul că era bine să nu dezvăluie tot ce ştie.

Serghei îi interpretă greşit expresia feţei şi oftă.

— Eu doar încerc să... Faptul de a fi conducător implică mult mai multe decât, în fine, „conducerea", Chloe. Tu ai nevoie să înţelegi, într-adevăr, spiritul poporului nostru. Şi, cu toate că te-ai născut cu o mai bună viziune *naturală* asupra obiceiurilor şi a religiilor noastre, încă nu ai o legătură cu cei care duc o astfel de viaţă zi de zi.

— Mda, ştiu, ai dreptate, recunoscu Chloe.

— Chiar şi aceia dintre noi cu mulţi ani de experienţă pot încă să comită erori oribile... Mă simt îngrozitor pentru ce s-a întâmplat cu mama ta, Chloe, afirmă el, ca din senin, şi cu rigiditate, ca şi cum n-ar fi fost obişnuit să-şi ceară scuze. Precedenta mea hotărâre, de a nu risca vieţile unor Mai pentru mama Alesei — sau a *oricărei* Mai — a fost obtuză şi nechibzuită şi aproape că a dus la o mare catastrofă. Orice s-ar fi putut întâmpla, de îndată ce a fost răpită de membrii Ordinului... iar eu aş fi purtat o parte din vină.

Unde-o vrea să ajungă cu toate astea? se întrebă Chloe.

— Ştiu câtă importanţă au, pentru tine, prietenii tăi umani, şi familia ta umană. Cel puţin, acum ştiu, preciză el, bătând uşor cu degetul într-un dosar din manila de pe biroul său. Consideră că este o ofertă de pace, nu o

mită. Am cerut departamentului nostru de resurse umane să-ţi găsească tatăl adoptiv.

Dintre toate lucrurile pe care s-ar fi aşteptat Chloe să le audă din partea lui, acesta, categoric, nu se număra printre ele. Se simţea de parcă ar fi fost lovită cu o lopată în plină frunte, prea năucită ca să mai poată vorbi.

— Pe tata? întrebă în cele din urmă, holbându-se la dosar, dorindu-şi şi nedorindu-şi să întindă mâna spre el.

— Deocamdată, n-am aflat nimic, preciză, cu blândeţe, Olga. Dar am abordat noi şi cazuri mult mai grele: de orfani Mai anonimi, aflaţi de cealaltă parte a lumii. Îl găsim noi, adăugă.

— Ah, exclamă Chloe, mutându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt. Mersi, zise apoi, ridicându-se şi întorcându-se să plece, neştiind ce altceva ar putea să facă. Ne mai vedem, bănuiesc...

— Chloe! strigă după ea Serghei.

Ea îşi întoarse privirea. Văzu că el avea o expresie îndurerată pe faţă, ca şi cum ar fi încercat într-adevăr să ajungă la sufletul ei, însă nu ştia cum.

— Olga şi cu mine îţi stăm la dispoziţie, zise el, pentru orice ai avea nevoie. *Orice*.

— Mersi, repetă Chloe, însă poate de data aceasta chiar gândind-o.

Închise uşa după ea şi rămase pentru moment în hol, încercând să conştientizeze ceea ce tocmai se petrecuse. El avea s-o ajute să-şi găsească tatăl. Pe tatăl

ei *uman*. Era, în mod evident, modalitatea lui Serghei de a-şi cere scuze.

— Venerată Conducătoare, o salută Igor, cu răceală, apropiindu-se de biroul lui Serghei.

Ochii lui nu avuseseră niciodată un aspect mai felin decât acum, când lumina îi cădea direct pe irisuri, făcându-le să pară aproape roşii.

— Igor, răspunse Chloe, stânjenită.

Nu mai era nici urmă din fosta prietenie pe care i-o arătase el pe durata scurtei ei şederi la Firebird.

— Am auzit despre marea întrunire... cu ocazia căreia vei prelua conducerea, şuieră el. Serghei şi-a dedicat *întreaga viaţă* Semeţiei, să ştii.

S-a zis cu acceptarea automată a liderului lor spiritual cu har divin, îşi zise ea, mâhnită. Şi nu părea să existe vreo cale de ieşire din asta.

— Eu nu încerc să i-o răpesc. Este vorba doar despre cum m-am *născut*, răspunse Chloe, cu un pic de disperare în glas.

— Da. Dar, ţine minte, cât timp tu ai crescut printre *oameni*, Serghei contribuia la salvarea poporului *Mai*.

Şi plecă — *în chip cam laş*, se gândi Chloe — fără să-i mai dea vreo şansă de a-i răspunde.

Lucrurile nu fac decât să meargă din ce în ce mai bine, bombăni ea.

Situaţia păru să revină, în sfârşit, la normal în seara aceea. După ce-şi făcu toate temele, Chloe se delectă

urmărind un reality-show penibil şi răsfoind ultimul număr din *Vogue*. Era cel dintâi răgaz de detaşare, agreabil, de care avusese parte de săptămâni încoace.

— Hei!

Mama lui Chloe apăruse dintr-odată lângă ea, îngenunchind lângă canapea, cu o expresie de aşteptare pe faţă. Pentru a doua oară în ziua aceea, Chloe era destul de convinsă că nu avea să-i placă direcţia în care se pregăteau să se îndrepte lucrurile.

— Mda? răspunse ea, bănuitoare.

— Tocmai mă gândeam la Paul şi Amy, şi la tine, şi la tot stresul la care eşti supusă, şi la, hm, ceilalţi prieteni ai tăi... la Alek, şi la cea cu urechile...

— Da? repetă Chloe, la fel de bănuitoare.

— Aşa, zise mama ei, aranjându-şi după ureche o şuviţă subţire de păr blond-cenuşiu, încă o dată perfect tuns în stil pixie.

Cerceii ei — care-i înlocuiau pe cei lăsaţi să cadă în ascunzătoarea Ordinului, atunci când fusese răpită — se legănau, ca două pendule hipnotice, de forma unor semiluni argintii.

— Orice s-ar întâmpla, eu am neapărată nevoie să fiu mai bine informată cu privire la viaţa ta, şi să ajung să-ţi cunosc mai bine prietenii.

Cu toate că tonul îi era lejer, în ochii Annei King se vedea o expresie care nu permitea vreo contrazicere. Era o Hotărâre Maternă.

Chloe îşi adună puterile.

— Mă gândeam să dau o mică petrecere cu pizza, pentru voi toţi, o informă mama ei, cu un zâmbet strălucitor de alb.

Petrecerea-surpriză pe care o dăduse când împlinise Chloe şaisprezece ani fusese, la drept vorbind, destul de elegantă şi de distractivă. Însă aceasta...

— Auuu, mamă! Zău *aşa*, exclamă Chloe, disperată. Ar fi fost frumos când aveam, să zic, *zece ani*...

— Ar fi frumos şi-acum, insistă mama ei. Putem să facem un concurs, de-a prepară-ţi singur pizza... poate chiar să luăm blaturile de la Carlucci. Cu toppinguri diverse... ar fi ceva total retro. Ca o mică petrecere pre-Halloween.

— Asta *nu* mi se pare o idee bună, se rugă Chloe.

— Dar eu chiar aş vrea să-ţi cunosc prietenii, rosti mama ei, printre dinţii încleştaţi. Din moment ce au venit să ne salveze, pe noi două.

— Ştii cum se făceau, de exemplu, încrucişările între *Angel* şi *Buffy*? Cum ar fi, cu Willow apărând în *Angel*, şi Angel având o secvenţă în ultimul episod din *Buffy*? argumentă Chloe, străduindu-se ca vocea să nu-i sune plângăcioasă. Ei bine, cu *Smallville* şi *The O.C.*[1] nu e aşa. Şi uite cum stau treburile: Paul şi Amy se despart. Amy şi Alek... aici se întâmplă ceva ciudat. Iar *Kim*? Mamă, tu nici măcar n-o cunoşti... e o ciudată. Ţin la ea, dar nu e

[1] Serial american de televiziune pentru adolescenţi.

tocmai genul de petrecăreaţă, şi nici nu-i place de Alek, pe deasupra... Pur şi simplu, chiar nu pot să mă împac cu ideea asta, de ciocnire a atâtor lumi diferite.

— Eu vreau. Să-ţi cunosc. Prietenii.

Poporul Mai ar cam fi avut ceva de învăţat cu privire la intimidare din partea acestei femei cu pupilele normale, rotunde, trase concluzia Chloe.

Se lăsă să cadă, îndurerată, înapoi pe canapea. Nimic bun n-avea cum să iasă de-aici.

Zece

— BUNĂ SEARA, doamnă King.

Mama lui Chloe îi deschisese uşa lui Kim, şi acum stătea să se holbeze la ea. Avea pe cap o pălărie neagră din fetru, trasă foarte jos, astfel încât să-i acopere urechile, şi blugi negri largi, cu un pulover negru, demodat, de parcă ar fi încercat să-şi camufleze tot corpul, nu numai capul. Ochelarii de soare rotunzi, în stil John Lennon, cu lentile roşii, groase, îi ascundeau ochii oblici. Ridică o mână *înmănuşată* şi-i oferi Annei King un buchet de flori.

— Poftiţi. Sper că este un cadou acceptabil pentru gazdă. Vă mulţumesc pentru că m-aţi invitat la petrecere. N-am mai fost niciodată la vreuna.

Chloe închise ochii, copleşită de oroare şi de epuizare. Amy se străduia să-şi stăpânească râsul, fiind prima oară din toate timpurile când nu era ea cea mai bizară şi mai puţin adaptată social persoană prezentă la o petrecere.

— Poţi să-ţi scoţi toate astea, o îndemnă Chloe, încercând să pară veselă şi politicoasă. Mama te-a văzut şi la Presidio, şi, oricum, ştie cine eşti.

— Florile sunt *minunate*, Kim, mulţumesc, zise mama lui Chloe, care arbora expresia ei oficială, însă era sincer mişcată de gest.

Începu să scotocească prin dulapuri după vaza cea mai potrivită. Kim îşi trase, în silă, mănuşile din mâini, şi-şi scoase pălăria.

— Uite, asta cred că merge, zise Anna King, întorcându-se spre ea cu florile frumos aranjate într-o vază din cristal albastru-cobalt, exact la timp cât s-o vadă pe Kim cum îşi trece ghearele prin păr, scărpinându-se la baza urechilor ei impunătoare, negre şi catifelate. Ah, exclamă ea, străduindu-se să nu se arate surprinsă şi căutându-şi cu disperare acea înfăţişare politic-corectă de nu-poţi-să-mă-şochezi pe care le-o rezerva de obicei transsexualilor, sau celor cu grave deformaţii fizice.

— N-am mai interacţionat aşa cu oamenii până acum... dezbrăcată, adică, încercă să explice Kim, un pic stânjenită.

— Hei, ia ceva de băut, îi propuse Amy, făcându-i semn spre un mic platou cu cocteiluri cu frişcă şi suc de ananas, fără alcool, cu „sânge" de rodii scurgându-se pe marginile paharelor.

Uneori, Chloe îşi dorea să fi avut o soră mai mică, doar ca mama ei să aibă pe altcineva cu care să se joace de-a Martha Stewart.

Kim îşi alese, cu un aer bănuitor, un pahar din plastic, şi limba îi ţâşni din gură, gustând foarte puţin din

vârf. După toate aparențele, i se păru acceptabil: făcu ochii mari și luă o înghițitură.

— Mare dobitoc mai e, zise Amy, întorcându-se spre Chloe și continuând conversația de mai devreme, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Kim încuviință cu un aer înțelept, ca și cum ar fi știut despre ce era vorba.

— Tocmai mi-a dat naibii înapoi CD-urile pe care i le făcusem cadou, de parcă doar i le-aș fi împrumutat, sau cam așa ceva. „O, Amy, astea cred că sunt ale tale", se maimuțări Amy, ridicându-se pe vârfurile picioarelor și imitându-l. Ce mai e și cu *asta*?

— Paul și Amy se despart, indiscutabil, o informă Chloe pe Kim, simțind nevoia s-o pună la curent cu noutățile.

În plus, îi găsea și o altă ocupație. I-ar fi fost ușor s-o consoleze pe Amy, dacă băiatul implicat ar fi fost cineva pe care de-abia să-l cunoască; în precedentele cazuri, i se alăturase cu un vesel refren de „poate să se ducă naibii", dorindu-i respectivului felurite bube pe organele genitale.

Acum, însă, chiar n-ar fi vrut să spună nimic de rău despre Paul... cu toate că el chiar *fusese* un dobitoc la faza asta, se gândi Chloe. Totuși, avea ea propriile porcării de care să se ocupe... Și chiar nu știa *ce* să spună, sau ce să facă, în clipa de față.

— Și e de rău? se interesă Kim, cu toată nevinovăția unui psihoterapeut vag interesat.

— El... eu..., începu Amy, dar se întrerupse. Chiar a fost un dobitoc la faza asta! exclamă, până la urmă.

— Tu ai vrea să rămâneți împreună? zise Kim, pe un ton de parcă n-ar fi făcut altceva decât să repete întrebarea precedentă.

— Nu știu. Nu, dacă ar fi să se poarte așa tot timpul.

Chloe se minună de cât de bine dădeau impresia să se înțeleagă Amy și Kim. Păreau să se fi împrietenit încă și mai mult după seara de la restaurant; Amy își punea sufletul pe tavă în fața unei fete pe care, în mod normal, ar fi fost geloasă foc: frumoasă, exotică, și cu mult mai excentrică decât ea.

— Nu știu *cum* să mă despart, recunoscu în cele din urmă Amy, trăgându-și de o șuviță de păr ca să și-o îndrepte. Nu știu dac-o să ne putem întoarce... dacă *eu* o să mă pot întoarce la vremea când eram doar prieteni.

Se întrerupse, mușcându-și, nesigură, buza.

— Eram intimi, știi? Am...

— Termină, interveni Chloe, ajungând la concluzia că venise momentul să revină în conversație. Te rog.

Tăcură toate trei pentru moment, sorbind din cocteiluri.

— Nici nu era prea grozav, nu se putu abține Amy să declare.

— *Termină*, o apostrofară, în același timp, Kim și Chloe.

— Medalionul tău, începu Kim, încercând să schimbe subiectul, e fascinant: o reprezintă pe una dintre Zeiţele Gemene ale noastre.

— Pe Bastet, mda. Dar ce vrei să spui prin Zeiţele Gemene? se interesă Amy, jucându-se gânditoare cu mica amuletă în formă de pisică pe care o purta zilnic încă de la bat mitzvah.

— Bastet şi Sekhmet, zeiţele poporului Mai. Al căror sânge divin ne curge prin vene, şi pe care noi le cultivăm.

— Fugi de-aici! exclamă Amy, entuziasmată. Sunteţi cu *egiptenii*, şi politeismul, şi aşa mai departe?

Chloe scutură din cap, în timp ce prietenele ei se lansară într-o discuţie însufleţită despre religie. *Până şi Amy ar fi o mai bună preoteasă Mai decât mine.* Pe lângă că era evreică, prietena ei cea mai bună fusese totdeauna cea interesată de poveştile cu Wicca, şi cu budismul, şi cu panteonurile antice, şi cu alte lucruri de genul acesta.

Dar, tocmai când Chloe începea să se mai destindă, sosiră Paul şi Alek... împreună. Ceea ce era ciudat, dintr-o serie de motive, nu în cele din urmă fiind acela că ultimul i se adresase primului cu destulă grosolănie, nu mai departe de acum vreo două zile.

— Bună seara, doamnă King, zise Paul, care adusese o salată grecească.

— Mă bucur să vă cunosc, mama lui Chloe, rosti Alek, atât fermecător, cât şi nonşalant, politicos şi indiferent.

Ăsta e Alek. Ea nu prea vorbise cu mama ei despre el, sau despre Brian, de când fusese prinsă că umblă cu amândoi... pe când nu i se permitea să umble chiar cu nimeni. Ar fi însemnat să vorbească şi despre Brian, iar acesta continua să reprezinte un subiect care era mai bine să fie lăsat deoparte, până când şi-ar fi revenit el pe deplin.

Şi Alek îi adusese flori mamei ei, însă i le oferi cu mai multe înfloriturî decât Kim. Încă o dată, Chloe se întrebă dacă unele dintre ciudatele obiceiuri ale noii sale familii erau rezultat al apartenenţei la poporul Mai, sau la Europa de Est.

— *Două* buchete într-o singură zi, exclamă mama lui Chloe, instantaneu doborâtă de Alek, ca oricare altă femeie de pe planetă. N-am mai primit atâtea nici măcar de Valentine's Day!

— Chloe, zise Alek, apropiindu-se de ea şi sărutând-o pe obraz, pentru mai multă siguranţă.

Paul şi mama ei făcură schimb de amabilităţi, după care Paul se pomeni brusc interesat profund de un castron cu mazăre în glazură de wasabi.

— Bună, îl salută Chloe, cu o oarecare nesiguranţă.

— Îmi pare rău..., începu Alek. Şi ea, cumva, bănui că erau cuvinte pe care el nu prea obişnuia să le pronunţe.

— Nu, ai avut totală dreptate, îl întrerupse Chloe. Eu... nu m-am purtat corect cu tine.

Amy se retrăsese, cu discreţie, la vreo câţiva paşi mai încolo, examinându-le colecţia de CD-uri şi, până la

urmă, aventurându-se spre Paul. Mama lui Chloe izbutise s-o încolţească pe Kim şi o interoga, cu toată politeţea posibilă, fără să treacă la stilul avocăţesc.

— Aşadar, ai locuit toată viaţa împreună cu... ăăă... *Semeţia* ta? o întreba, plină de interes, mama ei, pe Kim, ronţăind din cartofii prăjiţi. Nu te-ai dus niciodată la şcoală?

Ar fi trebuit să sune neutru, ca o întrebare oarecare, ca şi cum Anna King ar fi discutat cu o altă persoană adultă. Însă Chloe îi sesiza tonul vocii, îi vedea expresia feţei: începea să se manifeste îngrijorarea maternă. Chloe se gândi la sora ei biologică, la cea despre existenţa căreia aflase abia recent, la cea care fusese asasinată — probabil, de Coţcar — înainte să aibă măcar o şansă de a se cunoaşte. Îi povestise mamei sale despre cealaltă fată Mai, dar se întreba ce s-ar întâmpla dacă ar aduce-o acasă. Ce-ar face Anna King?

Ar da o petrecere, sosise evidentul răspuns.

— Aşa, zise Amy, întorcându-se din nou spre Alek. Cum se prezintă muzica pentru bal, domnule organizator al balului?

Îşi înclină capul într-o parte şi se aşeză. Cel mai nou look al lui Amy consta în pantaloni scurţi până deasupra genunchiului, colanţi, jambiere, iar în partea de sus, tricou, cu un cardigan pe deasupra. Obişnuită de multă vreme să-i examineze ţinutele înainte de a-şi lua privirea de la prietena ei, Chloe îşi dădu seama că era o toaletă care chiar ar fi putut să facă onoare unui podium de

modă. Amy, cu toate că era drăguță, în felul ei, nu reușea niciodată cu adevărat să fie și un bun model pentru toaletele proiectate de ea. Aspectul ei părea complicat, de frumusețe sesizabilă abia la a doua privire; ar fi trebuit să poarte toalete mai simple.

Și, dacă n-ar fi cunoscut-o atât de bine, Chloe ar fi putut crede că Amy interacționa aproape omenește cu Alek, măcar de această dată.

— Nu e un bal oarecare, îi răspunse Alek, arogant. E un *bal al bobocilor*. Și *eu* am reușit să-l agăț pe Xtian Blu, ca să mixeze pentru o oră.

— Hai, *taci*! exclamă Paul, care tocmai venise să se alăture conversației, rămânând cu gura căscată.

— Mhî, confirmă Alek, cu un aer infatuat.

Amy și Chloe își dădură ochii peste cap, neavând habar despre ce DJ era vorba.

— Dar nu mai e la modă acum să se aducă formații? întrebă mama lui Chloe, cu jale. Nici măcar de jazz?

— La balul dumneavoastră cine a cântat? se interesă, politicos, Paul.

— La balul *bobocilor*, îl corectă Alek.

Anna King oftă, amintindu-și cu plăcere.

— The Creepy Sheep.

Chloe nu fu singura care se holbă la ea. Până și Kim făcu ochii mari.

— Erau anii șaptezeci. Era *punk*, protestă Anna.

— Și, se și dansează? întrebă Kim.

Îşi băuse cocteilul până la ultima picătură, vârându-şi inuman de lunga şi de îngusta limbă până la fund, ca să lingă toate fărâmelele. Caninii ei colţoşi scoaseră mici clinchete în contact cu paharul. Mama lui Chloe se străduia să nu se holbeze prea tare.

— Tema este „Ceva periculos se apropie", doamnă King, zise Alek, fără să-i mai răspundă propriu-zis lui Kim. Am pus pe cineva împătimit de teatru să ne facă luminile: tot decorul să pară că ar fi copaci, şi aşa mai departe. Iar globul de discotecă, adăugă, cu un aer de mare înţelept, este *luna*.

— Şi, toate posturile de DJ sunt ocupate? se interesă Paul, aparent într-o doară, urmărind cu degetul conturul rurile buzei paharului.

Încă plin, observă Chloe, de savurosul cocteil fără alcool.

— Mai avem încă liber de la nouă la zece, pentru cei care vin mai devreme. Vrei să-l iei tu?

— Sigur, răspunse Paul, străduindu-se să-şi stăpânească zâmbetul de triumf.

— Eu n-am mai fost niciodată la vreun bal, zise Kim, către nimeni în mod special.

Comentariul ei rămase să plutească prin aer. Până şi mama lui Chloe părea o adolescentă stângace, neştiind ce să spună.

— E distractiv? vru să ştie Kim.

— Nu...

— Nu tocmai...

— La drept vorbind, e cam plictiseală...

— Total anost...

— Da, dar vă duceţi cu toţii, remarcă Kim.

Încă o dată, se lăsă tăcere.

— Tu, zise Paul, tuşind. Tu... ăăă... ai vrea să mergi?

— Cu mare plăcere. Mersi, răspunse Kim, cu promptitudine.

Încercă să abordeze un ton la fel de inexpresiv ca toţi ceilalţi, dar tot nu reuşi să-şi ascundă încântarea de pe chip.

— Hm, scuzaţi, mă duc să-mi caut eufemismele, zise Chloe, străduindu-se să-şi mascheze chicotelile.

Alek îi întinse mâna, cu o mică înflorătură, ca s-o ajute să se ridice de pe canapea. Ea i-o acceptă şi se trase în sus, cu o mişcare la fel de lipsită de efort şi de graţioasă ca a unei fiinţe din afara regnului uman. Ca a unei Mai. Alek, la rândul lui, nu arătă nici urmă de încordare, sau de efort: abia îşi mişcă vârfurile degetelor. Dintr-un oarecare motiv, acest mic gest, acest moment de intimitate care ţinu mai puţin de cinci secunde cu totul, se întipări cu o trăinicie şi-o limpezime de cristal în mintea lui Chloe. *Ea nu e o fiinţă umană. El nu e o fiinţă umană.* Conform vechilor mituri, ei nu puteau avea relaţii sexuale cu oamenii: doar între ei. Ceilalţi membri ai familiei deja încuviinţaseră unirea dintre Aleasa şi Alek, ca un cuplu pe viaţă.

Lacrimi începură să-i curgă pe obraji.

— Nu *vreau* aşa ceva, şopti, după care porni spre baie, deja plângând.

— Mă duc eu să văd ce face, se oferi Alek, luându-i-o înainte lui Amy.

Vocile li se auzeau înfundat prin uşa pe care o trânti în urma ei. Gresia rece şi porţelanul din baie i se păreau copleşitor de atrăgătoare; Chloe se aşeză pe o margine a căzii şi-şi cuprinse capul între palme.

— Chloe? zise Alek, ciocănind uşor în uşă. Eşti bine?

Ea începu să hohotească, legănându-se înainte şi-napoi.

— Chloe, repetă Alek, cu blândeţe, deschizând uşa şi venind să se aşeze lângă ea.

— Nu vreau... adică, vreau — încercă ea să spună, printre lacrimi — vreau să-mi recapăt *vechea* viaţă. Vreau ca prietenii mei să se comporte normal. Vreau ca mama să se comporte normal... petrecerea asta e cea mai mare nebunie din câte a făcut până acum. *Şi nu vreau să fiu conducătoarea Semeţiei*, strigă, cu violenţă. *Nu* vreau. Nu e *corect*. Ei se aşteaptă de la mine să accept şi, pur şi simplu, să-mi schimb viaţa cu o sută optzeci de grade: să nu mai fiu o liceană obişnuită, şi să încep să-i conduc spre glorie.

— Nimeni nu crede..., începu Alek.

— Ba da, cred *to-o-oţi*! hohoti Chloe. Toată lumea îmi repetă întruna că pot să am o viaţă normală şi să mă duc la Berkeley sau unde vreau, dar trebuie să mai fac şi

toate celelalte lucruri: ritualuri şi alte chestii în care nu cred. Eu nu pot să conduc pe nimeni. Nu pot să mă conduc nici pe mine. Sunt *naşpa* la condus!

Totul ieşi la suprafaţă, cu violenţă. Tot ce i se acumulase în adâncul minţii, cinisme şoptite şi îndoieli tainice, toate erupseră, în sfârşit.

— Am fost rea cu tine, nu te merit, tu n-ar trebui să fii aici...

— Tu nu eşti rea cu mine, zise încetişor Alek, cu un mic zâmbet. Poate că eşti derutată în multe privinţe în clipa asta, Chloe King, dar un lucru tot pot să-ţi spun: *rea* nu eşti. Poate doar faţă de tine însăţi.

Chloe continuă să plângă.

— Vreau să iau anul de la început, se văicări ea. Vreau ca... toate astea... să înceteze.

— Şşşt!

Alek o cuprinse, în sfârşit, cu braţele, şi începu s-o legene uşor.

— Paul a invitat-o pe Kim la bal... la *balul bobocilor*, scuză-mă. Amy e clar că vrea să meargă cu tine. Categoric că vrea. Brian nu poate să meargă, fiindcă e aproape mort. Iar eu oricum n-aş putea să merg, din cauză c-o să fiu *foarte* ocupată cu învăţatul limbilor moarte şi conducerea Semeţiei şi participarea în echipa de matematică şi nici măcar nu mai am impresia că aş face parte din *liceul* ăsta...

Îşi şterse faţa cu dosul palmei, cu usturimi în ochi din cauza lacrimilor şi cu nasul evident umflat. *Probabil*

că arăt ca naiba. Totuşi, în cea mai mare măsură plânsul părea să-i fi trecut: acum, Chloe mai era doar furioasă.

— Trebuie să fie de-a dreptul derutant pentru tine, în clipa asta, remarcă Alek, strângând-o de umeri. Mi-aş dori să te pot ajuta.

— Relaţiile dintre Mai sunt mult mai puţin... *complicate* decât cele dintre oameni, nu-i aşa? se interesă ea, oftând.

— Cred că sunt mult mai *spontane*, răspunse Alek, zâmbind. În loc să te superi, sau s-o iei la fugă, dacă ai fi fost educată printre Mai şi nu ţi-ar fi plăcut să mă vezi cu Amy, probabil că ţi-ai fi scos ghearele.

Chloe zâmbi uşor auzind comentariul lui.

— Îmi place că ţii la mine îndeajuns cât să fii geloasă, îi zise el, cu blândeţe, strângându-i uşor braţul.

Rămaseră timp de câteva minute în tăcere, Chloe lăsându-şi capul să se odihnească pe umărul lui.

Era plăcut, dar dacă era să conducă pe cineva, oriunde, trebuia să înceapă cu adevărul. *Şi iată un bun loc pentru un început.*

— Alek, eu cred..., începu ea.

Trase aer adânc în piept, apoi continuă:

— Nu cred că e tocmai ceea ce mi-aş dori eu, în clipa asta.

El păru un pic necăjit, dar încuviinţă.

— Şi pe mine m-a cam băgat în sperieţi, când cu toată povestea aia, despre căsătorie, din bibliotecă...

Se luptă să-şi găsească exprimarea potrivită.

— Asta înseamnă o presiune foarte mare, şi, dintr-odată, să te trezeşti că eşti cuplat cu Aleasa...

Vocea îi şovăi pentru o clipă.

— Nu că n-aş crede posibil ca, într-o zi... şi n-a fost numai de distracţie, sau mai ştiu eu ce... dar n-am crezut, la început, că ar putea s-o considere cineva ca fiind permanentă. Doar *ieşim împreună*, pentru numele lui Dumnezeu! Dar, la Mai există o particularitate: până şi opţiunile noastre în privinţa ieşitului împreună ne sunt limitate, adăugă el, cu o oarecare tristeţe.

Spre stânjeneala ei, Chloe fu nevoită să recunoască în sinea ei că nu se mai gândise până acum la nimic din toate acestea dintr-o astfel de perspectivă; dintr-odată, îl nu-şi mai făcea de cap cu o nouă membră a comunităţii lor: el ieşea cu Aleasa. În minţile multora dintre cei mai maturi, ei probabil că erau deja logodiţi, urmând să aibă copii şi să-i conducă împreună pe Mai spre o întreagă nouă eră a păcii şi a prosperităţii. Suspină adânc de uşurare şi se abţinu să-i dezvăluie faptul că era posibil ca blestemul să fi fost ridicat, şi că, până la urmă, ei chiar ar putea să umble şi cu alţi oameni; pur şi simplu, nu i se păru că ar fi momentul potrivit.

Îi veni în minte o replică din episodul preferat al lui Paul din *Star Trek*: *„Am descoperit că nu-mi doresc călătoria cu o legendă..."*

Alek, în calitate de prinţ consort al ei. Pur şi simplu, nu se potrivea.

— Mai e vreo greutate pe care-ai vrea să ţi-o iei de pe suflet? o întrebă Alek, blând.

— Păi, să vedem, zise Chloe, ştergându-şi ultimele lacrimi. Tocmai am fost numită conducătoarea unui popor despre care nu ştiu aproape nimic. Şi lumea nu se prea înghesuie să mă încurajeze, să ştii. La şcoală încă sunt în urmă, iar relaţia dintre mine şi mama s-a întors cu fundul în sus de când am, hm, devenit Mai cu drepturi depline. Nu-mi mai găsesc locul nicăieri, iar *prietenii* mei — arătă cu degetul mare în direcţia bucătăriei — îşi au propriile probleme. A, şi mai sunt *şi* urmărită de cineva.

— Ce tot spui? se miră Alek, referindu-se la ultima ei afirmaţie. Coţcarul e mort; tu ai cam obţinut cu forţa un armistiţiu fragil, atât pentru noi, cât *şi* pentru A Zecea Lamă. Şi, indiferent de ce-ar crede Igor, sau oricine altcineva dintre sprijinitorii lui Serghei, niciun Mai n-ar fi în stare vreodată să se atingă de tine.

— Nu ştiu, dar pur şi simplu am senzaţia că mă urmăreşte cineva; o ştiu. Dar tipul care-l urăşte pe Brian? Rick, sau Dick, sau cum i-o zice, care a fost cu Whitney Rezza în seara aia, la Presidio...

— Nu prea cred că ar fi el în stare să se furişeze după tine: e doar un om obişnuit, şi nici pe departe la fel de bun precum Coţcarul.

Felinarul din stradă îşi răspândea lumina prin geamul jivrat, făcând ca totul din camera de baie să pară în acelaşi timp atât palid, cât şi delicat, bine definit, dar

cenuşiu. Plăcile de faianţă ieşeau în evidenţă pe fundalul tencuielii vechi; obiectele de dimensiuni mai mari, ca oglinda, sau chiuveta, păreau să se estompeze în decorul vopsit al încăperii. Trecu un automobil, spărgând tăcerea pentru câteva clipe.

— Ai aflat cine a încercat să-l omoare pe Brian? se interesă, cu blândeţe, Alek.

— Nu, n-am întrebat, răspunse ea.

Rupse puţină hârtie igienică din sul, o împături şi-şi tamponă nasul cu ea.

— Cred c-ar fi trebuit, zise apoi.

— Eu nu mi-aş face atâtea griji, zise el, cuprinzându-i umerii cu braţul şi strângând-o uşor. Tu poţi să înfrunţi orice le-ar trece lor prin cap să-ţi servească, adăugă, mângâindu-i obrazul şi împingându-i spre spate o şuviţă răzleţită de păr. Ce-ar fi să ne întoarcem la petrecere?

Ea încuviinţă, smiorcăindu-se. El îi mai rupse o bucată de hârtie igienică, dându-i-o ca să-şi sufle nasul, după care se întoarseră împreună în living, Chloe dorindu-şi cu disperare să nu arate ca o idioată.

— E totul în regulă? murmură Amy.

— Mhî, răspunse Chloe, ştergându-şi din nou nasul şi dându-şi foarte bine seama cât de clar puteau să-i dea mincinuna în vileag nasul ei roşu şi faţa umflată.

Kim arăta alarmată.

— N-a fost decât... o mică ieşire nervoasă, îşi continuă Chloe explicaţia.

Mama ei se postase lângă masa din bucătărie, ținându-se cu mâinile de marginea ei, ca de timona unei corăbii. Articulațiile degetelor i se albiseră, de cât de tare o strângea.

— Sunt, hm, un pic cam prea stresată în momentul de față, adăugă ea, cu un zâmbet șters. Pur și simplu, m-a cam copleșit totul.

Se simțea de parcă ar fi fost din nou de unsprezece ani, când fugise, plângând, în camera ei, în timpul petrecerii aniversare. Toți băieții se hotărâseră să joace fotbal pe stradă, iar Jason Pellerin îi spusese că *ea* nu poate să participe, din cauză că era în rochie. Chloe stătuse o bună bucată de timp în camera ei și plânsese. Când, în sfârșit, ieșise de-acolo, petrecerea se cam răsuflase și era pe terminate.

— Știi ce ți-ar trebui? o întrebă Paul, rupând tăcerea. *O cerere în căsătorie.*

— Paul, îl apostrofă doamna King.

— Ce-ai zice de un maraton *Matrix*? propuse Amy, scotocindu-se prin voluminoasa ei geantă roz, ale cărei cusături i se asortau cu tivul jambierelor. Tocmai voiam să i le împrumut cuiva...

— Sună... *excelent*, zise Chloe, răsuflând adânc, ușurată.

Dintr-odată, întreaga tensiune a petrecerii se risipise. *Televizorul: soluția supremă pentru petreceri.* Paul și Alek erau clar interesați, iar Kim deja luase DVD-urile și le sucea pe toate fețele, curioasă, în mâini. Mama ei reîncepu să toace pepperoni.

— Sinceră să fiu, eu nici n-am văzut partea a treia, mărturisi ea, fără să-şi ridice privirea de la planşeta pentru tocat şi cuţitul de bucătărie.

— A fost *naşpa*, ziseră, concomitent, Alek, Paul, Amy şi Chloe.

— La fel ca şi balul, comentă, cu şiretenie, Kim. Şi, la fel ca şi în cazul balului, o să stăm oricum s-o vedem.

— *Acum* te-ai prins, exclamă Paul, bătând-o pe spate.

Chloe îşi şterse ochii, însă de data aceasta nu se mai simţi jenată. Băieţii luară în sarcina lor aparent dificila sarcină de a pune DVD-urile şi de a pregăti televizorul, iar Amy se ocupă să prepare popcorn la microunde.

— Te simţi mai bine? o întrebă, încetişor, Kim.

Chloe făcu un semn de încuviinţare şi zâmbi.

— Pur şi simplu, aveam nevoie de asta... aveam nevoie să plâng.

Încă se simţea inundată de valuri de endorfine şi de ugurare. De parcă, de-acum, totul avea să fie bine.

— Şi, voi ce-aţi făcut, cât timp am lipsit eu?

— Nu mare lucru, mărturisi Kim. Mi s-a părut că aud pe cineva apropiindu-se de casă; asta, pe moment, m-a stârnit puţin. Dar nu era nimeni.

Chloe simţi cum se opresc brusc valurile plăcute. Dar, înainte s-o poată întreba mai multe, Kim se întoarse brusc spre Paul.

— Ai de gând să-ţi bei asta? îl întrebă, arătând spre paharul din mâna lui.

— Ha? bâigui Paul, smulgându-şi atenţia, fără tragere de inimă, de la opţiunile pentru ecran lat şi sunet Dolby digital.

Iar Alek îi înhăţă telecomanda cât timp el îşi privea, distrat, paharul cu cocteilul încă neatins.

— Hm, păi... Privi spre mama lui Chloe, încercând să-şi dea seama ce e de făcut. Nu, răspunse, până la urmă.

Kim se întinse şi i-l luă cu ambele mâini, după care începu să leorpăie cu lăcomie.

— Asta, rosti apoi, lingându-şi o mică urmă de frişcă de pe buze, chiar e o petrecere grozavă.

Unsprezece

O SĂ FIE *BINE*, se încurajă singură Chloe, a doua zi, dimineaţă, oarecum crezând, de data aceasta. Mama ei părea satisfăcută — sau, poate, oripilată — şi dispusă să renunţe la toată povestea cu nevoia de a fi mai prezentă în viaţa ei, cel puţin, pentru o vreme. După ce rezistase la toate cele şase ore de *Matrix*, cu Amy sforăind la prima oră din *Revolutions*, Kim oprind derularea la fiecare câteva minute ca să pună întrebări, şi Alek cu Paul certându-se în plin *Reloaded* despre motivele pentru care n-a ajuns şi Jet Li să apară în film, mama lui Chloe începuse să-i cunoască destul de bine prietenii.

Iar prietenii ei Mai nu se situau, după toate aparenţele, în afara sferei comportamentale specifice adolescenţilor normali; nici măcar Kim, cu urechile ei, şi ochii oblici, şi ghearele.

— E un pic cam excentrică, fusese singurul comentariu al mamei, după plecarea oaspeţilor.

Chloe izbucnise în râs.

— Mda, aşa e considerată şi printre Mai.

Şi iat-o acum, o şcolăriţă normală de liceu, ducându-se la ore. Aproape că ajunsese să fie absorbită de temele şi de examenele ei, pusese lucrurile la punct cu Alek, iar Brian se restabilea. Ba chiar se părea că ea s-ar putea cupla cu Brian, fără a se produce consecinţe fatale. Cât despre Amy şi Paul... ei bine, chiar nu era problema ei. După seara trecută, cei doi buni prieteni ai ei dăduseră impresia că înţeleg la cât stres era ea supusă, şi mai coborâseră un picuţ ştacheta bizareriei. Gata cu intonatul mantrei *Eu o să le fiu cea mai tare prietenă*, îşi zise, în sinea ei, adoptând un alt slogan: *N-au decât să-şi spele singuri rufele murdare.*

După ultimul ei test recuperat la franceză, Chloe se simţea nespus de bucuroasă că scăpase şi atât de încrezătoare în calificativul pe care avea să-l obţină, încât îşi semnă lucrarea cu o înfloritură şi o floare de crin. O predă cu o mică reverenţă şi un *merci beaucoup*. Madame Sassoon era deja cu cheile automobilului în mână. Mulţumită lui Kim, Chloe era ferm convinsă că va obţine un *foarte bine*.

Îşi verifică mesageria vocală: două mesaje. Unul, de la Alek, care o întreba cum se simte, iar celălalt, de la Serghei.

„Chloe, am descoperit ceva despre tatăl tău. Trebuie să cercetez proprietatea asta, din apropierea şcolii tale." Şi Serghei îi descrisese exact locul şi cum să ajungă acolo. *„E un fost cinematograf. Dacă vii să ne întâlnim acolo la patru, putem să stăm de vorbă."*

— *Sacre bleu*[1], bombăni Chloe, închizându-şi telefonul cu un gest violent.

Serghei se ţinuse de cuvânt: încerca, într-adevăr, să-i găsească tatăl adoptiv. Normal că avea să se ducă la întâlnirea cu el.

Apropo de franceză: *unde* oare învăţase Kim s-o vorbească atât de bine? Ea nu fusese niciodată în Franţa, cel puţin din câte ştia Chloe. Mulţi dintre Mai nu văzuseră ca lumea nici măcar San Francisco, darămite Canada, şi cu atât mai puţin Franţa. *Oare ei visează măcar să facă şi altceva?* Câţiva Mai reuşiseră să evadeze, cum era cazul cu Simone, dansatoarea, însă reprezentau rarităţi. Acolo era un ghetou autoimpus. Şi nu-şi dădea seama precis în ce măsură se străduia, în realitate, Serghei să-i ţină acolo.

Dar cum rămânea cu visurile ei, dacă tot venea vorba? De a conduce un imperiu al comerţului vestimentar? Oare avea să înlocuiască sclavia lui Serghei cu a ei personală? Oare vor insista toţi ceilalţi Mai să lucreze pentru ea?

Şi, hm, dacă veni vorba despre imperii ale comerţului vestimentar, ţi-aduci aminte că ai promis s-o vizitezi pe Marisol...?

Chloe tot amânase această vizită cam de multă vreme, prea sufocată de vinovăţie ca să se gândească măcar la asta. Dar acum, în sfârşit, se simţea într-o dispoziţie îndeajuns de bună ca să-şi poată aduna forţele

[1] Înjurătură în limba franceză.

pentru așa ceva și a îndura orice s-ar abate asupra ei, orice ar merita. Deja își bifase relația cu proprietara magazinului pe lista celor încheiate, așa că, în cel mai rău caz, nu s-ar fi putut schimba nimic.

Nici măcar nu mai fusese la Pateena, încă de când se întorsese de la Firebird. Odinioară, acolo fusese limanul ei sigur, casa ei, departe de propria casă și de școală. O cu totul altă categorie de oameni și de probleme, și prima ei muncă într-adevăr solicitantă din câte avusese parte vreodată. Nimic nu te putea face să apreciezi mai mult weekendurile, decât un teanc de blugi cât un fotoliu, cărora trebuia să le sfâșii, artistic, tivurile. Mica perioadă de practică de la Firebird fusese, pentru Chloe, plictisitoare și extenuantă.

Se opri în fața vitrinelor și stătu, pentru câteva momente, să privească înăuntru. Le amenajaseră ca pentru Halloween: probabil, opera lui Marisol. Avea un simț artistic cu mult superior față de posibilitatea de a și-l exprima. Un manechin era atârnat cu capul în jos, îmbrăcat cu o geacă din piele, arătând ca un liliac; altul fusese înveșmântat complet în portocaliu, ca un dovleac. Un al treilea avea o pereche de apărătoare pentru urechi remodelate astfel încât să arate ca două urechi, și unghii false Lee Press-On Nails, în chip de gheare.

Un motan, își dădu seama Chloe.

Minunându-se de ironia situației, inspiră adânc și intră.

— Ei, ia uite cine s-a întors, exclamă imediat Lania.

Evident că trebuia să fie ea acolo. Cum să nu. Altfel, expediția lui Chloe în căutarea ispășirii — și a umilinței aferente — n-ar mai fi fost întreagă. Cu toate că însemna un pericol pentru comerțul cu amănuntul, că era cu nasul pe sus față de clienți, și că încă nu era capabilă să înțeleagă cum se poate anula o tranzacție efectuată cu cardul de credit, fetei acesteia i se permisese să lucreze la casa de marcat doar pentru că avea cu vreo doi ani mai mult decât Chloe. Și iat-o acum, ajunsă asistent-manager.

— Ai venit să-ți iei lucrurile? insistă Lania, cu mâinile în șolduri și un rânjet de superioritate pe chip.

Arăta ca un personaj dintr-un desen animat difuzat după-amiaza: de genul celor care le îmboldeau pe fete și-i stârneau pe adolescenți să facă gesturi aiurea unii față de alții prin mall-uri. Chloe nu-și putu invoca nici măcar disprețul: ar fi fost ca și cum ar fi strâmbat din nas față de un clovn.

— Mă scuzi, îi zise Chloe, în loc de orice altceva, ocolind-o cu grijă și pornind spre partea din spate a magazinului.

— Ea nu vrea să stea de vorbă cu tine! țipă strident Lania, cu prefăcutul ei accent de fată de cartier pe care-l aborda uneori.

Lania era din La Jolla[1]; părinții ei erau proprietarii unei ferme de cai.

[1] Localitate din sudul Californiei, aproape de granița cu Mexicul, situată la aproximativ 20 de kilometri spre nord față de San Diego.

Chloe mai trase o dată aer adânc în piept, oprindu-se pentru o clipă în fața ușilor duble, metalice, rămase din vremea pe când acolo se afla un restaurant. Apoi, se strecură înăuntru și se așeză pe scaunul pliant din fața biroului lui Marisol.

Marisol vorbea la telefon. Își ridică privirea spre Chloe și apoi chiar se holbă la ea, ca și cum i-ar fi fost frică să nu-i fure ceva.

— Iubire, te mai sun eu. A intervenit ceva. Așteaptă puțin.

Femeia aceasta măruntă era mai în vârstă față de cât părea: părul des și frumos, lung până în talie, contribuia din plin la impresia pe care ți-o dădea, că ar fi o studentă la arte plastice. În schimb, în ochi avea o anume duritate, iar în jurul buzelor i se formau mici crețuri când își le strângea pungă.

Chloe își drese glasul, dintr-odată neștiind sigur cum să înceapă.

— De ce te-ai mai întors? o luă la rost femeia. Ca să-ți ceri scuze? Doar ți-am *spus* că, dacă nu apari în mierea rea aia, plecată rămâi pentru totdeauna. Ce s-a întâmplat, ai rupt-o cu vreunul dintre cei doi iubiți ai tăi? Ai rămas însărcinată? Dragă, în afară de cazul în care ar fi *murit* cineva, nici măcar nu vreau să aud

— Ei bine, rosti lent Chloe, la drept vorbind, chiar au *murit* mai multe persoane.

Marisol făcu ochii mari.

Chloe se gândi la Coțcar, și la încăierarea de la Presidio: unul dintre membrii Ordinului A Zecea Lamă nu se

mai ridicase, când se sfârşise totul. Şi, desigur, dac-o puneai şi pe *ea* la socoteală, asta însemna doi morţi numai acolo.

— Mama a fost răpită de sectanţii ăia ciudaţi. Şi ei... l-au trimis pe dementul ăla de asasin în serie după mine. Şi pe urmă am fost oarecum ţinută prizonieră de oamenii ăia care cam sunt rude cu mine... E o poveste cam lungă. Totuşi, dacă vrei, poţi s-o suni pe mama şi s-o întrebi pe ea.

Urmă o tăcere prelungită, timp în care Marisol o privi fix în ochi.

— Nu, zise, într-un târziu. Te... cred.

Totuşi, nu părea prea bucuroasă, ca şi cum n-ar fi *vrut* s-o creadă. Şi simţi nevoia unei ultime verificări.

— Şi nu ţi s-a simţit lipsa la şcoală?

— Li s-a spus că am mononucleoză. Iar cei de la firma de avocatură a mamei au fost anunţaţi că a plecat în concediu.

— Şi tu eşti... bine?

— Trăiesc, răspunse Chloe, ridicând din umeri.

Din nou se aşternu tăcerea, Marisol străduindu-se în mod evident să-şi dea seama despre ce ar fi politicos să întrebe şi ce ar însemna să-şi vâre nasul unde nu-i fierbe oala, unde se termina preocuparea şi unde începea curiozitatea.

Acesta era momentul în care Chloe ar fi putut să-i mărturisească. Acum putea să se scoată basma curată, să-şi arate ghearele. Să-i demonstreze lui Marisol cât de

mult i se îndepărtase în ultima vreme viaţa de cea normală: cum nici că se putea mai departe de muncă şi de ea şi de veşmintele ei originale, de chitanţe şi tivuri şi chiar de Lania. *Altădată* îi destăinuia patroanei sale lucruri pe care niciodată nu i le-ar fi spus mamei: era ca şi cum ar fi avut o soră mult mai mare, sau o mătuşă cu vederi obiective, ceva mai puţin „materne" legate de viaţa ei.

— Ce-ţi mai fac cei doi iubiţi? se interesă, până la urmă, Marisol.

Momentul se dusese.

— Acum mai e unul singur. Zace într-un pat de spital, în convalescenţă, după ce a fost snopit în bătaie pentru că a încercat să mă salveze, îi răspunse Chloe.

Se hotărî să evite o nouă tăcere stânjenitoare, ridicându-se în picioare.

— Ei bine, cam asta a fost, zise, ridicând din umeri. Am venit doar ca să-mi cer scuze şi să-ţi spun că absenţa mea nemotivată n-a fost, în realitate, chiar fără motiv.

Trăsăturile feţei lui Marisol se îmblânziră, alcătuind acum expresia ei obişnuită din situaţiile în care Chloe se mai plângea, uneori, de mama ei, sau de şcoală.

— Dar de ce nu m-ai sunat, măcar?

— Păi... m-am simţit foarte vinovată, recunoscu Chloe.

Însă acum, că se gândea mai bine, acum, că se afla în faţa femeii de care îi fusese groază s-o mai vadă măcar, i se părea oarecum ridicol.

— Tu mi-ai spus să nu mă mai întorc, şi aşa mai departe, aşa că mi-am închipuit c-o să fii supărată pe mine şi că n-o să mai vrei să vorbeşti cu mine niciodată. Mi-ai zis că asta e o afacere, nu un centru medical pentru adolescenţi nebuni.

— Of, Chloe, tare *imbécile* mai eşti, exclamă Marisol, zâmbind întristată. N-am ştiut că mama ta a fost răpită, şi tot restul. Am crezut doar că ai probleme cu iubiţii. Puteai să... *trebuia* să mă fi sunat. Mereu ar trebui să ştii că poţi să mă suni, orice-ar fi.

— Mersi, răspunse Chloe.

Să nu uiţi asta, îşi zise în sinea ei. Nu că Marisol fusese atât de drăguţă, încât s-o ierte, ci că anumite lucruri treceau peste vinovăţia personală. Trebuia să înţeleagă unde era ceea ce conta cu adevărat, şi unde era vorba doar despre sentimentele ei date peste cap, şi unde apărea diferenţa dintre una şi cealaltă.

— Am... tocmai am angajat-o pe fata cealaltă, îi zise Marisol, pe un ton şovăielnic. Nu mai pot să-ţi dau postul înapoi.

Chloe ridică o mână.

— Nu-ţi face probleme pentru asta. Crede-mă, am atâtea în cârcă, în clipa asta, încât aş ajunge să-ţi dau *iar* ţeapă, şi n-aş vrea să se-ntâmple una ca asta. Plus că, după familia mea biologică, sunt un soi de prinţesă, sau de preoteasă, sau cam aşa ceva.

Marisol făcu o figură sceptică.

— Şi ţi se dă vreo coroană?

Chloe izbucni în râs. *Măcar de-ar fi fost aşa.*

— Nu, doar o grămadă de porcării de învăţat despre poporul din care provin.

— Asta nu sună prea bine. Ar trebui măcar ceva bijuterii. În fine, acum, dac-o să vrei să lucrezi vreo câteva ore, sună-mă. Andy nu e muncitoare ca tine. În schimb, se împacă bine cu Lania.

Chloe îşi dădu ochii peste cap. Marisol izbucni în hohote zgomotoase.

În drum spre ieşire, se străduí să le evite atât pe Lania, cât şi pe fata cea nouă, aceasta din urmă tocmai sporovăind voioasă la telefonul ei mobil în timp ce rearanja umeraşele deranjate de clienţi. Avea părul vopsit negru, în stil goth, însă atitudinea îi era total necon-cordantă, oarecum ca o versiune mai superficială a lui Amy. Chloe oftă şi plecă, dar neputând să reziste ispitei de a expedia un zâmbet superior, calm, în direcţia Laniei: era evident că fata încercase să asculte conversaţia dintre ea şi Marisol.

Se îndreptă spre locul în care rămăsese vorba să-l întâlnească pe Serghei, aşteptându-se, în mod corect, ca el să întârzie cu câteva minute. La Firebird, tot restul mergea ceas, numai unii dintre mai vârstnicii angajaţi est-europeni, inclusiv Serghei însuşi, păreau să aibă dificultăţi când venea vorba să ajungă undeva la timp.

Cinematograful reprezentă o dezamăgire: nu rămăsese afară nici măcar o copertină atrăgătoare, sau orice altceva, ci doar panourile goale, pe care odinioară

fuseseră expuse afişele. Cu casa de bilete făcută zob şi pereţii din cărămidă plini de graffiti, clădirea părea un pic *mai mult* decât părăsită şi înaintată bine pe drumul spre ruină.

Dac-aş conduce eu Firebird, aş face o chestie tare cu clădirea asta, se gândi Chloe. Posibilităţile erau nelimitate: apartamente cu adevărat mari, un bar formidabil, poate chiar un nou cinematograf. Pentru spectacolele unei trupe locale *şi* proiecţia unor filme de cinematecă, sau poate o versiune proprie a cafenelei din *Smallville*. Hei, Lana[1] avea doar vreo şaisprezece ani, şi ţinea cafeneaua; Chloe tot şaisprezece avea, plus că era conducătoarea poporului său, şi om-pisică, pe deasupra. N-ar fi trebuit să aibă *nicio problemă* când venea vorba despre simpla administrare a unei cafenele.

— Chloe!

Tresări; chiar şi fără să fie atentă în mod special, cu auzul ei superior, de Mai, Chloe ar fi trebuit să-l audă apropiindu-se. Serghei era destul de masiv şi de... greoi, şi avea o predilecţie spre pantofii care ţăcăneau când mergea. Dar, iată-l acolo, la numai doi paşi, cu un zâmbet vesel pe chip şi mâinile împreunate la spate.

Era îmbrăcat mai neprotocolar ca de obicei, şi Chloe fu nevoită să recunoască faptul că asta îl făcea să pară mult mai agreabil. Doar bluza polo şi pantalonii kaki

[1] Lana Lang, personaj din seria de benzi desenate cu *Superman*, locuind în Smallville în casa învecinată cu cea a familiei Kent, şi prietenă din copilărie cu Clark Kent, eroul principal.

erau de-ajuns ca să-i dea o înfăţişare mai puţin impozantă, mai umană.

— Nu-mi vine să cred că te-am speriat, zise el, chicotind. Stai cam de mult timp printre oameni.

— Mda, foarte nostim, ripostă Chloe, revenind imediat la postura defensivă.

— Ah, îmi cer scuze, zise bărbatul mai vârstnic, oftând şi ducându-şi mâna la gură. N-ar fi trebuit să spun aşa ceva. N-a fost deloc amuzant. Am vrut doar să fac o glumă, ca să mai destind atmosfera.

Chloe se relaxă un pic.

— Sunt cam sensibilă când vine vorba despre mama, în ultima vreme.

— Total de înţeles. Haide, nu vrei să intrăm, cât timp stăm de vorbă? propuse Serghei, făcându-i semn să intre ea prima, în timp ce scotea un inel mare cu chei din buzunar. Neghiobul de proprietar n-a putut să vină: avea un alt client, pentru un restaurant de lux, aşa că aici era un fleac, prin comparaţie.

— Cam nepoliticos, zise Chloe.

Murea de nerăbdare să afle ce descoperise Serghei despre tatăl ei, sau ce anume urmărea el, însă se hotărî să aibă răbdare.

Serghei ridică din umeri.

— Aici e vorba despre afaceri. Trebuie să înveţi, Chloe, că deseori nu e nimic personal. Nu trebuie să pui la suflet. Te alegi cu un ulcer. Ah, uite!

Alese o cheie veche şi o introduse în lacătul drugului metalic care trecea prin toate acele toarte din faţă

Apoi, cu o cheie mai mică, din bronz, descuie ultima uşă dinspre stânga.

— E ca într-un joc video, se hazardă Chloe.

— Ştii ce, eu n-am jucat niciodată aşa ceva... uite, lasă-mă să intru eu primul, ca nu cumva să fie cineva acolo, la pândă, sau mai ştiu eu ce, zise, pe un ton de parcă cei care s-ar fi ocupat cu aşa ceva ar fi fost şobolani.

Îşi făcu loc înăuntru şi strigă: *Aaallloooooooo*, apoi ascultă orice posibil zgomot de mişcare, sau de mişunat. Apoi făcu un semn de încuviinţare.

— Doar o mulţime de gândaci. Locul e sigur.

Chloe îşi dădu seama, cu dezgust, că şi *ea* putea să audă insectele, cu zecile, măruntele lor picioare scoţând mici zgomote în timp ce fugeau de lumină. Remarcă, amuzată, că Serghei nu proceda, în viaţa reală, precum eroii din filmele de la cinematograf, sau de la televizor, adică nu-şi agita fasciculul luminos al lanternei, de un galben pal, peste tot pe pereţi, şi pe podea, şi pe uşi. El doar înainta, aşteptând câte o clipă ca să-şi adapteze privirea la bezna aproape deplină. Dac-ar fi fost cu faţa spre ea, Chloe ştia că i-ar fi văzut ochii micşorându-se ca două fante înguste, apoi mărindu-se, precum ochii unei pisici prin întuneric, abia zărind-se vreo urmă din iris.

Foaierul nu arăta chiar atât de dărăpănat; de îndată ce şi ochii ei se adaptară, Chloe observă că, în realitate, covorul roşu era doar prăfuit şi ros, nu rupt şi nici mucegăit. Tejgheaua bufetului avea sticla spartă în vreo

două locuri, şi aparatele de preparat popcorn dispăruseră. Păcat: totdeauna îşi dorise să aibă şi ea unul. Ar fi fost drăguţ să-şi poată lua un astfel de aparat acasă. Mai exista o cutie cu şerveţele, având şi şerveţele în ea, şi un candelabru din imitaţie de cristal, cu o parte din lămpi şi braţe lipsă.

— Ce ai de gând să faci cu clădirea asta? se interesă Chloe, care deja începuse s-o redecoreze în minte.

— Încă nu m-am hotărât, îi răspunse Serghei, ridicând din umeri. Ştiu că e posibil să te dezamăgesc, dar în afară de cazul în care structura de rezistenţă ar fi într-adevăr intactă, şi am putea să-i găsim o întrebuinţare, există varianta ca toată clădirea să fie demolată. Terenul pe care e situată ar fi mai valoros pentru apartamente. Sau pentru o parcare: din astea ies banii adevăraţi.

Chloe oftă. Ce, ruşii — bine, el era abhaz — n-ar fi trebuit să fie mai bine educaţi şi mai intelectuali şi cu un simţ artistic mai bine dezvoltat decât americanii? Cum era posibil ca el să nu ia în seamă toată această grandoare a decadenţei, frumuseţea ruinată a acestui loc?

— Şi, cum te descurci cu Kim, la învăţatul limbii Mai? o întrebă el, ca într-o doară, lungindu-şi gâtul peste una dintre tejghele, ca să examineze ce mai rămăsese din maşinăriile slinoase.

— Hm, încă nici n-am început de-a binelea, recunoscu Chloe. Dar eu tocmai mi-am terminat de recuperat restanţele de la şcoală, şi învăţ destul de repede.

Bine, e drept că nu era la fel de adevărat şi în privinţa limbilor străine... dar ea era destul de convinsă că nu va fi nevoie decât să memoreze. Nu avea *timp* să înveţe toate conjugările, sau cine ştie ce alte noţiuni de egipteană veche va trebui să deprindă până mâine.

— Doar să nu uiţi de public, îi atrase atenţia Serghei, mai mult ca o sugestie, decât ca o mustrare.

Şi Chloe îşi dori ca şi mama ei să fi avut o conduită ceva mai asemănătoare cu a lui, măcar uneori.

— Tu, pentru ei, eşti ca o a doua venire a Mântuitorului... aşa că ai grijă să nu-i dezamăgeşti.

Chloe suspină din nou. Uite că a venit şi asta. Cea de-a doua conversaţie inevitabilă a zilei. Sări până în locul în care stătea cândva cel care rupea biletele şi rămase acolo, pe scândura aceea lată de zece centimetri, într-o poziţie imposibilă pentru orice fiinţă omenească, excepţie făcând, poate, doar Jackie Chan sau Jet Li.

— Serghei, eu nu mi-am dorit asta niciodată, mărturisi ea, punându-şi tot sufletul în cuvinte. Cred că mi-aş fi dorit să-mi termin mai întâi liceul, să merg la facultate, şi, eventual, să-mi pun bazele propriului imperiu comercial, cu magazine de îmbrăcăminte. Nimic din ce mi-am dorit vreodată nu implica gheare, urechi de pisică sau conducerea poporului Mai.

— Da, dar eşti cine eşti, preciză Serghei, întrerupându-şi inspecţia ca s-o fixeze pe fată cu ochii lui oblici. Îşi lăsă capul într-o parte, exact ca un motan. Nu poţi să schimbi nimic, adăugă el.

— Ce-am vrut eu să spun — Chloe inspiră adânc — este că nu *vreau* să preiau Semeţia de la tine.

Afară, fireşte, de cazul în care s-ar dovedi că tu ai trimis într-adevăr pe cineva ca să-mi omoare mama. Dar, şi în acest caz, Chloe şi-ar fi ales pe cineva care să conducă, alături de ea. Pe Igor, sau pe Olga, sau pe altcineva.

— Chloe, e foarte drăguţ ce spui, replică Serghei, cu sinceritate. Dar, în realitate, tu nu mi-o iei. Şi, oricum, tu eşti Aleasa: e dreptul tău.

— Nu-i aşa, zise Chloe, un pic ezitantă, nu-i aşa că e un pic ciudat, în zilele noastre, în epoca noastră, să avem conducători *ereditari*? Adică, doar pentru faptul că m-am născut cu anumite calităţi, asta chiar să mă facă potrivită pentru conducere?

— Da, e ceva arhaic, *eu* sunt de acord... chiar dacă sunt şi singurul. Nu e tocmai o postură bazată pe merite. Eu am clădit compania Firebird din temelii şi ador s-o conduc, dar asta n-are nici cea mai mică importanţă. Precedenta noastră conducătoare a Semeţiei, lăsând deoparte orice altceva, chiar a încercat să *realizeze* ceva. Ea a avut ca scop unirea tuturor acelor Mai împrăştiaţi prin Europa de Est, şi a trudit din greu ca să reuşească.

Lăsând deoparte orice altceva? Ce-o fi vrut să spună prin asta?

— Numai că Europa de Est a fost — şi încă este — un loc foarte primejdios în care să trăieşti, iar vremea noastră acolo trecuse. Prea multe războaie, prea multe

prejudecăți, prea multe violențe inutile. Scopul meu a fost totdeauna să plecăm cu toții de-acolo. Să mergem spre vest. Să fugim de noi înșine și s-o luăm de la capăt, într-o lume nouă. Poate chiar să scăpăm și de vechiul blestem, adăugă, un pic întristat. Am trudit din greu ca să-i aduc aici pe toți, să clădesc Firebird, să creez aici un loc sigur în care să putem trăi cu toții. Nu crezi că asta mă îndreptățește să fiu conducător?

— Sigur, răspunse Chloe, neștiind ce altceva ar fi putut să spună.

Serghei oftă.

— Mare păcat că nimeni altcineva nu mai e de părerea ta. Mă întreb dac-o mai fi rămas ceva în sala principală a cinematografului... de obicei, se scot scaunele și se vând la licitație. După tine, o invită, deschizându-i ușa și făcându-i o mică plecăciune în timp ce ea intra.

Întunericul de dinăuntru era de nepătruns, însă Chloe resimțea vastitatea spațiului din jurul ei. Era un loc bun în care să ți se tragă o sperietură. Se simțea de parcă ar fi fost gata să plutească prin aer.

— Hei, unde sunt întrerupătoarele? întrebă ea.

— Îmi pare rău după micile noastre conversații, zise Serghei, și vocea i se auzi deodată de la vreo zece pași distanță de ea, total imposibil de localizat. Și după partidele noastre de șah, adăugă el.

— Și mie, mărturisi, la rândul ei, Chloe. E oprit curentul, sau ce?

Întinse brațele în față, bâjbâind după peretele cel mai apropiat, dintr-odată neliniștită.

— Îmi vor lipsi și mesele noastre împreună.

— Dar nu trebuie să renunțăm la ele doar pentru că eu nu mai locuiesc în prezent acolo, zise ea.

Să fi fost doar frica ei de întuneric, sau chiar existase ceva rău-prevestitor în tonul lui?

— Mă tem că nu va mai fi posibil, răspunse bărbatul mai vârstnic, cu regret în glas. Nu din cauză că tu ești Aleasa, sau de altceva...

Deodată, toate luminile se aprinseră, la întreaga capacitate. Sala cinematografului fu inundată de o lumină galbenă, strălucitoare, și Chloe se simți orbită, acoperindu-și fața cu palmele cu o secundă prea târziu.

— ...ci pentru că tu vei fi *moartă*.

Chloe se forță să-și deschidă ochii, clipind dureros, pe măsură ce mușchii acestora îi contractau pupilele mai repede și mai mult decât fuseseră vreodată.

În fața ei se afla Coțcarul.

Doisprezece

Primul lucru care-i trecu prin minte fu: *Oh, Doamne, uite că n-a murit.*

Alexander Smith, zis şi Coţcarul, asasinul psihopat din Ordinul A Zecea Lamă, ar fi trebuit să fie mort.

Când Chloe se luptase cu el pe podul Golden Gate, îl văzuse prăbuşindu-se spre moarte, sau aşa avusese impresia. Când cei din A Zecea Lamă aflaseră, trimiseseră o *armată* de asasini să răscolească oraşul în căutarea ei, ca să-i răzbune moartea. Însă adevărul era că, în ultima clipă, ea îi întinsese mâna... ca să-l ajute să se *salveze*, din raţiuni pe care niciodată nu reuşise să le exprime cu adevărat în cuvinte, mai departe de „aşa mi s-a părut că trebuie să fac".

Era înalt, musculos, poate un pic mai slab decât ultima oară când îl văzuse, cu aceeaşi coadă de cal blond-alburie atârnându-i peste umăr, aceiaşi ochi de nebun, acelaşi costum negru dintr-un material gen neopren, care fără îndoială conţinea aceleaşi nenumărate pumnale, cuţite, *shuriken* şi alte felurite arme tradiţionale pentru A Zecea Lamă.

— Chloe King, zise Coţcarul, cu o urmă de zâmbet.

— Arăţi bine, îi zise Chloe, fără să se poată abţine.

Acum *nu* era momentul să aibă umor. *Şi Coţcarul ar fi prea puţin probabil să aibă simţul umorului.*

— Ce se-ntâmplă aici? ceru ea socoteală, întorcându-se cu faţa spre Serghei.

— Mă... tem... că timpul petrecut printre noi ţi s-a sfârşit, Venerată Conducătoare, îi replică Serghei, cu o mică plecăciune batjocoritoare. Îmi pare rău c-o să lipseşti la întâlnirea de mâine.

— De ce faci asta? îl întrebă Chloe, deşi ştia oricum răspunsul.

— N-ai fost atentă la *nimic* din ce ţi-am zis? ripostă Serghei, exasperat. Acum, că ai apărut tu, Semeţia o să mă azvârle deoparte. Treizeci de ani de muncă trudnică — din viaţa *mea* — aruncaţi, pur şi simplu. Nu prea cred c-o să las o adolescentă parvenită, crescută printre *oameni*, să-mi ia totul, indiferent care i-ar fi descendenţa.

— Descendenţa...? întrebă Chloe, nedumerită.

— Mama ta a fost precedenta conducătoare a Semeţiei noastre, o lămuri Serghei.

Şi, în timp ce el vorbea, Coţcarul stătea nemişcat ca o statuie, zâmbind din când în când, în anumite momente.

— Sora ta ar fi fost următoarea conducătoare: era mai mare decât tine, ştii, şi-a fost nevoie de toate cele nouă lame pentru ea. Dac-ar fi supravieţuit, acum am fi avut

două „Alese", adăugă el, chicotind. Ceea ce nu s-a mai întâmplat de multă vreme.

Chloe simți o greutate în adâncul stomacului. Închipuie-ți doar... o soră, care și ea putea să moară și să se-ntoarcă la viață, care ar fi putut să-i preia o parte din povară, care chiar fusese crescută în spiritul Mai și-ar fi putut să-i arate calea... *Ia stai*... două *„Alese"?* Dar cum rămânea cu al treilea, cu fratele despre a cărui existență posibilă îi pomenise Kim? Serghei părea să nu știe nimic despre el... Chloe își ascunse gândul acesta undeva, în adâncurile minții.

— Domnul aici prezent — Serghei făcu un gest cu înfloriturі spre Coțcar — s-a ocupat de ea. Biata fată: n-ar fi trebuit să hoinărească pe străzile orașului, noaptea, de una singură...

Prin mintea lui Chloe trecură, fulgerător, imagini ale visului ei repetitiv: cel despre moartea surorii sale. Se cutremură, dar își concentră din nou atenția asupra prezentului. Tot nu înțelegea. Își plimbă privirea de la unul la celălalt. Coțcarul își *dedicase* existența nimicirii poporului Mai... era viața lui. Și el cu Serghei, căpetenia Semeției, *lucrau împreună*?

— Am tot încercat să-ți dăm de urmă, o vreme, povesti Serghei, întorcându-se din nou spre Chloe. Într-un final, am presupus că ai murit în timpul confruntărilor violente dintre georgieni și abhazi. Imaginează-ți mirarea mea, când ai apărut *aici*, chiar sub nasul meu!

— Voi doi colaboraţi ca să omorâţi pe oricine ar putea deveni adevăratul conducător al Semeţiei?

— Fraza asta chiar nu-mi place, replică Serghei, cu o strâmbătură.

Coţcarul doar zâmbi.

— Dar, da. În această unică privinţă, drumurile noastre se intersectează: A Zecea Lamă nu doreşte să existe conducători puternici, misterioşi, ai poporului Mai, capabili să-l unifice şi să-l conducă spre victorie — sau spre ce altceva şi-or închipui ei că i-ai putea conduce — în timp ce mie îmi cam place actuala mea postură.

— Lucrezi împreună cu un om care vrea să ne şteargă de pe faţa pământului, insistă Chloe, senzaţia aceea de greutate din adâncul stomacului transformându-se în furie, pe măsură ce deruta i se risipea. Cu cineva care a *omorât* mai mulţi Mai! Dacă, într-adevăr, ţii atât de mult la ei, cum de eşti în stare să-i asasinezi, să ne asasinezi? Doar mi-ai tot spus că am rămas atât de puţini! argumentă ea cu disperare, străduindu-se să înţeleagă.

— Da, e o asociere cam bizară, recunosc, zise Serghei, clătinând aprobator din cap. E mare păcat, din punct de vedere genetic, pierderea a două fete ca voi, însă reprezintă un sacrificiu mărunt, când vine vorba să împiedici apariţia haosului în cadrul Semeţiei... care o ducea chiar *perfect* înainte să apari dumneata, domnişoară King.

Chloe deschise gura să mai spună ceva, dar nu găsi ce. Coţcarul era în continuare nemişcat, însă cine putea să ştie cât avea să mai dureze până când el va ataca? Timpul trecea.

— Tu ai trimis s-o asasineze pe mama? întrebă, în cele din urmă, încet.

— Pe care dintre ele?

Chloe miji ochii spre el.

— Pe cea adoptivă, răspunse.

Însă acum, dacă se gândea mai bine...

— Da, îi răspunse, prompt, Serghei. Dar asta a fost înainte să aflăm cu toţii că tu eşti „Aleasa". Atunci, nu erai decât o altă Mai pe care o primeam cu braţele deschise în haita noastră, numai că tu nu păreai încă pregătită să-ţi laşi trecutul în urmă. Aşa că nu făceam decât să grăbim puţin procesul.

— Aţi fi avut nevoie să-i omorâţi pe mai mulţi, nu numai pe mama, ca să mă prindeţi cu totul în haita voastră, replică, înfierbântată, Chloe. Ar fi trebuit să-i omorâţi pe Paul, pe Amy, pe Brian...

— Eu fac ceea ce trebuie făcut, replică Serghei, ridicând iar din umeri. Nu te măguli singură, considerându-te prima dintre Mai care să fi fost crescută de oameni. Ei sunt şase miliarde, iar noi, numai o mie, Chloe. Ei nu au nevoie de tine. *Noi*, da. Mă rog, adăugă el, pe un ton de scuză, nu de *tine*, evident, dar aşa, la modul general.

Coţcarul păru să se încordeze puţin, în fine, plictisit de conversaţie.

— Dar măcar mi-ai căutat, câtuşi de puţin, tatăl? îl întrebă Chloe pe Serghei, deşi ştia deja răspunsul.

Serghei îşi vârî inelul mare cu chei înapoi în buzunar, pregătindu-se să plece.

— Nu ştiu. E posibil să-l fi căutat Olga, din moment ce am pomenit despre asta de faţă cu ea. Şi chiar îmi lipsesc momentele noastre petrecute împreună, adăugă, oftând. În oricare alte condiţii, aş fi fost mândru să-ţi fiu eu tată.

— Eu m-am săturat să ascult toate astea, mârâi până la urmă Coţcarul. Pregăteşte-te să mori, târfă Mai.

Începu să-şi încrucişeze braţele peste piept, vârându-şi mâinile în mânecile opuse, în căutarea câte unei lame.

— Nu vorbi aşa cu ea, se răsti Serghei, iritat. Tu doar fă-ţi treaba, şi-atât.

— M-am săturat şi de tine, Demone, ripostă Coţcarul, pe un ton inexpresiv, şi imediat azvârli cu precizie o *shuriken* spre el.

Înainte să poată reacţiona cumva Chloe, steluţa îşi încheie zborul îngropându-se în gâtlejul lui Serghei. Se înfipse chiar sub barba lui îngrijită, tunsă scurt, şi din locul acela începură să şiroiască panglici lungi, de un roşu întunecat.

— Tu..., gâlgâi Serghei, smulgându-şi steluţa din gât.

Scoţându-şi ghearele, se năpusti asupra Coţcarului.

Alexander sări cu uşurinţă deoparte din calea lui, dar nu îndeajuns de departe încât să evite ca una dintre

labele dolofane, pătrăţoase, ale lui Serghei, să-i grebleze braţul cu cinci şanţuri însângerate. Se răsuci ca un titirez şi înfipse un cuţit lung în spinarea lui Serghei, făcându-l să scoată un sunet situat undeva între geamăt şi ţipăt, complet neomenesc.

— Şi tu eşti Mai, Serghei Shaddar, şopti Coţcarul, în timp ce-l ţinea cu o mână pe Serghei, ca să-şi afunde mai mult lama în trupul lui. Tu nu însemni nimic pentru mine.

Serghei mai scoase un ultim geamăt bolborosit şi se stinse.

Treisprezece

CHLOE PRIVEA CU GURA CĂSCATĂ scena din faţa ei. Se simţea cumva desprinsă de ea, ca şi cum ar fi văzut-o la televizor. Era, pur şi simplu, prea mult pentru puterea ei de înţelegere.

Serghei şi Coţcarul lucraseră împreună. *Iar acum relaţia dintre ei părea să se fi, hm, sfârşit.* Serghei contribuise la asasinarea surorii ei, iar acum o ademenise pe Chloe în cinematograful acesta, astfel încât Coţcarul s-o poată omorî şi pe ea.

Cine era mai bun dintre ei doi? Asasinul, sau cel care-şi trăda poporul?

Hei, Chloe. FUGI!

Se scutură din gândurile ei tocmai când Alexander lăsă trupul lui Serghei să se prăbuşească pe podea cu un dizgraţios *buf*. Şi, spre deosebire de Chloe, Serghei nu dădu nici cel mai mic semn cum că s-ar întoarce vreodată la viaţă.

— Ei, ca să vezi, comentă Coţcarul, dar fără prea mare mirare, el chiar nu era adevăratul conducător al Semeţiei

Asasinul din fața ei probabil că știa mult mai multe despre Mai decât ea, își dădu seama Chloe.

— Chiar și pentru un Mai, era un trădător mizerabil, continuă Coțcarul, scoțându-și cuțitul din trupul lui Serghei și ștergându-i lama. Apoi se întoarse cu fața spre ea. Tu, pe de altă parte...

Ar fi trebuit să rămână și să se lupte cu el, sau să fugă? Acea parte din Chloe care o smulsese din gândurile ei adineauri o zorea încă să fugă, însă, fără să-și dea seama precis de ce, nu i se părea că ar fi o mișcare înțeleaptă. *Nu e bine să-ți lași spatele expus... mai ales în fața cuiva dotat cu arme care pot să ajungă departe.*

— Eu, pe de altă parte...? îl îmboldi ea, încordându-se și pregătindu-se să intre în dispoziția pentru luptă, făcând câțiva pași la stânga.

— Tu ai fi o conducătoare cu adevărat măreață; falșii voștri zei au ales bine. Mare păcat că nu ești om. Acesta fiind motivul, adăugă el, pe un ton de scuză și făcându-i o mică plecăciune, pentru care trebuie *neapărat* să fac asta.

— Tu nu trebuie să faci nimic *neapărat*, îi atrase atenția Chloe, deplasându-se astfel încât să fie cu spatele spre ieșirea din sala cinematografului, capul lui Serghei fiind îndreptat spre picioarele ei. Eu n-am făcut niciodată vreun rău cuiva... pentru numele lui Dumnezeu, chiar am încercat să te salvez și pe *tine*, când ai căzut.

— Știu, răspunse Coțcarul.

Şi, pentru doar o clipă, expresia lui imperturbabilă se destrămă, lăsând locul nedumeririi. Însă momentul trecu repede, şi el îi aruncă un zâmbet încrâncenat, scoţând la iveală două pumnale. Unul dintre ele era încă pătat de sângele lui Serghei.

— Probabil că asta se datorează faptului că ai fost crescută de oameni. Ar fi fost un experiment interesant — dacă n-ai fi fost Aleasa, adică — să vedem ce ai fi devenit. Să vedem pe care dintre tabere ai fi ales-o.

— Nu. Există. Nicio. *Tabără.*

Chloe sări exact când el îşi aruncă unul dintre pumnalele lungi spre ea; sări drept în sus, şi arma trecu pe sub ea, înfigându-se în peretele tapetat cu catifea din spatele ei.

— Există bine şi rău, noi şi voi, zise Coţcarul, dându-i târcoale şi ţintuind-o cu privirea.

— Nu, există oameni sănătoşi şi *demenţi* afurisiţi, îl corectă Chloe. Sau, în cazul tău, demenţi afurisiţi şi demenţi afurisiţi *rău.*

La un moment dat, el scoase un al doilea cuţit, ca să-l înlocuiască pe cel aruncat; Chloe constată, iritată, că nu observase când anume. În acelaşi timp, el reuşise s-o îndepărteze de ieşire, astfel încât să se situeze între ea şi uşă: Chloe se afla, acum, în poziţia cea mai nepotrivită cu putinţă pentru salvare.

— Şi cu Brian cum e? insistă ea, continuând să ocolească trupul lui Serghei, în sensul acelor de ceasornic.

Capul lui parcă arăta spre ieşire. A fost „bine" ce i-a făcut lui Ordinul?

Coţcarul se încruntă.

— Pentru fapta lui, Richard nu are nicio scuză, să trateze aşa un om, şi încă pe unul de-al *nostru*. Puteau să se găsească şi alte modalităţi de a se ocupa de fiul lui Whitney.

Mâinile i se mişcară atât de repede, încât le mai văzu doar ca prin ceaţă, şi deodată două pumnale zburau, învârtindu-se prin aer, spre ea.

Chloe scoase un sâsâit şi se azvârli în sus şi înapoi.

Îşi scoase ghearele şi se prinse de spătarul unui scaun, ştiind că-l va găsi acolo. Picioarele i se lăsară în jos, cu ghearele scoase, apucându-se de un scaun de pe rândul următor. Dintr-odată, se simţea îngrozită, dar puternică, hăituită, dar stăpână pe sine.

Se lăsă în genunchi pe îngustul spătar al scaunului, abia având nevoie să-şi menţină echilibrul cu vârfurile ghearelor.

— A, uite cum apare animalul. Asta-mi uşurează misiunea, comentă Alexander, zâmbind.

Şi azvârli un pumnal din argint, care vâjâi spre ea. Şi el, la rândul lui, era cine trebuia să fie: vânătorul.

Chloe se răsuci şi sări de pe spătarul unui scaun pe altul, şi aşa mai departe, tocmai până în partea din faţă a sălii.

Păstrează-ţi controlul, se povăţui singură. Însă se simţea atât de *bine* în mişcare!

— Sora ta a fost greu de ucis, rosti Coțcarul, vrând s-o necăjească, în timp ce alerga pe intervalul dintre scaune, încercând să țină pasul cu ea.

Sora mea.

Până ca măcar să afle Chloe că avea o soră, fata deja murise. Grație lui Serghei. Și Coțcarului.

Furia îi explodă în suflet, arzându-i membrele. Făcu un ultim salt sălbatic, de pe primul rând de scaune până în avanscenă, răsucindu-se prin aer astfel încât să aterizeze cu fața spre Coțcar. Acum, se afla undeva mai sus, un avantaj vizibil.

— O ultimă întrebare, rosti ea, printre dinți. *Tu* ai fost cel care m-a urmărit tot timpul?

— În afară de cazul în care ar mai fi fost și altcineva, da, răspunse el, sărind de pe podea până pe scaunele din primul rând.

Începu să alerge pe spătarele acestora la fel de sprinten de parcă ar fi fost Mai.

— Numai că tu ești aproape totdeauna înconjurată de oameni. Trebuia să te prindem singură.

Și Coțcarul se avântă înainte, zburând spre scenă și aterizând cu precizie, într-o poziție ghemuită.

Dar Chloe se azvârli asupra lui, mârâind, înainte ca el să ajungă jos. Avu nevoie să-și adune toate puterile ca să se împotrivească instinctului care o îndemna să-l lovească în piept, sau în burtă, scoțându-i mațele, așa cum ar face o pisică veritabilă. Însă își dădea seama că, pe sub neopren, el avea o platoșă Kevlar care-i proteja brațele și pieptul.

Aşa că-şi întinse rapid ghearele, ţintindu-i gâtul, chiar deasupra armurii de un negru mat, unicul loc expus şi vulnerabil.

Coţcarul îşi apropie braţele unul de celălalt şi le ridică, ţinând un pumnal îndreptat oblic în jos, de-a curmezişul încheieturii, ca să-şi apere beregata. Ghearele mâinii ei stângi zăngăniră în contact cu metalul, trimiţându-i vibraţii în sus pe braţ, ca un cui îndoit înapoi. În schimb, ghearele mâinii drepte nimeriră ceva; când se retrase de lângă el, văzu sânge, însă nu putu să-şi dea seama dacă-i rănise mâna, sau urechea. Coţcarul nici nu urlase: doar icnise, umplându-şi plămânii sufocaţi cu aer.

Ea făcu două salturi mortale înapoi şi ateriză la cincisprezece paşi distanţă de el. Îşi ridică mâinile, apărându-şi la rândul ei gâtul, şi-i aşteptă riposta. Dacă i-ar fi întors spatele şi-ar fi fugit, Chloe ştia că s-ar fi ales cu un pumnal înfipt între vertebre.

Iar cinematograful ar fi putut să se transforme, lesne, în mausoleul ei.

Şi s-ar fi trezit cu el aplecat deasupra ei, aşteptând, şi l-ar fi văzut scoţându-şi micul pumnal din argint şi retezându-i beregata cu el. De şapte ori. Până când nu avea să se mai trezească.

Chloe fu cuprinsă de panică pentru o clipă, inundată de amintiri care nu-i aparţineau. O fată, alergând prin întuneric. Un oraş, noaptea. O alee. Visul avut de ea... un tatuaj, pe un braţ. *Sodalitas Gladii Decimi. Sora ei.*

Coţcarul se ridică, tremurând puţin, însă deja avea o *shuriken* în mâna din care dispăruse pumnalul.

Chloe îşi pierduse concentrarea.

— NU MIŞCĂ NIMENI!

Se întoarseră amândoi.

Uşile cinematografului se izbiseră de pereţi şi un poliţist îşi făcuse apariţia acolo, cu pistolul calibrul 45 scos din teacă şi ţintind spre ei. Era greu să-şi dea seama spre *care* dintre ei ţintea. Dar nu mai avea importanţă: un altul apăru lângă el, trăgându-şi de asemenea piedica armei. Un al treilea trecu în faţa lor, observă cadavrul şi fugi să îngenuncheze lângă el.

— Cu amândoi vorbesc. LĂSAŢI-VĂ ARMELE JOS, strigă primul poliţist.

Pentru o fracţiune de secundă, Chloe şi Coţcarul îşi avură momentul lor, privindu-se unul pe celălalt. Apoi, concomitent — fără vreun semnal — amândoi porniră în fugă în direcţii opuse. Chloe se îndreptă spre ieşirea de incendiu din dreapta scenei.

— AM ZIS: NU MIŞCĂ NIMENI! zbieră din nou poliţistul.

Ea sări jos de pe scenă, drept înainte, concentrându-şi întreaga forţă în braţe şi ghemuindu-se, ca o ghiulea. Se izbi de uşă, făcând-o să se deschidă tocmai în timp ce detuna cea dintâi împuşcătură. *Tare.* Mai tare decât ar fi crezut, din ce văzuse la televizor.

Chloe ţâşni afară pe uşă şi se rostogoli pe pavajul de afară, ferindu-se într-o parte şi trăgându-şi picioarele

sub ea înainte ca uşa să se trântească la loc cu putere în urma ei. Îşi văzu articulaţiile degetelor, cu care-şi protejase creştetul capului, însângerate şi jupuite.

Porni, alergând şi sărind şi săltându-se de pe un hidrant pe o copertină, apoi pe scara de incendiu şi, în sfârşit, pe acoperiş, apucându-se şi avântându-se, până când ajunse din nou foarte sus, unde putea să înainteze repede şi în siguranţă, unde-i era cu adevărat locul.

Paisprezece

ŞI ACUM?

Chloe alerga mai departe, dar se silea să *gândească* lucru pe care instinctele ei pisiceşti nu-l agreau.

Îşi petrecuse ultimele câteva săptămâni acasă, refăcându-se după un precedent atentat asupra vieţii ei, integrând relativ subitele manifestări ale noilor sale capacităţi, două învieri din morţi, Ordinul A Zecea Lamă, poporul Mai, precum şi relaţia dintre acestea din urmă, din ultimele milenii, în normalitatea vieţii ei de adolescentă.

Dar ce *nu* făcuse?

— Nu m-am pregătit, nu mi-am găsit o cameră sigură, n-am descoperit Grota Pisicii, răspunse Chloe, către cerul nopţii, în timp ce sărea de pe o clădire pe alta, ignorând faptul că se afla la vreo treizeci de metri înălţime. Nu m-am antrenat cum trebuie pentru luptă. Nu mi-am alcătuit un fel de strategie defensivă. N-am iniţiat un exerciţiu de urgenţă pe care să-l urmăm, eu, Amy şi Paul. Şi Kim. Şi Alek. NU MI-AM FĂCUT UN PLAN.

Se certă singură pentru faptul că nu făcuse toate acestea la timp. *Negarea totală nu salvează viețile*, se gândi ea.

— Un pic cam târziu, Chlo, bombăni.

Bine măcar că, probabil, Coțcarul n-o mai urmărea acum. Oricât de puternic și de îndemânatic ar fi fost, Alexander tot om rămânea, și nu-i erau la îndemână toate salturile și mișcările ei, cu atât mai puțin în ritmul acesta. Pentru o clipă, Chloe își permise să și-l imagineze într-un Coțcaro-mobil, stând la volan cu un rânjet malefic pe față, ca un Joker[1] blond. Oricum, chiar și să fi avut mașină, el probabil că în clipa de față era preocupat să accelereze și să se îndepărteze pe cât posibil mai mult de polițiști, fără să se mai sinchisească de ea.

— Slavă Domnului că există poliția, bombăni Chloe, măcar o dată în viață fără ironie. Dar de unde-or fi știut ce se petrecea acolo? Oare cum de-au știut că e cineva înăuntru?

Se îndreptă spre cel mai înalt punct al orizontului apropiat din fața ei, o antenă mare pentru satelit, de tip farfurie, fixată solid, dar fără pricepere, de vârful unui horn. Dacă o urmărea cineva — poliția, sau Coțcarul, sau oricine altcineva — ar vedea sigur.

De îndată ce se văzu stând în echilibru deasupra farfuriei, strângând cu o mână de marginea acesteia, își scoase singura armă pe care o avea la dispoziție.

[1] Aluzie la personaje din seria *Batman* și la vehiculul botezat *Batmobil*.

Telefonul ei mobil.

Mai întâi, sună la Firebird.

— Alo, aici Firebird L.L.C., se auzi vocea secretarei.

Cineva chiar ar trebui să-i atragă atenția să renunțe la accentul rusesc pentru convorbirile cu exteriorul, se gândi Chloe. *Știa* că Alexandra era capabilă să vorbească engleza aproape perfect; așa, tot restul însemna fandoseală.

— Sunt Chloe. Dă-mi-o pe Olga.

— Este ieșită pentru moment... pot să-i transmit ceva?

— Nu. Dă-mi-l pe Igor.

— Venerată Conducătoare, este într-o ședință, veni răspunsul, respectuos, dar prompt.

— Scoate-l de-acolo, ceru Chloe, dându-și ochii peste cap la auzul straniei neconcordanțe a cuvintelor celeilalte femei. E *foarte* important.

— Da, Venerată Conducătoare, răspunse Alexandra, trecând-o în așteptare.

Chloe era încă uluită: îi fusese evident că fata cealaltă n-o plăcuse de la început, însă acum făcea orice-i cerea, fără ezitare și doar cu o mică notă de sarcasm.

După o surprinzător de scurtă așteptare, Igor răspunse.

— Alo?

Tonul îi era puțin iritat și răstit. *Nu se prea dă în vânt după toată povestea asta, cu conducătoarea spirituală.*

Ceea ce avea să facă să sune cu mult mai neplăcut ce urma să-i spună.

— Igor, Serghei e mort.

Urmă o tăcere, ca şi cum el s-ar fi întrebat dacă a auzit bine. Engleza lui Igor nu era perfectă, aşa că putea fi de înţeles.

— Ce tot spui? o întrebă, în cele din urmă.

— Coţcarul tocmai l-a omorât pe Serghei. Eram cu el la cinematograful de care vă interesaţi voi.

Avea să-l împovăreze mai târziu cu amănuntele despre faptul că ea se afla acolo fiindcă Serghei voia să fie *asasinată*; deocamdată, nu voia decât să transmită vestea.

— Stai, stai. Coţcarul mai trăieşte? Am crezut că l-ai omorât.

— Nu, în realitate, am încercat să-l *salvez*... ah, las-o baltă, oftă Chloe.

Într-o bună zi, avea să lămurească ea şi toată povestea asta.

— Se pare că el *n-a* murit când a căzut de pe podul Golden Gate. Cumva, a reuşit să scape cu viaţă. Şi adineauri l-a omorât pe Serghei, în clădirea cinematografului.

— Care cinematograf? vru să ştie Igor, ridicând tonul.

— Cinematograful pe care voi vă gândeaţi să-l cumpăraţi şi să-l demolaţi, ca să construiţi apartamente, sau altceva, zise Chloe, exasperată de faptul că el alesese să se fixeze tocmai asupra acestui punct anume.

— Dar noi nu ne gândeam să cumpărăm niciun cinematograf... Nu știu despre ce tot vorbești tu acolo.

Chloe se lăsă în spate pe marginea farfuriei, năucită. Și-așa era destul de grav faptul că Serghei încercase s-o omoare, dar uite până unde mersese el cu planul... Făcuse rost de cheile unei proprietăți despre care nu știa nimeni de la Firebird, doar ca să aibă la dispoziție un loc convenabil în care să fie omorâtă Chloe. O pusese pe Olga să-i caute tatăl lui Chloe, ca să aibă pretextul unei întâlniri cu ea acolo. Oare mai era și ceva în legătură cu care să nu fi mințit Serghei... sau cineva din cadrul semeției față de care să nu fi mințit?

— Unde e cinematograful acela? o iscodi Igor. Ajung imediat acolo...

— Nu, îl întrerupse Chloe. Mișună poliția. Au apărut imediat după ce am început să ne luptăm, eu și Coțcarul. Ține-te la distanță... spune-le *tuturor* să se țină la distanță, și e valabil și pentru *kizekh*. Nu putem risca să ne expunem.

Nu-i venea să creadă că putea să vorbească astfel.

— Ești sigură că e mort? o întrebă Igor, aproape în șoaptă.

— Sunt foarte sigură, Igor, răspunse ea, cu toată blândețea de care era capabilă. Dacă ar mai fi existat vreo șansă ca el să supraviețuiască, atunci ei l-ar fi dus la spital. Dar părea mort de-a binelea. Îmi pare rău.

Urmă o tăcere prelungită.

— L-ai omorât pe Coțcar? întrebă până la urmă Igor, cu un ton de un calm ucigător.

— Ce? Nu, răspunse Chloe, dându-şi seama că face o greşeală de îndată ce-i ieşiră cuvintele de pe buze. De faţă cu toţi poliţiştii ăia?

— Dar l-ai urmărit măcar?

— Nu, Igor, am fugit de la locul faptei. Ţi-am *pomenit* cumva că veniseră poliţiştii? Înarmaţi?

Se străduia să aibă un ton la fel de calm şi de neşovăitor, nu unul laş, aşa cum probabil că o socotea el.

— Ascultă, o să vă explic totul mai târziu, bine? Sunt *multe* de explicat. Trec diseară pe-acolo. Dar acum trebuie să închid.

Şi închise. *Nu putea să fi fost Olga?* Era îngrozită, ataţată de adrenalină, iar acum se simţea ca un rahat laş, doar din cauza ultratestosteronizatului Padawan[1] al domnului Serghei.

Exista şi cineva care să manifeste *înţelegere* faţă de ea? Fără s-o acuze, sau să-i pună întrebări?

În timp ce apela următorul număr, o maşină de poliţie trecu în goană la treizeci de metri sub ea, cu sirena urlând. Chloe întoarse capul să privească, dar maşina nu se opri.

— Chloe! se auzi ciripitul vesel al lui Amy. Care-i treaba?

— Ţi-aduci aminte de Serghei? Tipul mai în vârstă, care schimba insulte cu celălalt bătrân, la Presidio...

— Conducătorul Semeţiei voastre, mda, o întrerupse prietena ei. Pe un ton infatuat, mândră că ştia toate acestea.

[1] Elevul unui cavaler Jedi, în seria *Războiul Stelelor*.

— Ai nevoie de mine? Eu sunt prins într-o repetiție cu orchestra... dar las totul și vin, dacă vrei...

— Nu, răspunse Chloe, zâmbind și scuturând din cap, uitând că el n-avea cum s-o vadă. N-am nevoie. Sună-mă când ieși.

— OK. Ai grijă de tine, Chloe.

— O să am.

Chloe își închise telefonul și și-l îndesă la loc în buzunar. Mai demult, când începuse să fie hăituită de Coțcar și să-și dezvolte puterile, mereu mergea spre casă pe căi ocolite, ca să deruteze pe oricine ar fi putut s-o urmărească. De când îi fusese răpită mama, devenise evident faptul că *toată lumea* știa unde locuiește: acum, important era doar să ajungă ea prima acolo. Mai privi o dată, prelung, în jur, savurând priveliștea și răgazul de moment față de ororile a ceea ce avea să urmeze.

Pe urmă, sări jos de pe acoperiș și se zori spre casă, pe alei și străzi lăturalnice, invizibilă pentru toată lumea... inclusiv pentru polițiști.

Când își auzi mama zornăindu-și cheile la ușă, îi deschise, dar uită să-și retragă ghearele, și Anna rămase uimită văzând-o. Chloe își petrecuse toată ora în care așteptase ca mama ei să se întoarcă de la muncă patrulând prin casă, asigurându-se că toate ferestrele și ușile sunt ferecate și ascultând orice eventuale zgomote ale intrușilor. Amy stătea în fața televizorului, comutând mereu

între ştirile zilei de pe CNN şi canalele locale (inclusiv la reluările din *Invader Zim*[1]). Paul încă nu ajunsese.

— Doar n-o să-ţi scoţi ghearele la mine, nu-i aşa? o întrebă Anna King, un pic neliniştită, intrând şi aşezându-şi servieta diplomat pe masă.

— Nu tocmai, îi răspunse Chloe, cu un zâmbet crispat.

— Hei... o dau iar! strigă Amy, de pe canapea.

Mama şi fiica intrară în living. Un tânăr prezentator de ştiri, cu o expresie de îndârjire pe chip, vorbea, în timp ce cuvintele *Om de afaceri din localitate asasinat* luminau un colţ al ecranului în roşu, galben şi albastru.

— „Magnatul local din domeniul imobiliar Serghei Shaddar a fost găsit astăzi mort în clădirea unui cinematograf părăsit. Connie Brammeier, aflată în Inner Sunset[2], relatează."

Imaginea se mută pe chipul unei reporterițe, tânără şi cu înfăţişarea serioasă, urcată pe scena cinematografului. În spatele ei se petreceau tot felul de lucruri, însă era greu de spus ce anume. Se vedeau mai mulţi poliţişti, plus un detectiv cu oboseala întipărită pe chip, care se încrunta spre mapa din mâna ei, şi mai multe bliţuri clipind.

---

[1] Serial american animat de televiziune produs de Nickelodeon şi având ca personaj principal un extraterestru pe nume Zim, de pe planeta Irk, care are ca misiune cucerirea şi distrugerea Pământului.

[2] Partea interioară a Sunset District, important cartier din zona central-vestică a metropolei San Francisco.

— „Astăzi, ceva mai devreme, poliția a fost alertată de o persoană din partea locului, cu privire la desfășurarea unor anumite activități suspecte în această clădire părăsită. Înăuntru, a fost descoperit trupul neînsuflețit al lui Serghei Shaddar, deținător al Firebird Properties L.L.C., victima unui asasinat oribil — și, posibil, ritualic — și plin de plăgi înjunghiate..."

— Plin? Dar n-a fost decât una, exclamă Chloe, înainte de a se putea stăpâni.

— „...și, de asemenea, cu beregata tăiată. Dacă a fost victima crimei organizate, sau a unui atac întâmplător, rămâne deocamdată o necunoscută. Shaddar era un om de afaceri retras, dar popular, care dona de fiecare Crăciun câte zece mii de dolari unor diverse societăți caritabile."

Uite ceva nou pentru mine, își zise Chloe, în sinea ei. La fel ca variabilele inverse și persoanele cărora le place Avril Lavigne, îi venea greu să înțeleagă cum de era posibil să fie cineva atât de absolut malefic... dar *și* să facă donații în favoarea săracilor.

— „Investigatorii afirmă că nu dețin vreo urmă a celor doi suspecți care au fugit de la locul crimei, însă poliția continuă să cerceteze. Oricine are vreo informație privitoare la această crimă este îndemnat să sune la numărul afișat în partea de jos a ecranului. Toate informațiile vor beneficia de protecția anonimatului. Bob?"

— Oare de ce am eu senzaţia că unul dintre suspecţi ai fi *tu*, Chloe? o întrebă mama ei, pe un ton care se apropia în chip primejdios de un mârâit.

Amy dădu sonorul mai încet.

Chloe inspiră adânc.

— Serghei m-a chemat să ne întâlnim la cinematograf, fiindcă spunea că ar avea informaţii despre tata, începu ea să povestească, şi mama ei făcu ochii mari. De fapt, era o înscenare, ca eu să fiu omorâtă de Coţcar, care era şi el acolo, aşteptându-mă.

— Eu crezusem că persoana aceea — Coţcarul — a căzut de pe pod, rosti, lent, mama ei.

— Doi la sută dintre sinucigaşi supravieţuiesc în fiecare an căderii, declară Amy, fără să-şi ia ochii de pe ecranul televizorului.

— Oricum ar fi, el e încă viu, continuă Chloe, sub privirea încruntată a mamei sale. El şi Serghei colaborau pentru asasinarea oricăror potenţiali „Aleşi"... din motive diferite, evident. Ei sunt cei care mi-au asasinat sora biologică, în urmă cu câteva luni. Însă acum Coţcarul s-a supărat pe Serghei şi l-a omorât, înainte de a mă ataca pe mine: era doar un alt Mai pe care-l voia mort.

Anna King îşi privi prelung fiica, fără să clipească, exact în stilul lui Kim. Dar privirea ei era mult mai dură şi mai oţelită decât cea a fetei-pisică, şi părul blond nu-i stătea la fel de strâns pe cât şi-l ţinea de

obicei. Iar când vorbi, într-un târziu, avea un ton la fel de calm ca al lui Igor.

— Asta a fost. Ne mutăm.

Chloe fu nevoită să-şi reia în minte cuvintele ei de mai multe ori până să le înţeleagă.

— *Ce?*

— Ne mutăm. Oraşul San Francisco e mult prea periculos. E ridicol, exclamă Anna King, scoţându-şi ochelarii şi întorcându-se cu spatele, în timp ce lua un carneţel. N-ar trebui să am probleme în găsirea unui serviciu în Seattle, sau în New York...

— Mamă, ce tot vorbeşti? strigă Chloe, urmărind-o prin casă.

Amy se făcu mică pe canapea, aruncând doar din când în când câte o privire peste spătarul acesteia.

— În ultimele câteva luni, au fost *două* tentative de a-ţi lua viaţa, începu mama ei, enumerând pe degete. *Eu* am fost ţinută ostatică, *tu* ai fost, practic, ţinută ostatică, eu am fost, personal, martoră la un război între bande, indiferent de cum ai vrea să-l numeşti.

— Dar nu putem să fugim, pur şi simplu... poporul Mai m-a căutat atât de mult timp... ei n-or să renunţe, cu una, cu două. Şi nici Coţcarul! protestă Chloe.

— Atunci, ne vom găsi o ascunzătoare. Eu le voi spune autorităţilor ce mi s-a întâmplat şi vom intra într-un program federal de protecţie, sau cam aşa ceva. O luăm de la început. Nu mă interesează.

— Dar nu pot să *părăsesc* aşa pe toată lumea! se văicări Chloe, dorindu-şi ca izbucnirea ei să fi sunat mai puţin adolescentin.

— Iar *eu* nu pot să te las aşa, să fii omorâtă! ripostă mama ei.

Ochii îi aruncau văpăi, iar maxilarul îi stătea încleştat de iritare.

Dintr-odată, Chloe înţelese. Mama ei se simţea neputincioasă în a-şi proteja fiica. Se simţea neştiutoare şi lăsată pe dinafară; viaţa fiicei sale devenise, dintr-odată, potopită de culte străvechi şi de rase mitologice, şi Anna era supărată din cauză că nu mai avea nici pic de control asupra ei. Iar acesta era unul dintre lucrurile pe care le preţuia mai mult decât aproape orice.

Desigur, întreaga situaţie era, *cu adevărat*, scăpată de sub control: Serghei murise, Coţcarul era încă în libertate, Brian probabil că se regăsea şi acum pe lista celor mai căutaţi duşmani ai Ordinului, poporul Mai nu avea conducător şi se simţea pierdut, şi, din câte începea să-şi dea seama Chloe, încetul cu încetul, nu exista decât o singură persoană în măsură să rezolve toate aceste probleme.

Îşi îndreptă umerii şi se strădui să adopte un ton cât mai calm.

— Mamă, ştiu că totul e tulburător, dar fuga chiar n-ar rezolva nimic. Orice Mai poate să-mi dea de urmă, la fel ca un copoi. Şi... eu nu *pot* să-i părăsesc. Acum sunt singura lor conducătoare.

Când mama ei încercă să deschidă gura, Chloe îi tăie vorba, cu toată blândețea posibilă.

— *Tu* m-ai văzut murind și întorcându-mă din morți. Mi-ai văzut ghearele. Aici nu mai e vorba doar despre vreun cerc artistic de la liceu, sau altceva asemănător: e ceva serios. Și eu sunt singura capabilă să oprească tot acest ciclu al violențelor, se trezi spunând Chloe.

Uau, oare chiar cred eu una ca asta? Și, când se gândea mai bine, își dădea seama că *nu* era o „credință": era un adevăr. Ea *trebuia* să fie cea care să-l oprească. Altfel, avea să tot continue. La nesfârșit.

Sau până când mureau toți cei implicați.

— Iar *eu* nu pot să te las să te implici în continuare, zise mama ei, cu glasul tremurat.

Însă Chloe îi simțea hotărârea destrămându-se.

— Nu avem de ales, nici tu, *nici* eu, zise Chloe. Dacă nu mă duc eu la ei, vin ei la noi. Și-ți jur că ție n-o să-ți mai facă nimeni rău vreodată.

— Și eu, de ce nu pot să jur același lucru, pentru fiica mea? șopti Anna, ducându-și degetele la tâmplă.

Nu plângea, nu tocmai, însă era evident că se străduia să se abțină.

Atunci, bătu cineva la ușă, făcându-i pe toți să tresară.

— Hei, urlă voios Paul, prin geamul ușii de la intrare, ridicând la vedere o pungă cu Krispy Kremes. Abia apoi văzu expresiile de pe fețele tuturor. Am nimerit într-un moment nepotrivit?

***

Mama lui Chloe insistă să conducă ea, dacă tot nu putea să interzică deplasarea, nici să indice ea direcţia. Paul şi Amy se aşezară pe bancheta din spate, îndopându-se cu gogoşi, ca să mai scape de tensiune.

Aproape ca pe vremuri, se gândi Chloe, cu melancolie. Ceva din faptul că stătea pe locul din dreapta o făcea să se simtă ca şi cum ar fi avut iar zece ani. Mama ei îşi ţinea şi acum maxilarele încleştate, scrâşnind din dinţi; până şi cerceii i se legănau cu hotărâre în urechi.

Chloe oftă, urmărind cu degetul micii stropi de ploaie care se adunau pe geam, înainte de a-şi croi drum într-o parte, sau în jos, lipiţi de sticlă prin puterea vântului. Cineva spusese odinioară despre un conducător că e la fel de bun ca prietenii şi sfetnicii de care se înconjura. *Poate că ar trebui să le acord un pic mai multă încredere lui Paul şi lui Amy.*

Când ajunseră la Masa — restaurantul era un loc de întâlnire cât mai neutru cu putinţă — cineva îi conduse cu discreţie în spate, unde erau deja aşteptaţi de Olga, Igor şi Kim. Mama lui Chloe făcu ochii cât cepele când toţi o întâmpinară pe fiica ei cu „Bun venit acasă, Venerată Conducătoare" şi se înclinară. Chloe îi adresă mamei sale un zâmbet firav şi ridică din umeri.

Masa era dreptunghiulară, şi Chloe se orientă imediat spre un loc de pe una dintre laturile mari, chiar lângă Olga, însă mama ei o înghionti uşor şi clătină aproape imperceptibil din cap, arătându-i din ochi spre capul mesei.

— Dacă vrei într-adevăr să pui capăt violenţelor şi să-ţi conduci poporul, atunci trebuie să-l *conduci*, murmură ea. *Preia* controlul, Chloe. Nimeni nu poate să-l preia în locul tău.

Chloe încuviinţă, zărind în ochii Annei King ceva anume, la care nu fusese cu adevărat atentă până acum. Ceva care implica o slujbă de mare răspundere şi calităţi politice. Ceva legat de faptul de a fi femeie şi asociată la o firmă importantă. *Trebuie s-o întreb despre asta într-o zi*, se gândi Chloe, strecurându-se pe scaun şi cufundându-se în pielea moale a tapiţeriei. Încercă să se concentreze asupra urmelor imprimate de fesele precedentului ocupant în tapiţeria scaunului, ca să ignore senzaţia de nervi la stomac.

Igor şi Olga erau, în mod evident, surprinşi şi stânjeniţi de prezenţa neprogramată a oamenilor.

— Igor, Olga, v-o prezint pe mama mea, Anna King, zise Chloe, arătând cu braţul spre cei numiţi.

Olga trecu peste orice şoc ar fi resimţit şi-i strânse mâna cu căldură doamnei King.

— Mă bucur foarte mult să vă cunosc, zise, cu accentul ei pronunţat... care devenea sesizabil mai pronunţat ori de câte ori era stresată.

— Bună seara, zise scurt Igor.

— Prietenii mei, Paul şi Amy.

Cei doi Mai îşi înclinară capetele în semn de salut spre cei doi adolescenţi umani; nici Olga, nici Igor nu fuseseră prezenţi la lupta de la Presidio. *Erau ocupaţi*

cu munca propriu-zisă, își dădu seama Chloe, pufnind mental. Nu se jucau de-a puterea precum cei doi bărbați vârstnici care conduceau cele două tabere.

— Ei sunt Olga și Igor, cei mai importanți doi... ăăă... reprezentanți Mai.

— Mă bucur să vă cunosc, zise mama ei, cu o oarecare răceală.

— Paul, Amy, zise Olga, înclinându-și capul spre ei. Doamnă King.

Kim doar le făcu un semn cu mâna: cumva, total adorabilă, cu ghearele ei pisicești.

— Îi *cunoști* pe oamenii aceștia? o întrebă Igor, uluit.

— Sunt prietenii mei, răspunse Kim, cu nonșalanță.

— Îmi cer scuze dacă am compromis siguranța, zise Chloe, făcându-le semn celorlalți Mai să se așeze, ca și mamei sale.

Toți trei se conformară, dar privindu-se cu oarecare neîncredere.

— Eu... nu știam precis ce avea să se mai întâmple, continuă ea, și am vrut să-i mențin în siguranță.

— Sigur că da, replică prompt Olga. Ei au contribuit la salvarea ta, da? Sigur că sunt bine-veniți printre noi.

Igor, în schimb, nu spuse nimic.

— Înainte de a merge mai departe cu orice altceva... Chloe trase aer adânc în piept. Trebuie să aflați că Serghei încerca să-mi provoace moartea când s-a întâmplat totul.

Kim făcu ochii mari, până într-atât, încât păreau gata să-i explodeze din orbite. Olga clătină încetişor din cap.

— E ridicol, zise Igor.

— Din nefericire, nu e, îl contrazise Chloe.

Le istorisi întreaga întâmplare, cu toată acurateţea şi toate amănuntele pe care putea să şi le mai amintească. În mod special, exact cuvintele lui Serghei.

— Aşa că, practic, concluzionă ea, Serghei şi Coţcarul colaborau pentru descoperirea şi asasinarea tuturor altor posibili Aleşi, inclusiv a *surorii mele*.

— Nu avea niciun motiv, pufni Igor, cu dispreţ.

— El voia să-şi păstreze puterea, şi se temea să nu-i fie luată.

— Dar tu eşti Aleasa, rosti Olga, neputincioasă. De ce-ar fi făcut el aşa ceva?

— *Tocmai* v-am spus, răspunse Chloe, străduindu-se să nu-şi piardă răbdarea.

Mama ei scutură aproape imperceptibil din cap. *Calmează-te, Chloe.*

— Eu nu cred, repetă Igor, luând o înghiţitură din cafea.

— OK, poţi să crezi, sau nu; realitatea este că el e *mort*, iar poliţia derulează o investigaţie. Noi ce facem acum?

Toţi cei din jurul mesei rămaseră tăcuţi. Olga sorbi delicat din ceaiul pe care i-l adusese chelnerul.

— Vom discuta despre asta la întâlnirea la care vei participa şi tu, şi toată Semeţia, mâine-seară, zise ea.

— Eu o să te învăţ principala rugăciune pentru deschidere; cred că va fi de ajuns, deocamdată, se oferi Kim.

— *Rugăciune...?*

Mama lui Chloe îşi întoarse căutătura furioasă spre fata-pisică. Urechile lui Kim se pleoştiră, şi ea se făcu mică sub privirea femeii mai vârstnice.

— Mai degrabă, o... o invocaţie, bolborosi ea, începutul tradiţional al unui discurs.

Chloe se strădui să-şi stăpânească zâmbetul.

— Daţi-mi voie să clarific în totalitate un aspect: nu sunt în totalitate de acord cu toate acestea, rosti cu hotărâre Anna King, cu toate că respect necesităţile şi credinţele poporului nativ al lui Chloe. Dar, dacă i se întâmplă *ceva* lui Chloe, ţineţi minte: spre deosebire şi de voi, şi de membrii Ordinului, eu nu am nimic împotriva armelor de foc.

Igor se pregătea să-şi dea ochii peste cap, însă Olga îl făcu să se răzgândească, trăgându-i o lovitură cu piciorul pe sub masă. Chloe şi-o imagină pe mama sa, stând cu o armă automată în mâini, ţipând şi agitându-şi arma într-o parte şi-n cealaltă, trăgând rafală după rafală spre inamicii nevăzuţi. În viziunea lui Chloe, încă avea pe nas ochelarii pentru citit şi în urechi i se legănau cerceii de argint.

— Şi acum, ce-o să le spunem tuturor? Despre motivul pentru care nu eşti acolo, cu ei? ceru să ştie Igor.

— Le spuneţi adevărul. *Boule*, fu cât pe ce să adauge Chloe. Că e cu adevărat periculos în momentul acesta,

că-l am pe urmele mele pe Coţcar... şi c-o să ne vedem cu toţii mâine, acolo, în Grota Pisicii.

— Unde? o întrebă Olga, nedumerită.

Ups. E amuzant numai pentru mine, îşi dădu seama Chloe.

— Ăăă... la Firebird, se corectă ea.

Însă văzu că Paul şi Amy zâmbeau.

— Să le mai spuneţi *şi* că nu va fi nicio *răzbunare*. Nici din partea vreunei persoane individuale, nici din partea vreunui *kizekh*.

— Dar toţi cei loiali dintre Mai vor insista, se stropşi Igor. Eu însumi, dac-aş fi avut iscusinţa...

— Tu — le — vei — spune — că — nu — va — fi — *nicio răzbunare*, repetă Chloe, cu glas tărăgănat. Nimeni nu va face nimic, până după marea seară a discursurilor de mâine. Toţi sunt avizi de sânge... şi cei din A Zecea Lamă vor fi pregătiţi şi în aşteptare, de îndată ce vor afla veştile. Se vor *aştepta* la un atac, preciză ea, sperând că fusese suficient de convingătoare.

— Are dreptate, o susţinu Olga.

Chloe încă era năucită de credinţa absolută a acestei femei mai vârstnice în ea, ca Aleasă. Şi ea îi fusese la fel de loială lui Serghei ca şi Igor, însă nu avea nici cea mai mică problemă în acceptarea a ceea ce spunea noua şi adolescenta lideră spirituală a poporului Mai, oricât de deplasat ar fi părut.

Şi e foarte bine, dacă mă gândesc la pumnalele din ochii cu care mă priveşte Igor...

— Cred că mai avem câteva ore de acalmie înainte de începerea furtunii, adăugă Kim. Ar fi un moment prielnic ca să evaluăm situația și să ne facem planurile.

— Dar investigarea asasinării lui Serghei n-o să-i conducă pe polițiști spre voi? interveni Paul. Adică, să cerceteze la Firebird, și printre toți partenerii lui de afaceri, și angajații nemulțumiți...

— Are dreptate, îl aprobă mama lui Chloe. Voi *aveți* măcar vreun plan pentru genul acesta de investigație?

Igor și Olga se priviră unul pe celălalt, apoi își întoarseră ochii spre Chloe.

După toate aparențele, *nu* aveau.

Cincisprezece

În dimineața următoare, Chloe își dădu seama că era o zi de marți. Numai că, în loc să se ducă la școală, mai rămase pentru un timp în pat și hotărî că, la câte se întâmplau în jurul ei, încă o zi n-ar însemna sfârșitul lumii. În clipa aceasta, nu se simțea în stare să îndure nimic. Nici recuperări după programul de școală, nici întâlniri cu oricine, nici nimic. Nimic, până la șapte seara, când trebuia să se adreseze minusculului trib de Mai, fără casă și fără conducător, unor peste o sută de persoane necunoscute, cu fețele ridicate și ochii mijiți spre ea, în căutarea speranței.

Chloe încercă să trateze această ocazie ca pe un examen oral și să nu-și facă griji pentru ea decât ceva mai târziu. Se întinse și se ridică în capul oaselor, lăsându-și doar pentru câteva clipe ghearele să-i iasă din vârfurile degetelor de la mâini și de la picioare. Pijamaua ei consta într-o veche pereche de boxeri și un uriaș tricou Tide pe care-l primise cadou mama ei la Target, sau altundeva. Mare. Portocaliu. Urât.

Alek o plăcea în urâtele şi supradimensionatele ei veşminte pentru noapte, îşi aminti ea, cu o uşoară întristare.

Chloe clătină din cap. Făcuse pace cu el săptămâna trecută, concomitent cu temele ei pentru şcoală. Făcuse pace şi cu Marisol. *Şi Serghei, hm, odihnească-se în pace.* Acum avea nevoie de o zi de pace şi de linişte pentru ea însăşi, înainte ca rahatul să înceapă iar să se reverse, în seara aceea.

Am nevoie să plec la o plimbare cu bicicleta.

Îşi îndepărtă sub duş lenea somnului şi-şi trase pe ea veşminte curate: blugi, un tricou şi o geacă pufoasă Patagonia, pe care o purta rareori la şcoală, de teamă ca Amy să n-o acuze că ar fi stridentă. Mama ei era jos, la masă, sorbind din cafea şi parcurgând cu privirea facturile.

— Mă duc să fac o plimbare cu bicicleta, o anunţă Chloe, smucindu-şi degetul mare în direcţia mini-garajului care conţinea mult prea multe porcării depozitate încât să mai încapă şi maşina în el.

— Să-ţi iei casca, rosti maşinal doamna King.

Abia apoi îşi ridică privirea spre fiica ei.

— Ia stai! Eşti sigură că e bine? Dar cum rămâne cu poliţia... şi cu Coţcarul?

— Dă-i în mă-sa, răspunse Chloe, cu un zâmbet fioros.

Apoi îşi îndulci expresia văzând groaza întipărită pe faţa mamei.

— Mă îndoiesc că poliţiştii ar putea să mă recunoască, dacă am casca pe cap. Cât despre Coţcar... îţi promit c-o să stau numai în locuri publice. El n-o să facă nimic, dacă sunt acolo persoane nevinovate — oameni — în preajmă. Am mare nevoie să-mi limpezesc mintea, o vreme.

— Şi eu, zise Anna King, pe un ton vag. Este... cu adevărat... ceva neobişnuit pentru mine, ştii?

— Tu chiar n-aveai habar în ce te-ai băgat când m-ai adoptat, hm? zise Chloe, zâmbind, cu toate că, pe dinăuntru, se simţea într-adevăr vinovată pentru asta.

— Mi-am dat seama în ce m-am băgat când aveai doi ani şi ţi-ai dărâmat biblioteca peste tine. Şi *pe urmă* ai început să-mi ronţăi toate romanele mele preferate de Tony Hillerman[1], replică mama ei, cu şiretenie. Am mai citit despre alţi părinţi cu copii care vor să-şi restabilească legăturile cu... *etnicitatea* lor originară. Dar niciunul dintre cazurile relatate acolo nu se ocupa de supranatural.

Era un termen neobişnuit. Chloe niciodată nu se gândise la el, cu referire la propria persoană. În fine, ea încerca să nu se gândească deloc la toată povestea cu muritul şi întorsul din morţi, în general. Era prea bizară. Acum, de exemplu, Serghei o fi în lumea aceea a

[1] Scriitor american de romane cu detectivi (1925–2008), multe fiind adaptate pentru marele ecran sau pentru televiziune. Cele mai cunoscute dintre ele aveau ca personaje membri ai tribului de indieni navajo.

umbrelor? Exista el alături de celelalte umbre de lei care bântuiau prin întunericul acelei veşnicii? Sau exista un iad pentru Mai, rezervat celor ca el?

— Vestea bună e că, dacă păţesc vreun accident, mi-au mai rămas încă şapte vieţi, declară Chloe, zâmbind.

— Nici măcar în glumă să n-o mai spui, replică mama ei, printre dinţi.

În unele privinţe, mama ar fi o mai bună întruchipare a Zeiţelor Gemene, decât Kim, se gândi Chloe, în timp ce pedala prin parc. Ca atunci când îşi formulase discursul despre apărarea sau răzbunarea fiicei sale, pentru eventualitatea în care i s-ar fi întâmplat ceva: protectoare ca Bastet, războinică precum Sekhmet. Kim era profund spiritualizată, însă nu etala cu adevărat calităţi ale niciuneia dintre ele. Dacă exista ceva asemănător cu muzele din panteonul Mai, atunci cu siguranţă că ar fi fost vorba despre Kim.

Aerul era răcoros, perfect pentru o expediţie pe bicicletă, şi soarele îi încălzea spinarea. Amy obişnuia să se distreze pe seama căştii lui Chloe, când erau încă în creştere: ea mereu şi-o lepăda pe-a ei, de îndată ce se îndepărtau de casă la o distanţă la care să nu mai poată fi văzute. Însă Chloe considera că o făcea să arate ca o veritabilă biciclistă, ca o participantă la curse, sau, poate, o fată-curier.

Oamenii îi zâmbiră când intră pe aleea din parcul Golden Gate; alţi biciclişti o întâmpinară cu „Bună

dimineaţa", sau „Ce zi grozavă pentru plimbare". Chloe era, în acelaşi timp, anonimă şi recunoscută, salutată şi apoi uitată, la fel ca toţi ceilalţi oameni care se bucurau de vremea frumoasă de-afară. O fetiţă pe o bicicletă roz cu rotiţe laterale de sprijin încercă să se ia la întrecere cu ea cale de câţiva metri, şi Chloe se prefăcu că pedalează cu îndârjire, până când mama îşi chemă odrasla înapoi.

Era o senzaţie plăcută să-şi simtă picioarele pedalând, şi acea stranie poziţie cocoşată, când se apleca deasupra ghidonului. Însă nu exista nimic din acea familiară usturime în gambe cu care fusese obişnuită, în mod normal, ceea ce i se părea, într-adevăr, caraghios. Principalul motiv pentru care-şi dorise o bicicletă Merida era acela că avea un motor electric asistat de pedale şi solicita un efort mai mic din partea ei când trebuia să urce o pantă. Acum, însă, cu forţa şi rezistenţa ei de Mai, aceasta nu mai constituia o problemă. *Pun pariu că aş putea acum chiar să particip la triatlon.* Poate, doar, în afară de partea cu înotul: nu era convinsă dacă pisicile se descurcau prea bine cu înotul, şi nici în ce măsură aversiunea lor naturală faţă de apă i-ar putea afecta performanţele.

Trecu pe bicicletă pe lângă oamenii care se jucau prin parc în fiecare dimineaţă devreme, şi privi cum un tip înalt, şaten, sărea după un frisbee aruncat foarte sus. Ceva mai departe, se petrecea o chestie politică tipică pentru San Francisco: un tip blond, mai scund, care nu

părea să fie mai mare ca vârstă decât ea, stătea la o masă şi împărţea fluturaşi despre beneficiile libertarismului[1]. Chloe nu ştia prea bine despre ce era vorba, însă judecând după glumele sarcastice ale unor tipi mai zdrenţăroşi din preajmă, probabil că nu era ceva stângist.

Îşi întoarse cu o mişcare energică bicicleta spre nord, ieşind din parc la câteva minute după aceea. Destinaţia care o tot tulbura din adâncul minţii ieşi în sfârşit la suprafaţă şi deveni cunoscută: podul Golden Gate.

Locul în care se luptase pentru prima oară cu Coţcarul, şi-l crezuse mort. Prăpastia simbolică dintre vechea ei viaţă şi traiul printre Mai, ascuns în micul lor conac de peste fluviu, în Sausalito. Ea, cu Amy şi Paul — pe vremea când erau doar cu un pic mai tineri, pe vremea când toţi erau, încă, „doar prieteni" — obişnuiau să se plimbe de-a lungul lui, şi să viseze la lumile noi aflate de partea cealaltă. După atentatele din data de 11 septembrie, brigăzi ale Gărzii Naţionale începuseră să fie postate în jurul lui, menţinându-i siguranţa şi incomodându-i pe localnici.

Ceea ce, odinioară, fusese unul dintre locurile ei preferate din întreaga lume, devenise o sursă de tulburare, de frământări şi de serioase deranjamente stomacale.

---

[1] Curent asemănător anarhismului, promovând libertatea absolută a individului.

A venit vremea să mi-l iau înapoi. Să-l revendic.

Chloe comută bicicleta pe viteza superioară şi pedală cât putu de tare, picioarele ei surclasând motorul. Străduindu-se să nu gândească, se avântă înainte şi închise ochii.

Când îi deschise iar, era pe pod.

Era o zi superbă: traversele portocalii străluceau sfidătoare pe fundalul albastru delicat al cerului şi albul de vată de zahăr al norilor, o culoare complet nepotrivită în natură. Apa golfului scânteia orbitor dedesubt, un albastru-închis pe care ambarcaţiunile de un alb prăfos pluteau nepăsătoare. Dealurile din faţa ei aveau diverse nuanţe sclipitoare de verde şi verde-închis, ca un afiş în acuarelă dintr-un magazin cu suveniruri pentru turişti.

Chloe simţi că-i vine să strige, sau să cânte. Din moment ce nu prea putea să se descurce la acest din urmă capitol, lăsă să-i scape un „IIIUUUUUPIIIII!" care-i sperie pe câţiva pietoni.

Era năpădită de o bucurie a mişcării de care nu mai avusese parte de multă vreme. Nu vâna, nici nu era vânată, nu avea pe nimeni prin preajmă care să i-o tulbure: doar viteza, şuierul vântului în urechi, picioarele mişcându-se şi priveliştea superbă.

Rugăciunea este mişcarea.

Chloe îşi aminti ceva nedesluşit despre dansatorii-şerpi Hopi, care se rugau pentru ploaie ţinând în guri şerpi cu clopoţei. Rugăciunea lor *era* dansul, nu o recitare

separată, sau un cântec, sau versuri rostite. Exact asta simțea ea acum: numai splendoarea și bucuria de a fi, pur și simplu, în viață.

Îți mulțumesc, Cine-oi fi.

Podul i se păru prea scurt, până la urmă; în timp ce trecea de celălalt capăt al lui, Chloe se miră cum de i se păruse interminabil în acele situații în care-l traversase, într-o parte și-n cealaltă, cu mașina, o dată chiar cu Brian aproape mort pe bancheta din spate.

Nu avea niciun chef să se întoarcă deocamdată acasă, așa că trecu mai departe și porni spre promontoriul Marin, așteptând să resimtă oboseala, pe măsură ce dealurile aveau să-și ceară tributul.

Dar nu se întâmplă așa ceva.

Ca și cum ar fi urcat în spirală spre vârful unui gigantic cornet cu înghețată, Chloe înconjură dealul pe la marginile lui și se pomeni în fața ochilor cu o nouă priveliște superbă: podul, văzut de sus, și San Francisco, în depărtare, iar între ele, numai apă și stropi. Nu era decât o mică suprafață pentru parcare și un strat subțire de iarbă învelind promontoriul stâncos; cei mai mulți dintre oameni urcau până acolo, făceau câte o fotografie și plecau. Cei care rămâneau erau respectuoși și tăcuți. Orice zgomot din partea copiilor extaziați care țopăiau în vârful lumii era măturat de vântul dinspre ocean.

Chloe își rezemă cu grijă bicicleta de un bolovan și se sui în vârful lui, îmbrățișându-și genunchii la piept și sorbind priveliștea.

Ce-aş vrea să mă simt aşa mereu!

Chloe îşi dori să fi existat vreo cale de a-şi înmagazina întregul moment prezent, nu doar imaginea, doar partea vizuală, ci totul, cu mirosuri, şi senzaţii, şi restul. Ca într-o piatră, sau altceva care să poată fi păstrat în cutia cu bijuterii, şi scos ori de câte ori simţea nevoia să retrăiască momentul.

Se lăsă pe spate şi se întinse, ridicându-şi privirea spre cer. În bătaia soarelui şi a vântului, şi în tăcerea din jur, rotiţele din mintea ei începură să se aşeze, încetul cu încetul, la locurile lor; cheile universale şi toate celelalte unelte care o sabotaseră mental pe durata ultimelor câteva luni dispărură treptat. Vacarmul de fond din creierul ei se stinse. Acum, doar *exista*.

Şi iată, acolo, ascunse de mâzgăliturile mentale, văzu răspunsurile care fuseseră totdeauna acolo. Nu era o uriaşă revelaţie, un mesaj trimis de Zeiţele Gemene, sau de mama ei de dincolo: era doar mintea lui Chloe. Care vorbea acum desluşit cu ea însăşi.

Se ridică în şezut şi-şi scoase telefonul, plină de regret pentru faptul că momentul se sfârşise, dar şi de hotărâre.

Făcu o comandă telefonică, astfel încât să nu i se afişeze numărul ca apelant, şi-l ceru pe Whitney Rezza când i se făcu legătura, spunându-i secretarei că e Chloe King.

— Ei, iată un apel la care nu m-aş fi aşteptat niciodată, răspunse Whitney, cu obişnuitul lui rânjet uşor, ca şi cum ar fi fost la clubul de iahting.

— Domnule Rezza, Alexander Smith l-a omorât ieri pe Serghei.

— Zău? Ei, *asta* chiar este o veste cam neașteptată. Bine i-a făcut.

Chloe își păstră calmul interior, refuzând să izbucnească, sau să devină sarcastică.

— În realitate, ei doi lucrau împreună. Pentru asasinarea tuturor descendenților precedentei *adevărate* conducătoare a Semeției. Ca, de exemplu, a surorii mele. Sau a mea.

— Nu cred așa ceva nici în ruptul capului, replică vârstnicul ei interlocutor.

Chloe se întrebă, pentru o clipă, dacă exista cineva, din *oricare* dintre cele două tabere, care să fi văzut vreodată un film cu spioni. De oricare fel. De parcă ideea ca doi dușmani să lucreze împreună pentru atingerea unui scop comun ar fi fost, pentru ei, absurdă.

— Ei bine, totuși așa a fost. O știu: am fost acolo când l-a omorât Coțcarul. Amândoi au vorbit despre asta. Dar, stați, nu în legătură cu asta v-am sunat.

— Da?

— În calitate de nouă conducătoare a Semeției — de *Aleasă* — vă propun un armistițiu, zise ea.

Inspiră adânc. Nu-și depășea propria autoritate: doar *era* noua conducătoare. Iar cei ca Igor n-aveau altceva de făcut decât să accepte.

Păi, nu?

— Vom lăsa ca moartea lui Serghei să fie ultimul act de violenţă dintre noi. Pe cuvântul meu, rosti Chloe, cu hotărâre.

— Hmmm... fascinantă idee...

Chloe îşi ţinu respiraţia.

— ...dar nu, îmi pare rău, nu e chiar atât de interesantă. Este pentru prima oară, după atâţia ani, când Ordinul nostru are o cauză demnă de luat în seamă: de ce ne-am opri la un armistiţiu, când am putea să mergem mai departe şi să vă nimicim de tot? Chiar ar fi cazul să-ţi mulţumesc, să ştii... Mica înfruntare de la Presidio, pe care ai pus-o la cale, chiar a făcut minuni pentru moralul şi scopurile noastre.

Ce voia să spună prin asta? *Există putere în războaie, asta a vrut să spună*, îşi dădu seama Chloe, întunecată. Ultima lor manevră strategică importantă împotriva poporului Mai fusese atunci când Whitney îşi pierduse propria soţie, omorâtă de un oarecare membru al unei bande, fără legătură cu niciuna dintre părţi... De atunci, Ordinul nu însemnase mai mult decât o adunătură de masoni violenţi şi puţin cam supraestimaţi, cu reguli şi ritualuri secrete, dar nu prea dibaci în privinţa unor atacuri cu adevărat orientate.

— Altfel spus, îţi doresc succes în calitate de nouă conducătoare, şi aşa mai departe... dar, sincer vorbind, ai tăi nu vor semăna un pic cu puii cu capetele tăiate, pentru o vreme, cumva?

Părea extrem de sigur pe sine. Chloe mai avea nevoie de un singur lucru, să joace o carte cu care să-l lase tulburat. Să-i dea o temă de gândire.

— Mulțumesc. Apropo, Whitney, ce-ți mai face fiul?

Și, cu aceasta, închise.

Secretul. Aceasta era problema, de ambele părți. Secretul și ritualurile. Dac-ar fi fost după *ea*, dacă *ea* ar fi fost conducătoarea poporului Mai, cu ani în urmă, când ajunseseră în America, la primul semn al atacurilor din partea Ordinului, ea le-ar fi înfipt în coaste pe cel mai tare avocat specializat în crime și delicte rasiale. Le-ar fi aruncat în aer secta, în public. Paul îi arătase odată lista cu „Topul 10 al lucrurilor pe care să nu le faci în calitate de Suzeran al Răului", pe web, iar în acest top zece se afla și sfatul potrivit căruia, atunci când se apropie gașca eroilor, *nu* asmuți asupra lor dulăii iadului: doar suni la poliția locală și faci astfel încât să fie arestați pentru violarea proprietății.

O să spun, se hotărî Chloe, cu cea mai plângăcioasă și copilăroasă voce mentală de care era capabilă. Sună din nou la numărul pentru comenzi telefonice și ceru să i se facă legătura cu numărul aflat de la știri, pentru informații.

— Alo? Bună, am, ceva... ăăă... informații despre tipul care a fost asasinat ieri în cinematograf, da?

— Poți să vii până la secție, ca să-ți luăm o declarație completă? o întrebă interlocutoarea, într-o manieră bruscă și profesională.

— Păi, ăăă, aş prefera să nu. Eu tocmai, ăăă, cumpăram ceva... *marfă* de la un... *prieten*, înăuntru... am văzut toată faza, dar n-aş vrea să fiu implicată.

— Foarte bine, atunci, mormăi femeia, spune-mi ce-ai văzut.

Chloe îi istorisi întreaga întâmplare, ocolind faptul că fusese prezentă în calitate de protagonistă şi concentrând relatarea asupra Coţcarului şi a lui Serghei. Îi descrise la perfecţie pe amândoi... ceea ce, în sfârşit, reuşi să-i capteze interlocutoarei întreaga atenţie: era evident că nu repeta doar ceea ce se spusese la ştiri, fiindcă descrisese acea *shuriken* care se înfipsese în gâtul lui Serghei. Le spuse tot ce-şi putu aminti despre Coţcar, de la coada lui tâmpită şi până la tăieturile de pe braţ, şi adăugă ceva zvonuri vagi „de pe stradă" referitoare la un tip dement cu tot felul de cuţite şi o predilecţie spre stilul de luptă specific pentru Hong Kong. Poliţista îi mulţumi şi închise.

— Aşa, zise Chloe, luându-şi bicicleta.

Am *spus*. Acum, descurcă-te şi cu *asta*, Whitney Rezza.

Fidelă noii sale politici de eliminare a secretelor, Chloe se hotărî să se ducă spre conacul Firebird, cu maşina, în seara aceea fără să se mai sinchisească de încercările de a-şi ascunde urmele. Oricum, era ridicol: Whitney ştia cine fusese Serghei, şi *toată lumea* ştia că Serghei condusese compania Firebird. *Şi, fiindcă veni vorba,*

același lucru probabil că se aplica și în cazul Ordinului A Zecea Lamă. Toți prietenii lui Whitney sigur știau că el este membru al unui anume club privat; nu era nevoie să fii un geniu ca să-l urmărești până acolo, într-o zi.

Ciudat lucru, mama ei nu avu absolut nimic împotrivă să-i împrumute mașina. Teoretic vorbind, deși Chloe nu avea decât permis de începător, Anna King ajunsese la concluzia că fiica ei era mai în siguranță având acces la volan, decât dacă și-ar fi făcut apariția într-un taxi.

— Să mă suni la fiecare jumătate de oră, insistase mama ei. Dacă sari peste un singur apel telefonic, și spun *un singur* apel telefonic, sun la poliție. Ai înțeles?

— Da, mamă.

Și răspunsul ei nu avusese nici măcar o undă de sarcasm. Sinceră să fie, Chloe se minuna că mama ei o lăsa atât de ușor să plece.

— Și hai să stabilim o parolă... am găsit: „David Bowie." Dacă-mi spui asta, atunci sun la poliție... bine? Asta va fi parola noastră de siguranță.

— OK, fu de acord Chloe, întrebându-se cam cum ar putea strecura numele starului rock într-o conversație oarecare, în timp ce ar fi ascultată de răpitorii / torționarii ei. Dar cred că e posibil să fiu nevoită să rămân acolo peste noapte...

— Atunci, mă suni la fiecare trei ore, după unu noaptea, și vorbesc *serios*, Chloe King. Poți să fii tu conducătoarea lor, dar tot fiica mea rămâi, și tot sub optsprezece ani ai.

— Da, mamă, încuviinţă Chloe, îndatoritoare.

Deja stabilise c-o să-şi lase deschis tot timpul telefonul dotat cu GPS. Până în prezent, nimeni dintre Mai, în afara lui Kim şi-a lui Alek, nu ştia despre el.

Când ajunse Chloe la Firebird, soarele apusese... şi ştirile de la televizor se schimbaseră.

— Cred că ai face bine să vezi asta, Chloe!

Kim o aşteptase pe alee, cocoţată în vârful fântânii ornamentale din marmură care constituia centrul sensului giratoriu din faţa intrării. Arăta îngrijorată, ceea ce-i provocă lui Chloe o reacţie de panică: de obicei, prietena ei nu reacţiona la *nimic*.

Nu mai era nimeni în foaier; nici în vreunul dintre birouri. *Multe* dintre persoanele cele mai importante se aflau în biroul lui Serghei, cu ochii lor oblici acum mari şi plini de consternare în semiobscuritate, scăldaţi în razele emise de uriaşul televizor ascuns după o draperie.

Acum, era un alt reporter în faţa cinematografului, vorbind, însă fotografiile care apăreau într-un colţ, în timp ce el relata întreaga poveste, nu-l mai înfăţişau pe Serghei: erau ale celor asasinaţi de el.

Chloe îşi concentră atenţia asupra televizorului şi a reporterului cu înfăţişarea solemnă de pe ecran.

— „...acum, că este implicat şi FBI-ul. Investigatorii declară că Serghei Shaddar era un creier al criminalităţii, implicat în unele organizaţii teroriste din blocul

răsăritean. Informații din partea unor oficialități ale statului Georgia dau de înțeles că numeroase dintre crimele pe care le-a săvârșit în țara sa natală au fost camuflate în spatele confruntărilor civile violente dintre georgieni și statul separatist Abhazia."

Chloe își întoarse privirea spre Kim.

— Ascultă mai departe, îi șopti fata cealaltă. Nebunia abia începe.

— „Shaddar a mai fost implicat și într-un număr de alte asasinate comise pe teritoriul Statelor Unite, printre acestea fiind posibil să se numere și asasinarea unei fete în cazul căreia rănile și modul de operare se potrivesc perfect cu cele ale domnului Shaddar."

În colț apăru fotografia fetei care-i fusese soră lui Chloe.

Acum mă crezi, jigodie? ar fi vrut Chloe să-i strecoare printre dinți lui Igor, însă ar fi fost un gest total nedemn de o conducătoare.

Așa că, în loc de asta, oftă, clătină din cap, după care ridică glasul, în timp ce aprindea luminile.

— V-aș ruga ca toată lumea să iasă din cameră, în afară de Olga, Igor, și Kim.

Toți își întoarseră fețele spre ea, clipind, orbiți de lumina strălucitoare. O duzină de perechi de ochi reveni la forma aproape omenesc de rotundă a pupilelor.

— Și vă rog să pregătiți, hm, sala de spectacole, pentru întrunirea programată la ora șapte. Ar putea cineva dintre dumneavoastră să aranjeze ca în sală să fie un

televizor, cu acces la programele de ştiri, sau un ecran mare pentru proiecţii, sau ceva asemănător?

Mai multe capete se înclinară în semn de încuviinţare.

— Da, Venerată Conducătoare.

Chloe încercă să nu ia în seamă cât de uşurate şi de recunoscătoare şi de pline de speranţă erau feţele celor care treceau pe lângă ea, privind-o. Până şi secretara, care se strecurase în urma lor, ca să vadă ştirile, îşi înclină capul.

După ce ieşiră toţi, Kim închise uşa.

— Are cineva ceva de spus? întrebă Chloe, plimbându-şi privirea peste cei trei.

Olga profită de ocazie şi izbucni în plâns.

— Habar n-am avut! exclamă, tuşind. Nu pot să cred...

Ochii îi redeveniră mijiţi şi ghearele îi ţâşniră afară, pe măsură ce emoţiile o copleşeau; Chloe îşi dădu seama că, dintre toţi membrii comunităţii Mai pe care-i cunoştea, oricât de puţin, pe femeia aceasta n-o văzuse nici măcar o dată transformându-se cât de cât.

— Nici mie nu-mi vine să cred, rosti Igor, moale, însă privirea lui absentă afirma altceva. Pentru mine a fost ca un tată...

— Aş putea să vă propun să privim dintr-o altă perspectivă? interveni Kim, pe unul dintre cele mai glaciale tonuri din câte-o auzise Chloe folosind vreodată. În alte cazuri de orfani, ca al lui Chloe, când părinţii umani au

dispărut „accidental" sau au fost găsiți morți, cum a fost cu Chase... Doar n-o să-mi spuneți că n-ați bănuit *ceva*.

Niciunul dintre cei doi nu suflă o vorbă. Cu toate acestea, Olga părea vag cuprinsă de rușine.

— Nu întrebi, nu spui, hm? Foarte bine, trecutul e trecut, zise Chloe, luptându-se cu un val de dezgust și unul de furie când se gândi la propria mamă și la urmele prezenței unor Mai descoperite de Kim în jurul casei sale. Declar în mod oficial un moratoriu și o amnistie, chiar în clipa asta. Pe viitor, *nu vor mai fi alte asasinate*. Și, dacă se întâmplă să aibă cineva vreo bănuială, să și-o rezolve în mod *normal*, prin intermediul poliției... nu s-o acopere, bine? Ascultați, mai zise ea, consultându-și ceasul. Trebuie să-mi sun mama peste, să zicem, cinci minute, dar înainte de asta, vreau să vă dezvălui câteva dintre planurile mele secrete.

Planuri pentru care-și tot făcuse griji și le tot depănase în minte, negăsind nimic în neregulă la ele... dar încă având îndoieli în privința lor.

— Igor, până... mă rog, până la noi ordine, tu ești acum președinte interimar al companiei Firebird. Olga, consideră-te numită director executiv.

Tânărul Mai clipi de vreo două ori într-un fel care nu era total omenesc, șocat până-n măduva oaselor de brusca povară a responsabilității. Chloe continuă.

— Indiferent *ce* s-ar întâmpla, domeniul imobiliar nu face parte din viitorul meu, iar resursele umane nu intră în preocupările mele imediate, oricât de plăcut ar putea

fi gândul descoperirii altor Mai răzleţiţi. Eu chiar am de gând să mă duc la facultate. Ah, şi daţi-mi voie să vă repet pentru ultima oară...

Chloe îl fixă cu privirea pe Igor.

— Serghei. Şi Coţcarul. Lucrau. *Împreună*. Dezvăluire care, fără îndoială, va apărea, de asemenea, la ştiri, undeva pe parcursul următoarelor câteva ore, după ce poliţia va da publicităţii informaţia.

— De unde ştii asta? o întrebă Igor, total derutat.

— Pentru că *eu* le-am spus, răspunse Chloe, cu un aer de superioritate.

Şi era adevărat: nici într-un milion de ani, niciuna dintre părţi nu s-ar fi aşteptat ca poliţia să primească informaţii de la cealaltă parte.

Convorbirea telefonică a lui Chloe cu mama ei fu rapidă, iar drumul spre sala de spectacole, şi mai rapid. În sfârşit, evenimentele începeau să-şi pună amprenta asupra ei, iar liniştea după-amiezii să lase locul nervozităţii privitoare la ceea ce avea de făcut în următoarea oră. Vorbitul în public *nu* se număra printre principalele talente ale lui Chloe. N-o ajuta nici faptul că prietena ei Kim purta o robă alburie din pânză de olandă şi un machiaj oarecum de tip egiptean, cu fard negru în jurul ochilor şi sub bărbie. Încercase s-o convingă şi pe Chloe să poarte robă.

— Nu e genul meu, o refuzase Chloe, categoric. Poporul nostru trebuie să vadă ce fel de persoană sunt eu în realitate... nu cine mă prefac că aş fi.

Kim n-o contrazisese.

Încăperea era mai mică faţă de cât s-ar fi aşteptat; într-adevăr, nu erau decât vreo sută de oameni-pisică, asemănători publicului dintr-o sală studio, stând zece câte zece, şi înghesuiţi. Chiar dacă însemna o uşurare, o şi întrista oarecum: nu existau decât trei semeţii în America, iar aceasta era una dintre ele, şi membrii ei erau atât de puţini... Chloe era conducătoarea unui popor muribund, al unei specii pe cale de dispariţie.

Cineva instalase ecranul pentru proiecţia imaginilor de la televizor, aşa cum ceruse ea, şi urmăreau cu toţii, îngroziţi, cum se succedau pe ecran ştirile despre fostul lor conducător, prin vocile reporterilor şi a coloratului banner din partea de jos. Când fu de părere că văzuseră destul, Chloe îi făcu un semn tipului din spate — *un Mai pasionat de aparatură audio/video?* — şi urcă pe mica estradă, în urma lui Kim.

Prietena ei, acum intrată pe deplin în rolul de preoteasă, îşi înălţă braţele, închise ochii şi începu să cânte. La fel ca în noaptea vânătorii, când Chloe auzise pentru prima oară un cântec tradiţional Mai, i se păru exact la fel de straniu şi de tânguios. Era imposibil de prevăzut spre ce se va îndrepta linia melodică: schimbările de tonalitate şi de octavă ale lui Kim se produceau fără vreun avertisment prealabil. Şi suna la fel de trist şi de dezrădăcinat precum simţea Chloe că arăta poporul ei în clipa de faţă.

Dintr-odată, îi *simţi* chiar atunci.

Pe măsură ce imnul continua, şi ea le privea chipurile, Chloe simţi emoţiile colective. *Teamă. Tristeţe. Aşteptări. Suntem atât de puţini! Am pierdut atât de mulţi! Iar acum, această...*

Speranţă, când o priveau pe ea.

Igor încerca să fie atent, însă sentimentul trădării şi cel al durerii erau atât de puternice, încât el nu era cu adevărat conectat la realitatea înconjurătoare.

Chloe simţi o căldură stranie, ca şi cum toată lumea s-ar fi aflat acolo unde trebuia să fie: Semeţia ei, reunită, aşteptând-o.

Mai era, totuşi, o notă discordantă, un mic amănunt care lipsea, ca şi cum cineva n-ar fi fost acolo.

După ce termină Kim, Chloe ieşi în faţă, acum lipsită de orice temeri sau nelinişti. Aici era poporul ei. Ea le era conducătoarea. Îşi drese glasul.

— Pentru cei care nu m-au cunoscut încă, eu sunt Chloe King, conducătoarea Semeţiei şi Aleasa voastră.

Suna atât de bombastic şi de ciudat, însă toată lumea o asculta, captivată.

— Serghei Shaddar *nu* a fost adevăratul vostru conducător. Cu toate că a avut intenţii bune, şi le-a pus în aplicare prin mijloacele răului. Omul pe care aţi crezut că-l urmaţi spre un deznodământ fericit v-a adus numai violenţă şi moarte. Până şi cei care-i erau mai apropiaţi n-au cunoscut până unde i se întindeau activităţile.

Desigur, poate că unii dintre kizekh *aveau cunoştinţe destul de temeinice, din moment ce sigur s-a*

folosit de ei ca să-i pună în aplicare anumite ordine... Dar nu avea să se abată de la linia pe care şi-o propusese, aceea a amnistierii şi a iertării.

— Când m-am întâlnit cu el, în faţa cinematografului în care a fost omorât, Coţcarul era deja acolo, aşteptându-mă.

Nu se auzi niciun zgomot printre atât de rezervaţii Mai, însă Chloe simţi şocul colectiv căruia îi căzuseră pradă o sută de persoane.

— Cei doi lucraseră împreună, pentru omorârea *tuturor* posibililor Aleşi, inclusiv a surorii mele. Nu ştiu dacă Serghei o fi omorât în realitate personal pe cineva, însă el îl informa pe Coţcar cine era persoana şi unde avea s-o găsească, iar Alexander se ocupa de restul. Dar, de îndată ce m-a avut în faţa ochilor, nici Serghei nu i-a mai fost de vreun folos, motiv pentru care Coţcarul s-a hotărât să-l omoare şi pe el.

— Nu-mi vine să cred că un Mai ar fi în stare să omoare alţi Mai! Suntem atât de puţini, se văicări o femeie Mai.

— Există persoane rele chiar şi printre noi, la fel cum există persoane bune şi printre oameni, aşa cum este mama mea. Şi Brian. Şi Paul, şi Amy.

Scrutând cu privirea mica mulţime, îl zări pe Alek. Privirile li se înlănţuiră pentru o clipă, şi el îi zâmbi: un zâmbet sincer, fără ca tot ce se petrecuse între ei în ultima vreme să reprezinte un obstacol. El îi oferea sprijinul. Ea îi răspunse la zâmbet, fără să se mai gândească.

— Mama mea, precedenta voastră Aleasă... visul ei a fost să unească tot poporul Mai din Europa de Est, pe toţi cei risipiţi de războaie, de exil, de violenţe, şi de blestemul abătut asupra noastră. În calitate de *noua* voastră conducătoare a Semeţiei, consider că a venit acum vremea, dacă tot suntem împreună, să ne îmbrăţişăm pe deplin noua noastră ţară.

Aici, avu o mică ezitare: încă *nu* erau toţi acolo, şi unde avea să ajungă cu asta?

— Serghei a mai avut dreptate într-o privinţă: voi *nu* sunteţi obligaţi să trăiţi aici, ca şobolanii în vizuină. Voi trebuie să fiţi liberi să vă urmaţi propriile destine şi să vă întâlniţi fiindcă aşa vreţi, nu fiindcă aţi fi forţaţi. Sunteţi acum în America, şi din unele puncte de vedere nu vă deosebiţi de oricare alţi imigranţi. De acum încolo, vom respecta legile Americii. Asta înseamnă că *s-a terminat* cu răzbunările şi războaiele cu A Zecea Lamă. Dacă ei încalcă legea, vor fi pedepsiţi în conformitate. După cum poate aţi văzut la ştiri, Coţcarul este dat în urmărire. Şi ştiţi de ce? *Pentru că eu le-am spus că e asasinul lui Serghei.*

De data *aceasta*, icnetul mulţimii se auzi clar.

Kim se retrăsese într-o parte, după cum remarcă deodată Chloe, şi stătea să discute cu cel care se ocupa de televizor.

— Poliţia îi va da de urmă şi-l va aresta. Iar el îşi va primi pedeapsa pentru crima asta, şi pentru celelalte...

— Chloe, murmură Kim, apărând alături de ea, iartă-mă că te întrerup, dar Ivan mi-a zis că s-a dat la televizor o informaţie pe care ar trebui s-o vedem... a înregistrat ultimele câteva minute...

— Pune-o, zise Chloe, iar Kim făcu un semn afirmativ cu capul spre cel din spate, şi proiecţia imaginilor de la televiziune reîncepu.

Fără să-şi dea seama de ce, Chloe nu fu mirată să vadă o fotografie care-i înfăţişa mama biologică apărând lângă chipul reporterului de la CNN, ca una dintre persoanele asasinate din ordinul lui Serghei.

— „...Anastasia Leon, membră şi conducătoare a unui obscur trib de nomazi din Europa de Est, originară din Turcia, s-a întors în ţara natală a poporului său. Investigatorii au descoperit acum dovezi asupra faptului că ea a fost una dintre primele victime ale asasinatelor politice comise de Serghei Shaddar; sursele noastre nu cunosc cu certitudine motivul..."

Anastasia Leon. Acesta era numele mamei ei. Şi iat-o. O fotografie asemănătoare celei ţinute de Chloe în mână, acum nu mai departe de vreo două săptămâni, înfăţişând o femeie cu părul negru, lung până la mijloc, şi un zâmbet larg, neîmblânzit, fruntea brăzdată de cute şi privirea hotărâtă.

Făcu un semn să se taie sonorul.

Ceilalţi Mai arătau năuciţi; unii plângeau, alţii comentau cu glas scăzut. Chloe simţi un amestec de milă şi

de uluire la gândul că *niciunul* dintre ei nu se aşteptase la aşa ceva.

— Vedeţi? *Exact* despre asta vorbeam. Secretele şi nevoia de a supravieţui v-au forţat să urmaţi pe cineva care v-a *asasinat* conducătoarea Semeţiei. Aceste violenţe nejustificate dintre noi şi A Zecea Lamă încetează *acum*. Tot ceea ce fac ele este să nască noi şi noi violenţe, şi lupte pentru putere în rândurile noastre... priviţi ce i-a făcut Serghei surorii mele, şi priviţi ce-a păţit Brian din cauza oamenilor *lui*. Eu sunt noua voastră Aleasă, şi vă voi conduce către siguranţă şi prosperitate... dar numai prin mijloace paşnice.

Urmă tăcerea. Oare aveau să aplaude? S-o dea afară? Ce-o să se-ntâmple? Chloe se strădui cu disperare să simtă acea stranie empatie de mai devreme, însă aceasta se estompase acum, până la o bătaie surdă a inimii.

Deodată, Alek sări în picioare şi scoase un răget. Singura dată când mai auzise Chloe aşa ceva fusese atunci când îşi pierduse ea cumpătul, cu Keira... şi-o băgase în răcori pe fată. Era un sunet profund, înfricoşător, care părea mult prea răsunător şi prea adânc ca să poată izvorî din statura lui umană. Ochii îi erau mijiţi, înspăimântători; ghearele, scoase.

Valerie fu următoarea care se ridică şi-i urmă exemplul.

În scurt timp, toată lumea era în picioare, urlând, răgând, într-un vacarm asurzitor care ar fi trebuit s-o

înfricoşeze pe Chloe, dar nu reuşea. Pentru doar o clipă, legătura se refăcu, şi ea le putu simți întreaga energie, şi putere, şi dragoste: sprijinul pe care i-l oferea Semeția.

Kim nu apelă la răgete, preferând să-i ofere un straniu de omenesc semn aprobator, cu degetul mare ridicat.

Când se retrase să-şi sune la repezeală mama, şi s-o înştiințeze despre cum decurseseră treburile, Chloe se simțea istovită. *Tot nu sunt bună de vorbitoare în public*, înțelese ea. Doar capabilă să se descurce, atunci când era cazul. Igor o aşteptă, răbdător, alături, până când termină de vorbit la telefon.

— Venerată Conducătoare...? i se adresă el, politicos.

— Da, Igor? îi răspunse Chloe, în timp ce-şi lăsa jos telefonul.

Curând, avea să-şi reia munca de convingere prin care să-i determine să-i spună din nou „Chloe". Deocamdată, însă, i se părea că ar fi prea mult.

— Am vrut să spun... cred că ai dreptate, zise el.

Şi nu părea că s-ar forța să afirme aşa ceva; dădea impresia că e plin de liniştea şi împăcarea pe care ea însăşi le resimțise în acea după-amiază.

— Poate e din cauză că am de-a face — am avut de-a face — cu oamenii mai mult decât Serghei, dar sunt de părere că ar trebui să le respectăm legile. Cu atât mai mult dacă rămânem aici. Şi chiar dacă nu rămânem

nomazii nu trebuie să se facă de râs peste tot pe unde merg. Altfel, n-am mai fi primiți înapoi, zise, și pe buzele lui se zărea un zâmbet aproape imperceptibil.

— Mulțumesc, Igor. Asta chiar înseamnă foarte mult pentru mine, îi zise.

Și, asta era: se terminase. Toată tensiunea dintre ei, din ultimele câteva zile, toată iritarea lui la adresa ei. În schimb, tristețea era încă prezentă, și Chloe știa că el avea să se tot gândească destul de mult la Serghei, pe parcursul următoarelor câteva săptămâni, amintindu-și de toate lucrurile bune și cernându-le, căutând îndărătul lor semne ale nemilosului asasin.

— Eu nu mi-am cunoscut niciodată tatăl biologic, adăugă ea, încet. Iar tatăl adoptiv m-a părăsit când eram mică. Serghei a fost al treilea tată pe care l-am pierdut... și, în anumite privințe, cel de care am fost mai apropiată.

Igor făcu un semn de încuviințare, nefiind sigur că ar fi în stare să vorbească.

— Hei, exclamă Chloe, schimbând subiectul și amintindu-și de absența pe care o remarcase când își începuse discursul. Unde e Dmitri, apropo?

Era vorba despre bodyguardul pe care i-l repartizase Serghei, atunci când ea se răzvrătise împotriva traiului printre Mai, cel care mersese cu ea, ca s-o apere, când plecaseră să vadă *Războiul Stelelor*. Împreună cu Ellen, o altă *kizekh*... și, după cum era destul de convinsă, iubita lui.

Se aştepta să primească un răspuns rapid, de genul: *A, patrulează la etaj şi păzeşte Semeţia pe timpul întrunirii.*

Însă chipul lui Igor, nedumerit şi dezorientat, îi spuse cu totul altceva.

Un alt fir desprins, îşi dădu ea seama, epuizată. *Unul dintre acele lucruri inexplicabile care se vor întoarce şi mă vor ciupi de fund mai târziu.* Devenea cu mult mai înţeleaptă, atât de repede... şi, totuşi, asta n-o făcea să se simtă mai fericită.

Şaisprezece

PÂNĂ LA URMĂ, Chloe reuşi să se desprindă în linişte din mulţime şi să se strecoare spre salonul de spital. Brian tocmai citea ceva, sub o singură lumină care plutea prin întuneric.

— Bună, îi zise ea, zâmbindu-i.

— Bună.

Îşi lăsă jos cartea şi-şi ridică privirea nerăbdătoare spre ea. Acum, nu mai avea decât un pansament subţire în jurul capului, în cea mai mare parte alb, nepătat.

Părul îi stătea ceva mai bine, ca şi cum ar fi fost spălat, şi ochii îi erau mai strălucitori, cu toate că aveau încă în jur vânătăi şi tăieturi.

Însă în mod categoric avea mai multă *viaţă* în el, prinsese culoare şi arăta mai sănătos, şi Chloe simţi un mic val de mândrie la gândul că poate, doar poate, ea ar fi cea care să ridice străvechiul blestem dintre oameni şi Mai.

Cartea, după cum observă Chloe când se mai apropie, era intitulată *Meridianul sângelui*[1]. Arăta ca un roman western.

— Nu sunt prea multe posibilităţi de alegere în privinţa lecturilor, pe-aici, zise el, ridicând din umeri. Totuşi, asta e destul de bună.

— Eşti tratat cum trebuie? se interesă ea, trăgându-şi un taburet metalic.

— Ce, *glumeşti*? pufni Brian. Indiferent ce păreri or avea despre mine, şi le păstrează doar pentru ei. Totul e numai „Venerata Conducătoare" în sus, şi „Aleasa" în jos, şi „după cum doreşte..." Cu toate că doctoriţa, după părerea mea, chiar *este* foarte bună. Şi oarecum nostimă, pentru o Mai.

— *Asta* ce-ar vrea să însemne? vru să ştie Chloe, luându-l de mână.

— Ca o persoană care a fost silită, în cea mai mare parte a vieţii, să-i studieze, trebuie să-ţi mărturisesc: majoritatea compatrioţilor tăi nu prea au cine ştie ce simţ al umorului.

---

[1] Într-adevăr, este vorba despre un western istoric aparţinând scriitorului american Cormac McCarthy, apărut în anul 1985 şi subintitulat *Amurgul purpuriu al Vestului*. Personajul principal este un adolescent fugar, numit „puştiul", şi cea mai mare parte a textului îi descrie întâlnirile cu membrii unui grup istoric de vânători de scalpuri, care au masacrat întregi triburi de indieni nord-americani din zona graniţelor dintre Statele Unite şi Mexic, în anii 1849–1950.

Chloe deschise gura, vrând să-l contrazică, dar se gândi mai bine. Avea dreptate. Ridică din umeri.

— Am avut o mare întrunire sus.

— Am auzit. Mă rog, n-am *auzit* propriu-zis, dar toată lumea vorbea despre asta. A ieşit totul bine?

Chloe oftă şi-i povesti despre Serghei, şi despre Coţcar, şi despre faptul că ea le dăduse informaţiile poliţiştilor, ceea ce condusese la investigaţiile ulterioare, şi la concluzia că el părea să-i fi asasinat întreaga familie biologică, în afara tatălui, pe care nimeni nu-l cunoştea, sau nu părea să trezească nimănui interesul. Fu nevoită să se întrerupă la un moment dat, ca să-şi sune mama, fapt în legătură cu care Brian o tachină ulterior; în schimb, cât timp vorbi ea, el rămase tăcut, dar cu sclipiri în ochi.

— Bun, zise ea, întinzându-se şi căscând. Cam asta e.

— Şi-acum?

— Acum?

Îşi întinse ghearele fără să-şi dea seama şi-şi scărpină un anumit loc din creştetul capului, în care simţea o mâncărime persistentă. Spera să nu fie cumva mătreaţă. Sau ce-o mai fi, la pisici.

— Acum, cred c-o să-mi caut vechea cameră, să mă târăsc până în pat şi să dorm până la paştele cailor... sau va trebui s-o sun iar pe mama, peste vreo trei ore.

— Dar de ce nu rămâi aici? îi propuse Brian, cu o voce scăzută.

Chloe își ridică privirea spre el. Nu glumea. De fapt, niciodată nu-l văzuse privind-o cu atâta seriozitate. Întinse o mână spre ea, atingându-i buzele: o mână prinsă de un braț de-a dreptul înzdrăvenit, cu o culoare normală și musculos. Își plimbă degetele pe obrazul și pe maxilarul ei, după care i le strecură prin păr.

Atunci, ea se ridică de pe taburet și coborî balustrada metalică a patului de spital.

— O să fie numai o noapte dormită împreună, ca între prieteni, zise el, zâmbind.

— Da, dar n-o să ai parte de bătăi cu perne, murmură ea, trăgând cearșaful în jos și sărutându-l pe gât.

De dimineață, Chloe se trezise înțepenită și somnoroasă.

Nu ratase decât un apel telefonic către mama ei — cel de la ora patru — și Anna King o sunase la fix cinci minute după aceea. Chiar dacă nu-i prea convenea să răspundă, consecințele ar fi fost cu mult mai neplăcute, așa că se forțase să pună mâna pe telefon.

Brian scoase mici murmure de protest când ea se desprinse cu grijă și se strecură jos, peste marginea patului.

— Să te-ntorci repede, mormăi el, încercând să deschidă ochii și nereușind. O să-mi lipsești.

Chloe se aplecă peste el și-l sărută. Brian zâmbi, dar în scurt timp reîncepu să sforăie.

Cum mă simt? se întrebă singură Chloe, culegându-şi blugii de pe podea şi trăgându-i pe ea. Îi îmbrăcă uşor şi i se potriviră numai bine, aşa cum se-ntâmplă mereu cu blugii purtaţi mai multe zile.

Mă simt altfel?

Îşi croi drum printre dulapurile cu recuzită spitalicească, luând-o prin surprindere pe doctoriţa Lovsky, care venea ducând tava cu micul dejun pentru Brian.

— O, ăăă, bună dimineaţa, Venerată Conducătoare, zise femeia, puţin şocată când îşi dădu seama de faptul că ei doi fuseseră împreună toată noaptea.

Dar fie că şocul ei se datora faptului că el era un om obişnuit, fie că şmecheria asta se petrecuse în micul ei regat steril, Chloe nu putu să-şi dea seama.

— 'Neaţa, răspunse ea, voioasă, după care-şi reluă meditaţia şi drumul spre etaj.

Poate că avea să se organizeze un mic dejun ceremonial, sărbătoresc, de a-doua-zi-după-discursul-noii-conducătoare-a-Semeţiei. Ar fi fost teribil de jenant, dar poate că i-ar fi dat şi salată de fructe.

Adulmecând aerul şi întrebuinţându-şi auzul de Mai, Chloe fu oarecum dezamăgită când nu auzi niciunul dintre zgomotele care s-ar fi putut asocia cu preparativele unei sărbătoriri, aşa că se duse în schimb spre chicinetă, de unde măcar îi venea miros de cafea.

Kim era deja acolo, pregătindu-şi ceaiul verde de dimineaţă.

— Venerată Conducătoare, zise ea, cufundându-și în același timp pliculețul cu ceai în cană și capul între umeri.

— *Chloe*, o corectă Chloe, morocănoasă, luându-și o ceașcă.

De când nu mai fusese ea acolo, instalaseră un nou automat pentru cafea, la care puteai să alegi dintre zece tipuri diferite de cafea, sau ceai, sau chiar ciocolată caldă... și, dacă apăsai pe anumite butoane, aparatul îți putea prepara aproape orice. Desigur, recipientele cu cafea erau confecționate dintr-un Mylar[1] care nu era biodegradabil, așa că, de îndată ce aveau să se liniștească apele pe-acolo, Chloe urma să înceapă demersurile pentru descotorosirea de așa ceva.

O Aleasă sigur putea să facă asta.

Mâna nu-i era încă prea sigură: când își turnă lapte, cafeaua i se revărsă din ceașcă — bine măcar că nu era una din plastic — și curse pe masă.

— Fir-ar a naibii, mormăi Chloe, ridicându-și ceașca la buze și sorbind preaplinul.

Se simțea aproape ca mahmură.

— Ai dormit bine? o întrebă Kim.

Chloe se încruntă, privindu-și prietena în ochi, însă nu găsi acolo vreun subînțeles. Fusese o întrebare nevinovată.

— Nu... tocmai.

---

[1] Un tip de poliester folosit în special pentru proprietățile sale izolatoare.

Kim încuviinţă cu un aer înţelept.

— Tu şi cu Brian aţi făcut sex?

Chloe se înecă şi împroşcă peste tot cu cafea, reuşind să mai verse şi o parte a lichidului din ceaşcă în acelaşi timp.

— Ce naiba? se răsti ea.

Fata cu urechi de pisică nu se osteni prea tare să-şi ascundă zâmbetul.

— Eram doar curioasă.

Chloe deschise gura, vrând să spună ceva legat de vieţile particulare ale Aleselor, când intră Igor în încăpere.

—Venerată Conducătoare, o salută el, însoţindu-şi cuvintele de o rapidă înclinare a capului. Ar fi bine să vii repede. S-a întors Dmitri... a omorât pe cineva.

S-a dus finalul fericit care abia începuse. De ce nu putea să fie nimic prea uşor?

Îl urmă pe Igor pe coridor, şi apoi în biroul lui Serghei. Kim veni fără zgomot după ea. Dintr-un motiv oarecare, pe Chloe n-o deranja prezenţa ei permanentă, nici chiar atunci când nu era tocmai invitată. Niciodată nu distrăgea atenţia, nu-şi dădea cu părerea, nici nu se umfla în pene.

Chloe se aşteptă să-l găsească într-o postură impunătoare, impasibilă, înfricoşătoare, ameninţătoare: aşa cum era el, în mod normal. În definitiv, un *kizekh* era un soldat; şi, din ce văzuse ea, cu ocazia confruntării de la Presidio, erau soldaţi destul de eficienţi şi disciplinaţi, în felul lor înspăimântător, felin.

În loc de asta, îl găsi prăbuşit pe un scaun şi plângând. Olga stătea lângă el, ţinându-i o mână pe umăr.

— Venerată Conducătoare! strigă Dmitri, întorcându-se spre uşă; *normal* că-i auzise vorbind.

Simţurile îi erau, probabil, la fel de ascuţite ca ale lui Kim. Impunătorul soldat se aruncă în genunchi la picioarele ei, şi-i atinse gleznele.

— N-am ştiut! zise el. Că a fost *asasinul* unora dintre ai noştri... că el... că el... ne-a *omorât* Aleasa!

Chloe fu derutată pentru câteva clipe, până când îşi dădu seama de faptul că el se referea la mama ei biologică. Era destul de matur ca să şi-o amintească, înţelese ea, şi poate chiar o cunoscuse, înainte de a veni încoace.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Chloe, cu toată blândeţea de care era capabilă, dat fiind faptul că avea în faţa ei un adult ucigaş şi nebun, care se văicărea şi se prosterna.

— Când am aflat vestea despre moartea condu... a lui Serghei, m-am înfuriat şi am jurat răzbunare!

Chloe îşi întoarse privirea mânioasă spre Igor.

— El nu era aici când ţi-am transmis ordinul de interzicere a răzbunărilor, protestă el. Şi, chiar să fi fost, mă rog, tensiunile cam escaladaseră...

— M-am dus într-un loc în care ştiam c-o să-l găsesc patrulând pe unul dintre mizerabilii oameni ai Ordinului, povesti Dmitri, şi în ochi îi apăru un licăr de duritate când îşi aminti. Şi l-am omorât pe laşul acela cu ghearele goale, adăugă el, după care se porni din nou pe plâns.

Am crezut că-l răzbun pe conducătorul nostru, pe marele nostru protector... Ştiam că tu eşti Aleasa, însă el ne-a fost ca un tată în zilele de după Aleasa de dinainte...

— Ţi-aduci aminte cine era cel pe care l-ai asa... ăăă... l-ai omorât? se interesă Chloe.

Dmitri scutură din cap.

— Toţi arată la fel: părul şaten, mirosul oribil... era cel din încăierarea din seara aia.

Vorbeşte mai degrabă ca un klingonian, decât ca un Mai, constată Chloe.

— Ai aflat noua mea lege? Fără vărsare de sânge, cu excepţia cazurilor de legitimă apărare? îl întrebă Chloe.

— Da, Venerată Conducătoare. Desigur. Datoria noastră este să apărăm Semeţia, nu să declarăm război, zise Dmitri, ridicându-şi privirea spre ea, cu chipul de nebun brăzdat de dârele lacrimilor, însă marcat de o nouă hotărâre.

Chloe nu ştia precis dacă el cerea iertare; nu ştia precis dacă putea să i-o acorde. Erau alte lucruri mai importante de care să se ocupe imediat. Cum spuseseră la televizor? *Limitarea pagubelor?*

Încercă să-şi blocheze imaginea cu bărbatul din faţa ei sfâşiind beregata unui om anonim, încercă să uite că la picioarele ei se afla un asasin. *Asasinat.* Viaţa cuiva se stinsese, din cauză că se nimerise în calea unui om-pisică mânios, răzbunător. Nu că oricine dintre

membrii Ordinului A Zecea Lamă ar fi fost tocmai nevinovat, dar dacă era unul ca Brian? Forţat să se ralieze, nu tocmai întru totul de acord cu doctrinele...

Chloe dădu ocol biroului lui Serghei şi făcu singurul lucru care i se părea logic: îl sună pe Whitney. Direct.

— Alo?

După tonul respingător pe care pronunţase acest unic cuvânt, ea îşi dădu seama că ştia deja cine-l sună.

— Whitney, trebuie să ne întâlnim *imediat*. Este cel de-al doilea mort, într-o săptămână, din cauza micului război prostesc dintre noi... e necesar să-i punem capăt.

— Care al doilea mort?

Chloe îşi ridică privirea spre Igor, Olga şi Kim. Cu toţii ridicară din umeri: indiferent pe cine-ar fi omorât Dmitri, însemna că deocamdată nu fusese găsit.

— Unul dintre oamenii mei l-a omorât pe unul dintre oamenii tăi, ca răzbunare pentru moartea lui Serghei, împotriva ordinelor mele. Nu ştiu despre cine e vorba, dar poate că vrei să faci apelul...

— Fir-ar al...

— Vezi? Eu te *sun* ca să te *informez*. Sunt deschisă şi sinceră în încercarea de a pune capăt acestei... *nebunii*.

Amy avea un termen mult mai bun pentru aşa ceva, însă Chloe bănuia totuşi că domnul Whitney H. Rezza nu cunoştea limba idiş.

— Dacă tu crezi c-o să-ţi *mulţumesc* pentru că eşti prima care-mi dă vestea despre moartea unui membru al Ordinului meu, sau c-o să cedez nervos, izbucnind în

plâns şi implorând un *armistiţiu*, domnişoară King, mai ales din partea *dumitale*...

Chloe se întrebă dacă lucrurile ar fi stat altfel, în cazul în care ea ar fi fost bărbat. Sau mai în vârstă. El nu-i spunea „domnişoară" decât atunci când era cu adevărat furios şi căuta s-o insulte.

— Ascultă-mă. Ţi-aduci aminte când te-am întrebat despre fiul dumitale?

— Ce-are a face...?

— El e la noi. *Viu*. La limită.

În sfârşit, de partea cealaltă se lăsă tăcerea. Era o cacealma: el părea să fie mai mult decât dornic să-l dea pe Brian pe mâna celorlalţi membri ai Ordinului A Zecea Lamă, pe care considera că-i trădase ajutând-o pe Chloe. Numai că Brian îi *era* fiu, la urma urmei, şi ea era în stare să pună pariu că, indiferent ce soartă i-ar fi dorit Whitney, probabil că nu implica aflarea lui la mila unor Mai.

— Dacă vrei să-l mai vezi, *viu*, vino la — într-un loc public, într-un loc sigur — la Cheiul 39, la ora şapte, cu toţi micii dumitale camarazi, sau cum vrei să le spui. Toată povestea se va sfârşi *astăzi*, într-un fel sau în altul, domnule Rezza.

Şi-i închise, încă o dată, telefonul în nas.

Era destul de plăcut.

Îşi ridică privirea: Olga, Kim, Igor şi Dmitri se holbau cu toţii la ea.

— Ce e? vru să ştie.

— Păi, ăăă... — Igor tuși, dregându-și glasul — nu semeni deloc cu ucenica pe care am angajat-o acum câteva săptămâni, Venerată Conducătoare.

Chloe nu-i răspunse altcumva decât printr-un zâmbet, economisindu-și energia pentru lucruri mult mai importante decât râsul.

Şaptesprezece

— NICIODATĂ NU I-AM VĂZUT atât de aproape, mărturisi Kim, intrigată de leii-de-mare.

Se aplecă periculos de mult peste balustradă, şapca neagră de baseball şi subţirimea de salcie făcând-o să fie lesne de confundat cu un adolescent exagerat de nerăbdător.

— Locuieşti în Bay Area *de când te-ai născut*, şi n-ai mai văzut până acum leii-de-mare? o întrebă Chloe, uluită.

Brian se străduia să-şi păstreze vigilenţa într-un fotoliu rulant, în apropiere; Dmitri şi Ellen stăteau de pază lângă el. Cu înfăţişarea lui arătoasă şi bizareria prezenţei lor, Brian era, din când în când, luat drept o celebritate: turiştii îi făceau fotografii pe nepregătite, crezând că e *cineva*. Şi, pe lângă că i se părea amuzant, Chloe se bucura că are parte de martori suplimentari.

Brian nu fusese în totalitate de acord când îi povestise Chloe planul: socotise că e periculos pentru ea... şi

pentru oricare alt Mai implicat. Dar când Chloe îl întrebase ce altceva ar mai fi putut să facă, lui nu-i veni vreo idee mai bună.

Amy, Paul şi mama lui Chloe îl însoţeau, la rândul lor; Chloe voia ca *toţi* cei implicaţi să fie martori la orice ar fi urmat. Alek se prefăcu de vreo două ori că o aruncă pe Amy cu capul înainte în apă, şi Paul chiar se oferi o dată să-l ajute. *Sunt sigură că furia sublimată nu are nimic de-a face cu asta*, îşi zise Chloe. Olga mânca o îngheţată la cornet, chiar dacă, după înfăţişarea ei, dădea impresia că însăşi ideea de aşa ceva ar trebui să-i fie străină. *Mă întreb dacă şi ea o fi o pisică de lăptărie.*

Cam la o jumătate de oră după apusul soarelui — era şi greu să-ţi dai seama, fiind una dintre acele zile cenuşii şi reci de toamnă din San Francisco — Whitney îşi făcu apariţia, păşind grăbit, cu o umbrelă lucioasă pe care o legăna ca pe un baston din trestie, şi cu impermeabilul său scump fluturând în urma lui. Mai erau şi alte persoane cu el, majoritatea de vârstă mijlocie, dar şi câţiva mai tineri.

— Unde e fiul meu? se răsti Whitney, nerăbdător.

— Sunt aici, tată, răspunse Brian, făcându-i un semn slab cu mâna.

Tatăl lui se albi la faţă când văzu cât de numeroase erau rănile fiului.

— Ce i-aţi *făcut*...? îi luă la rost Whitney, înaintând şi înroşindu-se la faţă de furie.

Igor se strecură cu uşurinţă între el şi Brian, încrucişându-şi braţele. Ellen şi Dmitri se aplecară ameninţători în faţă.

— *Noi* nu i-am făcut nimic, răspunse Chloe, împotrivindu-se ispitei de a adăuga: *moşule*. Eu l-am găsit, practic la un pas de moarte, pe o alee. Oamenii *voştri* i-au făcut toate astea.

Bătrânul nu zise nimic. N-ar fi vrut nici să nege, nici să confirme.

— Dickless a fost, tată, zise Brian, cu vocea lui subţire aproape pierzându-se în vântul serii şi printre vaietele leilor-de-mare. El şi cu căţeluşii lui m-au luat prin surprindere. M-au lăsat acolo, crezându-mă mort.

Whitney deschise gura şi o închise la loc de mai multe ori la rând.

— Richard e mort, rosti el, în cele din urmă. A fost omorât de Mai azi-noapte.

— Oh, exclamă Brian. Pe naiba.

— Vezi, *exact* asta îţi spuneam! exclamă Chloe, enervată. Serghei îşi asasina propriii oameni pentru putere, iar oamenii tăi se omoară între ei doar pentru... nu ştiu, pentru nişte legi vechi. Poate şi pentru putere. Şi la ce *bun*?

Îşi roti privirea spre toţi cei adunaţi acolo.

— Care să fie motivul adevărat pentru care tot săriţi unii la beregatele celorlalţi, de atâtea mii de ani încoace?

— Ordinul A Zecea Lamă există pentru apărarea omenirii de cei mai puternici, care ar putea s-o înfrângă cu uşurinţă, declamă Whitney, pe un ton dramatic.

— N-ai vrea să arunci o *privire*? strigă Chloe, azvârlindu-şi un braţ în direcţia prietenilor ei Mai. Dacă spionii tăi sunt măcar pe *jumătate* la fel de buni ca ai noştri, ştii probabil că suntem mai puţini de o sută în West. *O sută*, Whitney. Asta înseamnă cu mult mai puţini decât amerindienii, sau tibetanii, sau evreii, sau oricare altă minoritate pe cale de dispariţie, oprimată!

— Hei, bombăni Amy. Nu cred că noi am fi pe cale de dispariţie.

Însă Paul îi trase un ghiont, ca să-i închidă gura.

— Uită de A Zecea Lamă: un cutremur zdravăn, sau un incendiu, sau vreo bombă urâtă, sau un atac terorist, şi n-ar mai rămâne picior de Mai la vest de Mississippi. Când s-a întâmplat ultima oară, mai precis, ca poporul Mai să constituie o ameninţare faţă de permanenţa existenţei umane?

— Noi am fost mereu prezenţi, ca să-i împiedicăm, insistă Whitney, adunându-şi forţele.

Însă, după privirile membrilor mai tineri ai Ordinului, era clar că nu mai convingea, în realitate, pe nimeni.

— Şi să nu uităm de motivul iniţial al apariţiei noastre, interveni o femeie între două vârste, ieşind în faţă. Satele şi oraşele care au fost şterse de pe faţa...

— Din cauză că aţi violat-o şi aţi asasinat-o pe una dintre surorile noastre! exclamă Igor, făcând la rândul lui câţiva paşi înainte.

— Acum. Cinci. Mii. De. Ani. Doamne, *Dumnezeule*, oameni buni, mai lăsaţi-o baltă! strigă Chloe, privindu-i furioasă când pe unii, când pe ceilalţi. Şi, dacă mi-e permis să vă amintesc — se adresa delegaţiei Ordinului — că poporul Mai nu este alcătuit din *vampiri* care să-şi caute prada printre cei vii. Iar voi nu sunteţi ucigaşi de vampiri, care să-i apere pe cei nevinovaţi.

— Dar sunt fiare, bestii ticăloase, fătate prin gropi, luă cuvântul un alt reprezentant al Ordinului A Zecea Lamă. Existenţa lor este o anatemă asupra lui Dumnezeu. De aceea ei sunt pedepsiţi să nu aibă niciodată un cămin al lor, şi să nu se amestece pe veci cu oamenii.

— Vorbeşti precum Coţcarul, bombăni Chloe. Care, apropo, e un asasin dement şi psihopat. Şi, în orice caz, toată povestea asta cu blestemul vechi de cinci mii de ani pare să fie de domeniul trecutului. Brian şi cu mine nu doar că ne-am... ăăă... *sărutat* în numeroase rânduri, dar...

N-ar fi vrut s-o spună, însă dacă prin asta ar fi slujit cauzei, ca în situaţia de faţă, în fine, aparenţa castităţii ei n-ar fi cântărit în realitate prea mult în comparaţie cu cadavrele.

— Azi-noapte... ne-am... ăăă... Mă rog, în fine, faza e că el *n-are nimic*.

Se alese cu priviri şocate din partea tuturor, mai ales a lui Amy. Chloe îi *jurase*, acum câţiva ani, că ea va fi prima care va afla când va fi să se-ntâmple Treaba. *Practic, „Treaba" nu se întâmplase încă*: nu avea nici cea mai mică dorinţă de a rămâne gravidă, pe deasupra tuturor celorlalte întâmplări din viaţa ei prezentă. Însă ceea ce se petrecuse era destul de aproape de Treaba ca să intre la socoteală.

Brian se înroşise violent şi se străduia să întâlnească privirea tatălui său.

— De fapt, continuă Chloe, ridicând tonul astfel încât s-o poată auzi *toată lumea* — şi sperând că n-o să fie considerată o destrăbălată — m-am pupat cu un alt *om* chiar înainte de a-l cunoaşte pe Brian.

— Ia stai, ce-ai spus? sări Brian, arătându-se şocat şi puţin întristat.

Chloe nu-l luă în seamă.

— Şi nici *el* nu are nimic. Vedeţi, faza e că nu există nicio chestie divină împotriva... ăăă... iubirii dintre Mai şi oameni. Putem să ne amestecăm şi să ne împreunăm şi să ne împerechem fără să existe consecinţe fatale.

— Blestemul pare să se fi ridicat deoarece noi am ajutat la salvarea a doi oameni, interveni Kim. Mama lui Chloe şi Brian.

Chloe nu vru să-l privească pe Alek în ochi, care se făcuseră mari, fiindcă lui nu-i venea să creadă ce auzea. Fără îndoială că ulterior aveau să existe momente stânjenitoare şi explicaţii, chiar dacă se despărţiseră.

Însă presupunerea cum că el se gândea la ea fu brusc distrusă când Alek o înşfăcă pe Amy şi-o sărută, îndelung şi apăsat. Puţin cam prea îndelung şi prea apăsat — Paul şi Kim îşi întoarseră privirile în altă parte, enervaţi — însă Amy nu se împotrivi. Chiar deloc.

Când se opriră ca să mai respire, Alek o privi în ochi. Amy trase aer în piept, aşteptă o clipă, după care ridică din umeri.

— Nimic. Adică, a fost grozav... dar nu am vreo senzaţie ciudată, sau altceva.

Nu era tocmai felul în care-şi închipuise Chloe că ar putea debuta o mai bună înţelegere între oameni şi Mai, însă, ia stai, tot era ceva. Şi, dacă se gândea mai bine, prietena ei, de obicei extrovertită, fusese cam tăcută în ultima vreme. Aşa că era cum nu se poate mai nimerit ca ea să capteze lumina reflectoarelor pentru o mică scenă a ridicolului din cadrul unei întâlniri, altfel, fatidice.

Edna şi Whitney păreau îngroziţi, ca şi alţi membri mai vârstnici ai Ordinului... sau Olga, şi unii dintre *kizekh*. Era posibil şi să se fi înşelat Chloe, însă unii dintre ceilalţi păreau că li s-ar fi stârnit curiozitatea. *Nu oricine poate studia oamenii-pisică sexy, fără să devină măcar un pic curios*. Faza cu contrariile care se atrag, şi aşa mai departe.

— Apropo, Coţcarul tocmai a fost arestat, anunţă Paul, citind ştirile pe telefonul său mobil. Acum aproximativ o

oră. Era căutat în legătură cu mai mult de o duzină de crime... Hm, oriunde altundeva, aş zice că-l aşteaptă pedeapsa cu moartea, pentru ce dovezi au împotriva lui, însă cred că probabil o să fie condamnat la închisoare pe viaţă.

— Bun venit în America, dragi copii, li se adresă Chloe, cu dulceaţă în glas, celor din A Zecea Lamă. Şi *voi* toţi v-aţi născut aici. Aşa se face dreptatea, nu cu organizaţii paramilitare.

— Făcând aşa ceva, rişti să dezvălui existenţa propriului tău popor, îi atrase atenţia Edna; însă, după expresia ei dezorientată, era evident că niciunul nu se aşteptase la o astfel de mişcare.

— Cum? o întrebă Chloe. Chiar aveţi impresia că poliţiştii ar putea să creadă elucubraţiile unui criminal în serie, când el le-ar spune că toate victimele sale erau, în realitate, pisici, cu gheare şi ochii oblici? Ştiţi ce, eu încă vă propun un armistiţiu. Un armistiţiu *adevărat*. Puteţi să vegheaţi în continuare, dacă vreţi să fiţi siguri că nu turbează cumva vreo pisicuţă şi se apucă să omoare în stânga şi-n dreapta, dar *gata cu violenţele*. Dacă se-ntâmplă ceva — de oricare parte — să se ocupe poliţia. Gata cu războaiele între bande, gata cu luptele fratricide, şi ghici ce-nseamnă toate astea? *Gata cu nevinovaţii împuşcaţi colateral*, rosti, privindu-l cu duritate în ochi pe tatăl lui Brian.

— Chiar dacă ţi-am lua de bună propunerea cu „armistiţiul" acesta, zise Edna, acoperindu-l pe domnul

Rezza cât timp îşi revenea din şocul observaţiei lui Chloe, rămâne încă mica problemă a inechităţii.

— Cum adică? Serghei e mort, Richard e mort, Coţcarul probabil că va ajunge la închisoare, sau cine mai ştie unde, zise Chloe, străduindu-se cu disperare să găsească o soluţie. Dar nu-i veni niciuna. Suntem chit, declară ea.

— Nu tocmai, interveni tatăl lui Brian, care-şi drese glasul, pregătindu-se să ia cuvântul, redevenit stăpân pe sine. Mai există încă problema membrului Ordinului nostru, pe care l-a omorât Serghei la Presidio. Din câte am cunoştinţă, niciun Mai nu s-a ales nici măcar cu o vătămare permanentă în cursul încăierării.

— Şi ce vreţi să fac *eu* în privinţa asta? o luă gura pe dinainte pe Chloe.

Fiindcă, de îndată ce vorbi, ştiu că făcuse o greşeală.

— Ceea ce a spus Edna. Restabilirea echităţii. Atât băiatul pe care l-a omorât Serghei, cât şi Serghei, sunt morţi. Însă acel, sau acea Mai, care l-a omorât pe Richard, e încă în viaţă. Sacrifică-l, sau sacrific-o, şi atunci vom considera că suntem chit.

Şi Whitney îi zâmbi, cu acel zâmbet încrezător şi uşuratic al lui. *Am învins*, grăia zâmbetul lui.

— Nu! strigă Ellen, nu cu teamă, ci cu ardoare.

Îl apucă de braţ pe Dmitri, şi ghearele îi ieşiră la iveală, întinzându-se, ochii i se îngustară, iar caninii alungiţi sclipiră ameninţători.

Ca unul singur, membrii Ordinului A Zecea Lamă se dădură înapoi. Chloe își dădu seama cum era posibil ca simpla existență a unor Mai să-i îngrozească pe unii oameni. Priviți astfel, ei chiar erau un soi de monștri.

— Ellen, rosti Dmitri, cu calm, dacă asta va alege Venerata Conducătoare, asta trebuie să se facă.

Auzindu-i cuvintele, Chloe intră în panică. Toată echilibristica ei pentru obținerea păcii și a armistițiului o adusese aici: într-o situație din care nu putea să iasă câștigătoare. *Conducătorii trebuie să facă uneori sacrificii care nu le fac plăcere, sau pe care nu și le-ar dori, ca să-și atingă scopurile.* Dar ea nu putea să ofere, pur și simplu, cu indiferență, viața cuiva — a cuiva împreună cu care văzuse *Războiul Stelelor*, a cuiva cunoscut de ea — care să moară ca să pecetluiască un armistițiu dorit de ea. Ba el chiar părea dispus să se jertfească, părea pregătit să plătească pentru ceea ce făcuse. Sau poate că era doar o expresie a deznădejdii, după aflarea trădării lui Serghei față de Semeție.

Cu un singur cuvânt, Chloe putea să-l trimită înainte, să-i lase pe membrii Ordinului A Zecea Lamă să-l omoare, și să garanteze astfel un viitor durabil, lipsit de fapte sângeroase, pentru Mai și Ordinul A Zecea Lamă. Nu merita acest țel sacrificarea unei singure vieți?

Ba da. Dar nu a lui.

Cu toate acestea, ea *putea* să ofere o altă viață, la schimb.

— Nu, nu Dmitri; el a făcut ce a considerat că era drept, la momentul respectiv, zise Chloe, apoi trase aer adânc în piept. Mă ofer eu în locul lui.

Optsprezece

UN PESCĂRUŞ ALB, răzleţ, descrise un arc delicat deasupra capetelor tuturor, înainte de a se îndepărta, peste ape. În acea clipă unică, totul tăcu. După care momentul trecu.

— *Ce?* ţipară, la unison, Amy, Brian, şi mama lui Chloe.

— În calitate de Aleasă, am nouă vieţi pe care să le dăruiesc pentru apărarea Semeţiei mele, rosti lent Chloe. Cred că situaţia de faţă poate fi socotită ca fiind pentru apărarea viitorului nostru. Îmi ofer una dintre vieţile mele, în numele „echităţii", dacă prin asta vom stabili armistiţiul.

Greu de spus care dintre tabere era mai marcată de şoc: A Zecea Lamă, sau Mai. Printre Mai se vedeau chipuri mai degrabă îngrozite; în rândurile celor din Ordinul A Zecea Lamă, erau mai derutate.

— Nu prea pot să cred că ar fi corect, strigă cineva din spatele delegaţiei Ordinului. Doar nu înseamnă că o să *moară* cineva definitiv din tabăra lor...

— Ah, ia mai taci, Carlos, se răsti Edna.

Un cuplu de turişti tocmai trecea prin preajmă, suficient de aproape încât să-i poată auzi, arătând spre leii-de-mare.

— Whitney?

— Alegerea îţi aparţine, domnule Rezza, rosti încetişor Chloe. Poţi să laşi ca omorurile să continue, sau să rămâi în istorie drept conducătorul care a adus pacea pentru ambele tabere.

— Şi, pentru un grup cu o istorie de cinci mii de ani, nu e tocmai rău, adăugă Olga. Pentru *ambele* grupuri.

Asta era. Aici era cheia. Sacrificiul de sânge, sigur, însă ego-ul însemna totul. Whitney îmbătrânea, şi devenise evident faptul că Brian nu avea să-i calce pe urme. Dinastia lor, aflată la conducerea Ordinului, se sfârşea odată cu generaţia lui. Cealaltă opţiune a sa, Richard, pierise.

Cei doi turişti nu păreau să observe ce se petrece şi-şi tot făceau loc printre Mai şi oamenii Ordinului, ca să ajungă mai aproape de leii-de-mare. Atât cei câţiva *kizekh*, cât şi soldaţii Ordinului, începură să se foiască, stânjeniţi, însă după vreo două fulgere strălucitoare ale bliţurilor, perechea se îndepărtă iar, fericită şi neştiutoare.

— Chloe, nu face una ca asta, şopti Brian.

Dar nu se putea spune tocmai că şi-ar fi *dorit*. Faptul că murise în două rânduri, şi se întorsese la viaţă era

ciudat... şi, dacă stăteai într-adevăr să te gândeşti bine, putea fi chiar explicabil. Căderea ei din Turnul Coit şi scăparea cu viaţă însemnase un miracol. Faptul că fusese împuşcată în inimă şi-şi revenise, mă rog, era cu adevărat bizar, însă nu total neauzit. Iar micile ei excursii pe Lumea Cealaltă a poporului Mai? Halucinaţii provocate de insuficienta oxigenare a creierului.

Nu avea la fel de multă încredere în Zeiţele Gemene, pe cât avea Kim. Ea nu avea decât experienţă.

Şi spera să nu i se observe frica.

Urmă o tăcere prelungită, tensionată, în care toată lumea stătu cu ochii pe tatăl lui Brian, aşteptându-i răspunsul.

— Eu cred că ar fi... acceptabilă pentru noi soluţia pe care ai propus-o, rosti el, tărăgănat.

Şi i se întrezărea ceva ciudat pe chip, în timp ce-şi plimba privirea de la Chloe la Brian şi înapoi. De parcă şi-ar fi dat seama că fiul său, brutalizat de propriii săi oameni, era îndrăgostit de o reprezentantă a rasei pe care o ura.

Ghici cine vine la cină, zise Chloe, în sinea ei, încercând să-şi adune curajul.

Whitney făcu un semn către doi dintre membrii Ordinului.

— Aveţi grijă să nu vină nimeni... să ne întrerupă, zise el.

Şi, imediat, mai mulţi bărbaţi şi femei cu înfăţişări milităroase se strecurară în tăcere prin mulţimea din ce în ce mai rarefiată care se plimba pe chei.

— Tu chiar vrei să faci asta? o întrebă Kim, apropiindu-se mult de ea.

Fără să-i spună nu, fără s-o încurajeze, doar vrând să se asigure. O briză sărată le învălui pe amândouă, făcând ca vocile să le sune înfundat.

— Eu cred, zise Chloe, străduindu-se să-şi ţină respiraţia sub control, fiindcă îi era un pic cam prea precipitată, din cauza pulsului care i-o luase razna, eu cred că păcatul cel mai mare pentru Mai este egocentrismul. Prea marea autoimplicare. Puţin cam prea multă privire introspectivă, nu ţi se pare?

Kim înălţă o sprânceană, străduindu-se să desluşească gândurile nebuneşti ale lui Chloe.

— Ce-am făcut noi vreodată pentru oricine altcineva, în afara noastră înşine? continuă Chloe.

Brian îşi apropie căruciorul de ea.

— Eşti *dementă*? ţipă strident Amy, încă o dată, apropiindu-se la rândul ei. Nu eşti obligată să faci una ca asta.

— Ba chiar sunt, zise Chloe, luându-şi prietena de mână.

— Se va săvârşi prin ritualul pumnalului, hotărî Whitney, înaintând.

Dar se opri brusc când îl văzu pe Brian ţinând-o pe Chloe de mâna cealaltă, precum şi groaza din ochii ei.

— Ar putea... Chloe se strădui să-şi oprească tremurul vocii. Ar putea să fie Brian...?

Atât tatăl, cât şi fiul părură la fel de surprinşi.

— Nu văd de ce nu, răspunse, până la urmă, Whitney. Este... *era* o înaltă onoare, să oficiezi o astfel de execuție.

Se auziră sâsâituri și murmure furioase printre Mai.

— Este cum nu se poate mai potrivit ca fiul unei căpetenii a Ordinului s-o facă. Însă noi toți, ceilalți, vom sta aproape, ca să ne asigurăm că *nu vor fi trucuri.*

— Uau. *Mersi*, tată, replică, sarcastic, Brian.

— Brian, eu... Ochii domnului Rezza examinară fiecare rană, fiecare vânătaie, fiecare zgârietură și pansament de pe fiul său. Eu n-am crezut că ar fi în stare...

— *Să încerce asasinarea mea?* se răsti Brian. Dar ce-ai *crezut* c-o să facă Dickless, când i-ai dat frâu liber împotriva „trădătorului"?

Însă, între timp, Dmitri o îndepărtă pe Chloe de această reuniune de familie.

— Venerată Conducătoare, i se adresă el, încetișor, lăsându-se de data aceasta doar pe un genunchi și privind-o drept în ochi. Este îndatorirea mea... este *onoarea* mea să vă protejez. Lăsați-mă pe mine.

Chloe scutură din cap, încercând să zâmbească, dar nereușind.

— Eu sunt conducătoarea voastră, și am hotărât. Prin urmare, așa va fi.

Și dacă te mai rogi de mine o singură secundă în plus, cred c-o să și leșin.

Îngenunche în fața fotoliului rulant al lui Brian, ca să-i faciliteze misiunea, prefăcându-se că-i aranjează

veşmintele, sau cam aşa ceva, pentru eventualitatea în care celor din A Zecea Lamă trimişi să patruleze le-ar scăpa vreun curios, preocupat să vadă cum i se taie cuiva beregata. Câtă profunzime a ironiei: ea se străduia să-şi ascundă propria moarte.

— Eu nu pot să fac una ca asta, anunţă Brian, clătinând din cap. Nu poţi să mi-o ceri.

— Trebuie, insistă Chloe, în şoaptă. E singura cale de a aduce pacea între Mai şi Ordin.

— Nu pot să te omor, rosti el, cu o voce slabă şi o expresie deznădăjduită în ochi.

— Nu pot să am încredere în nimeni altcineva, zise Chloe, sărutându-l pe frunte.

Încercă să nu-şi audă mama, care plângea ceva mai încolo, înăbuşind sunetele şi concentrându-se asupra lătratului leilor-de-mare.

— Ştiu c-o să fii grijuliu. La cicatrice mă refer, înţelegi, adăugă Chloe, cu un zâmbet, cu toate că ştia ce va înţelege Brian că însemna, în realitate, acel „grijuliu".

Aceasta era unica modalitate de a aduce pacea, însă Chloe nu putea fi sigură că altcineva, în afara lui Brian, nu i-ar despica gâtul de încă şase ori, de fiecare dată când s-ar trezi din nou la viaţă.

Whitney îi înmână fiului său frumosul pumnal din argint. I se păru ciudat de familiar... şi, deodată, Chloe îşi aminti de visul în care ea era sora ei, şi Coţcarul îi tăia gâtul. Era acelaşi pumnal? Sau unul asemănător?

Toată lumea se strânse în jurul lor, cel mai aproape stând Whitney, care încă arăta tulburat.

— E ceva oribil, protestă, slab, Brian.

— Hei, nu am încredere în bătrânul tău, zise Chloe, cu vocea tremurându-i. Dar în tine am încredere, Brian. Am foarte mare încredere în tine.

— Te iubesc, Chloe, zise Brian, pe un ton aprig, şi o singură lacrimă i se rostogoli pe obraz.

— Şi eu te iubesc, şopti Chloe.

Şi atunci, el îi tăie beregata cu pumnalul, şi ea se prăbuşi la pământ, moartă.

Nouăsprezece

CÂND DESCHISE OCHII şi văzu strania privelişte a spaţiului, a galaxiilor de la capătul timpului şi nebuloaselor învârtindu-se deasupra ei, Chloe se simţi chiar uşurată.

Tot i se părea un loc înfricoşător, întunecat ca smoala, cu răgete răsunând în depărtări, pe marginea unei faleze, cu umbre pâlpâind pretutindeni în jur, ameninţătoare şi prea apropiate.

Dar tot e mai bine decât să fiu moartă. Cu adevărat *moartă.*

— Mamă? întrebă Chloe, ridicându-se în picioare şi împotrivindu-se tentaţiei de a o rupe la fugă.

Vocea i se pierdu în imensitatea spaţiului, sufocată de sâsâiturile din jurul ei, ca o mie de lumânări stingându-se. Se îndepărtă de marginea falezei, îndreptându-se spre locul în care se strângeau umbrele.

Nu pe-acolo. Nu încă, ajunse până la ea o voce, ca un mârâit. Umbra neagră a unei flăcări îi blocă drumul. Era atât verticală, cât şi leonină, în acelaşi timp, maiestuoasă şi animalică.

— Şi acum, ce fac? se rugă Chloe. Am procedat aşa cum trebuia?

Ai făcut cel mai bun lucru din câte a văzut poporul nostru, în mai mult de cinci mii de ani. Semeţia noastră n-a văzut niciodată o conducătoare ca tine, nici măcar în persoana mea.

— Şi, vom avea pace acum? Vom fi în siguranţă?

Pentru o vreme... sufletele, atât la oameni, cât şi la Mai, sunt schimbătoare, Fiică Aleasă. Tu ai făcut tot ce-ai putut ca să asiguri o pace, cât de cât.

— Mamă?

Cumva, Chloe avea senzaţia că timpul petrecut cu mama ei se apropia de sfârşit.

— Te deranjează dacă sunt cu Brian?

Ar fi putut să jure că auzise râsete.

Să fii Mai înseamnă o stare mentală, o stare spirituală, în egală măsură cu cea trupească. Şi el te iubeşte, la rândul lui. Ce altceva ţi-ai mai dori?

Chloe nu ştia precis ce fel de răspuns putea să fie acesta, însă îi era clar că mama ei nu părea deranjată de această unire.

— Mulţumesc, rosti încetişor. Acum, cred c-o să mă întorc.

Du-te cu binecuvântarea mea, Fiică Aleasă.

Nu era nimic care să poată fi îmbrăţişat, fiindcă altfel Chloe n-ar fi stat pe gânduri. Umbra mamei sale era alcătuită numai din foc şi din aer. Se întoarse cu faţa spre muchia falezei. Vânturile a mii de epoci suflau peste ea, făcându-i părul să se ridice şi biciuindu-i faţa.

Îşi întinse mâinile, ca Superman, şi sări.

Douăzeci

CHLOE SE TREZI, de această dată, calmă, fără să mai tresară, sau să se smucească. *Asta, pentru că eu am ales să fie aşa, şi am fost pregătită*, înţelese ea. Avea capul în poala lui Brian, lipicios de sânge. Rana de la gât i se usca deja şi se închidea, cum stătea acolo. În câteva clipe, nu avea să rămână decât o cicatrice ştearsă. Precum cea de glonţ. Sau precum cea de după căderea din turn.

— Chloe! exclamă Brian, cu glasul sugrumat, îmbrăţişând-o cum putea mai bine date fiind poziţiile lor dificile.

— A cam fost... naşpa, afirmă Chloe, încercând să detensioneze atmosfera din jurul lor.

Deodată, simţi ceva ciudat în stomac. Viteaza conducătoare şi martiră se desprinse de Brian exact la timp ca să vomite peste tot, pe pământ. Când îi zvâcnea gâtul, o *durea* precum cele mai rele dintre crampe. O durere care nu murea şi învia imediat; chiar şi fiind Aleasa, tot exista suferinţă. Scăpă un geamăt, nereuşind să-l ţină sub control.

Dmitri şi Amy erau lângă ea, primul susţinându-i capul, iar cealaltă având grijă să-i tragă părul în spate.

— Acum... acum suntem chit? întrebă Chloe în şoaptă, ridicându-şi privirea spre tatăl lui Brian.

Gâtul o ustura, parcă ros de un acid.

— Suntem, confirmă bărbatul de vârstă mijlocie, cu o voce răsunătoare şi autoritară; în schimb, ochii îi erau suspect de umezi.

Epilog

NU ERA NICIDECUM aşa cum îşi imaginase Chloe participarea ei la balul bobocilor.

În primul rând, că rochia ei era cam o improvizaţie de ultimul minut: Marisol o lăsase să-şi aleagă ceva gratuit de pe umeraşe, iar Amy se ocupase cu ajustarea. Ferindu-se de dantelă, sau de satin, sau chiar de bumbac, Chloe optase în favoarea unei bustiere din piele şi a unei fuste-creion, drepte şi strâmte. Se simţea un pic cam îndrăzneaţă, în ultima vreme. O panglică roşie din catifea îi era legată în jurul gâtului, ca un colier, ascunzându-i cicatricea.

Partenerul ei nu era niciunul dintre elevii şcolii, şi în plus venise în cărucior. Brian îi promisese că va încerca să se ridice în cârje pentru un singur dans, însă Chloe n-avea de gând să-l oblige să se ţină de cuvânt. La drept vorbind, el arăta grozav, extrem de tragic şi de romantic, cu geaca lui din catifea neagră, tenul palid şi părul bogat, şaten-închis. Amy reuşise cumva să şterpelească un cărucior cu aspect de obiect vechi, ceea ce contribuia la

crearea imaginii. Cu toate acestea, Brian se împotrivise din răsputeri atunci când ea îi propusese să-i aştearnă şi un pled din catifea în poală.

Amy chiar dansa cu Alek. Erau, acum, în mod oficial un cuplu. Şi arătau destul de sexy împreună, Chloe se simţea nevoită s-o recunoască. Prietena ei era absolut splendidă în echipamentul de zombi din secolul al şaptesprezecelea pe care şi-l concepuse.

Paul sorbea dintr-un punci alcoolizat lângă Kim, care nu se mai obosise să-şi camufleze urechile şi ochii; era un bal de Halloween, la urma urmei. Toată lumea o complimentase pentru „proteze". Îmbrăcase o rochie neagră foarte potrivită pentru bal, cu pliseuri şi alte prostii, dar care, la drept vorbind, chiar stătea bine pe ea, într-un chip oarecum nepământean.

Paul încă se simţea oarecum agitat în preajma lui Kim, iar Kim încă era în stadiul de a absorbi cultura adolescenţilor umani normali; arăta ca o orfană căreia i se permisese brusc să participe la un banchet. Cumva, Chloe nu-i vedea pe ei doi cuplându-se. Cel puţin, nu deocamdată.

— A, hei, exclamă deodată Brian, întrerupându-i meditaţia. Ţi-am adus ceva... dar am uitat complet.

— *În afara* florilor? îl tachină Chloe, pipăindu-şi orhideele de la încheietura mâinii. A plouat peste mine cu bogăţii!

În timp ce el bâjbâia prin buzunare, ea încercă să ghicească despre ce-ar putea să fie vorba. O mică figurină în

formă de pisică? Numele ei, scris cu hieroglife, ca un cartuş de agăţat la gât? Sau nişte iarba-mâţelor?

În loc de orice din toate acestea, el scoase la iveală o insignă. Ea îşi încordă privirea prin lumina slabă, permiţându-le ochilor de Mai să stea mijiţi doar pentru o clipă.

Prima Femeie Preşedinte, scria acolo, şi era înfăţişată Femeia Minune[1], stând, mândră, în picioare, cu mâinile în şolduri.

Chloe izbucni în râs.

— Cred că am deja toate funcţiile de conducere pe care-aş putea să le duc, în clipa de faţă, zise ea.

Se aplecă spre Brian, astfel încât el să-i poată prinde insigna. În loc de asta, însă, el o trase mai aproape şi-o sărută.

— O fotografie a fermecătorului cuplu? propuse Scott Shannon, fluturându-şi ademenitor camera foto.

Într-un colţ, fusese amenajat un spaţiu pentru portrete, cu un fotograf profesionist veritabil, însă Scott se ocupa de instantaneele de „acţiune".

— Ar fi minunat, răspunse Kim, entuziasmată, apropiindu-se şi trăgându-l după ea pe Paul.

Îi invită prin semne pe Amy şi pe Alek să li se alăture.

---

[1] Wonder Woman, eroină a serialului omonim de benzi desenate, o prinţesă războinică a amazoanelor, dotată cu puteri supraomeneşti.

— Să ne prinzi pe toți, îi ceru apoi lui Scott. Vreau din cele mititele, care încap în portofel.

— Dar tu *ai* măcar un portofel? bombăni Paul.

Kim doar sâsâi la el.

Toată lumea râse, şi blițul se declanşă.